

KEVSER SURESİ

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir
alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.

Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır.

KERBELA ŞEHİTLERİNE AĞLAMAK

HAZIRLAYANLAR:

MUSA GÜNEŞ - CAFER BENDİDERYA

KEVSER

Kevser Yayınları: 18

Kitabın Adı: Kerbela Şehitlerine Ağlamak

Hazırlayanlar: Musa Güneş - Cafer Bendiderya

Mizanpaj: Kevser

Kapak: Faruk Atlan

Baskı: Yılmaz Matbaacılık (Sertifika: 27185)

Litros Yolu 2. Matb. Sitesi 3 NB 2 Zeytinburnu

Topkapı / İstanbul Tel: 0212 493 00 85

Basım Tarihi: 1. Baskı: Mayıs 1997 / 2. Baskı: Ekim 2014

ISBN: 978-605-4792-23-8

Kevser Yayınları

Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok.

No: 14 / 1 Fatih – İSTANBUL

Tel: 0212 – 534 35 28 / 555 16 66

Faks: 0212 – 631 36 01 / 555 22 12

www.kevseryayincilik.com

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

*Bu kitap, insanlık âlemine
özgürlük dersi veren Kербela
kıyamının önderine, ashabına ve bu
özgürlük mesajını dünyaya ileten
esirler kervanına ithaf olunur.*

Selam olsun Hüseyin'e

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

YAYINCININ ÖN SÖZÜ

Allah'a hamdüsena; Elçisi Hz. Muhammed'e ve onun tertemiz Ehlibeyt'ine salat ve selam olsun.

İnsanoğlu yeryüzüne ayak bastığı günden itibaren sürekli Rahmanî ve Şeytanî güçler birbirleriyle savaş hâlinde olmuşlardır. Bir tarafta yaratıcıya, diğer tarafta ise nefis putuna boyun eğen; bir tarafta kendini yüce insanî değerleri yaşatmaya adayan, diğer tarafta ise söz konusu değerleri kendi çıkarlarını doğrultusunda kullanan; bir tarafta İbrahim, diğer tarafta Nemrud; bir tarafta Musa, diğer tarafta Firavun; bir tarafta Muhammed, diğer tarafta Ebu Cehiller; bir tarafta Hüseyin, diğer tarafta ise Yezidler yer almışlardır. Rahmanî güçler insanın mutluluğu, tekamülü ve özgürlüğü için savaşırken Şeytanî güçler cehalet, alçaklık ve köleleştirmek için savaşmışlardır.

Kuşkusuz, Kerbela kıyamı gelmiş geçmiş tüm hak cephesinin savaşları içerisinde özel bir konuma sahiptir. Bu da İlâhî kıyamların özelliklerinin tümünü kendinde barındırması ve sırf öz Muhammedî İslam'ın bekasını ve ihyasını amaçladığı için olsa gerektir. Dolayısıyla hak cephesi gönüllüleri sürekli bu kıyama canlı tutmaya ve mesajını insanlara ulaştırmaya azami gayret sarf etmişlerdir.

Bu kıyama yönelik ihya eyleminin en önemli boyutlarından biri, hiç şüphesiz aşk, sevgi ve hüznün simgesi göz yaşları olmuştur.

Her ne kadar aşk ehli olmayan bazıları, ağlamayı ve göz yaşını güçsüzlük ve zavallılık olarak değerlendirseler de aşk ehli zulmün sultasını ve varlığını yerle bir eden Nuh'un tufanı olarak görmüşlerdir.

Göz yaşları, safı belirlemektir; Hüsynî kıyamın yanında yer almaktır; Yezidî zulme Zeynebî haykırıştır. Kısaca, "göz yaşları mukaddestir."

Elinizdeki eserin, mukaddes göz yaşlarını kimin için akıtmak gerektiği hususunda ışık tutacağına inanıyoruz. İkinci baskıda yeni sayfa düzeninin yanı sıra, hadislerin Arapçası Yayınevimiz tarafından yeniden gözden geçirilmiştir.

Ya Rabbi! Hüseyin'i ve kıyamını anlamayı ve hayata geçirmeyi özgürlük peşinde olan insanlara nasip eyle.

Kevser

TAKDİM

“Ben sizi Allah’ın Kitabına ve Resulü’nün sünnetine çağırıyorum. Gerçekten sünnet öldürülmüş ve bidat diriltilmiştir.”

İmam Hüseyin (a.s)

Kerbela vak’ası üzerinden her ne kadar 15 asıra yakın bir süre geçmişse de, yeni meydana gelmiş bir olay gibi, müminlerin hatta insanlık aleminin kalbinde halen etkiler yaratmaktadır. Bunun sırrını, şehitler serveri Hz. Hüseyin’in (a.s) kıyamının taşıdığı evrensel ve ender özelliklerinde, asırlar boyunca eskimeyen bir ilahî mesaj ve keskin hüccet oluşunda aramak gerekir.

Eğer Peygamber’in (s.a.a) gözünün nuru, Fatıma’nın (s.a) kalbinin meyvesi ve cennet gençlerinin efendisi, hak ve masum imam olan Hz. Hüseyin’in (a.s) şanlı kıyamu olmasaydı, Resulullah’ın (s.a.a) gece gündüz demeden sarfetmiş olduğu çabaları sonucu yeşeren hakikî Tevhid ağacı, İslam adına hüküm süren bir facirin, yani Yezid b. Muaviye’nin eliyle kökten kurutulacaktı.

O dönemin şartları altında, Resulullah’ın (s.a.a) gerçek halifesi ve hak imam olan Hz. Hüseyin’in (a.s), Yezid gibi zalim ve fâcir birisine bi’at etmesi ve onu Resul-i Ekrem’in (s.a.a) itaati farz olan halifesi olarak kabul etmesi, hiç şüphesiz Ehlibeyt’in

konumunun sarsılmasına, hak ve hakikatın temellerinin yıkılmasına ve İslam'ın tamamen çökmesine sebep olacaktır.

Ama ilahî iradenin mazharı olan Hz. Hüseyin (a.s), kendisini ve evlatlarını bu yolda feda ederek ümmetin gaflet uykusundan uyanmasına ve nifak hizbinin gerçek çehresinin tanınmasına sebep oldu.

Evet, İslam'ın ve Müslümanların ebedî maslahatını gözeten İmam Hüseyin (a.s), bi'attan kaçınmakla kıyamını başlatmaya karar vererek izzetle öldürülmeyi, zilletle yaşamaya tercih etti.

O, insanlara özgürlük, yiğitlik, gayret, aşk ve sevgi dersi verdi; onlara alçalmak yerine, kılıçların gölgesinde kanlı ölümle şerefi korumayı, hakkı muhafaza etmeği öğretti ve şu anlamda mesajlar verdi:

“Ey Allah'ım! Sen biliyorsun ki, bizim kıyamımız saltanat için yarışmak ve dünya malından bir şeyler elde etmek için değildir. Bizim kıyamımız; senin dininin gerçek nişanelerini ortaya koymak, beldelerinde ıslahat yapmak, mazlum kullarını kurtarmak ve senin farzlarınla, sünnet ahkâmına amel edilmesi için yapılan bir harekettir...

Allah'ım, senin sevgi ve itaatın uğrunda yetmiş bin defa öldürülüp, sonra diriltilmeye hazırım; yeter ki benim ölümümle senin şeriatin korunsun, emirlerin ihya edilsin ve dinin ayakta dursun. Ben, senin kelimenin yücelmesi için yolunda cihad etmeye, şeriatini aziz kılmaya ve dine yardım etmeye daha evlâyım...

Andolsun ki, gerçek imam (önder) Allah'ın kitabıyla amel eden, adalete sarılan, hakka boyun eğen ve kendisini sadece Allah'a adayan kimsedir.

Ey insanlar! Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki: 'Her kim Allah'ın haramını helal bilen, ahdini bozan, Resulünün

sünnetine muhalif olan, Allah'ın kulları arasında günah ve haksızlık yapan zalim bir yönetici görür, ameli veya sözüyle ona karşı çıkmazsa, Allah-u Teâla böyle bir adamı da o zalimi sokacağı yere (cehenneme) sokar.

Ey insanlar bilin ki , bunlar (Beni Ümeyye) Allah'a ibadet edecekleri yerde şeytana kulluk ettiler. Fesadı yayıp, ilahî sınırları aştılar... Allah'ın haramını helal, helalini de haram kıldılar. Ben Müslüman toplumu hidayet etmeye ve onlara önderlik yapmaya, ceddimin dinini değiştiren fasidlerden daha layığım...

Halk zillet ve utanç dolu bir hayat sürdürmektedir. Hak üzere amel edilmediğini ve batıldan kaçınılmadığını görmüyor musunuz? İşte böyle bir durumda mümin, Allah'ına kavuşmayı istemelidir. Ben böyle bir ortamda ölümlü saadet biliyorum, zalimlerle yaşamayı ise alçaklık...

İzzet yolunda ölmek, ebedî bir hayattır, zilletle yaşamak ise ölümden başka bir şey değildir. Hakkı diriltme ve izzetli hayata ulaşma yolunda ölmek, bana çok kolaydır. Ben ölümden korkmuyorum. Beni ölümle mi korkutuyorsunuz? Merhaba Allah yolunda ölmeye...

Şu rezil oğlu rezil, haramzade oğlu haramzade bana, kılıçla (ölümle) zillet arasında seçenekli olduğumu haber verdi; Hüseyin nerede, zillet nerede? Hüseyin zillete tahammül eder mi?! Allah ve Peygamber, bizim için zilleti beğenmez. Dünyadaki bütün müminlerin hiçbiri Hüseyin'lerin zillete boyun eğmesini sevmezler... İzzete ulaşma ve hakkı diriltme yolunda ölmek ebedî bir hayattır, zilletle yaşamak ise, ölümden başka bir şey değildir...

Ben azgınlık, fesad ve zulüm etmek için bu harekete başlamadım. Ben ceddimin ümmetini ıslah etmek, marufu (iyiliği) emir, münkeri ise nehyetmek (kötülükten kaçın-

dırmak), ceddin Resulullah (s.a.a) ve babam Ali'nin (a.s) yolunu ihya etmek için kıyam ettim...

Gerdanlık kızların boynuna yakıştığı gibi, ölüm de insanoğluna yakışır. Yakup, Yusuf'u görmeği arzu ettiği gibi, ben de atalarımı görmeyi arzu ediyorum. Bana, varacağım bir katligâh tayin edilmiştir... Allah'ın kaza kalemiyle yazılmış olan böyle bir günden kurtuluş yoktur. Allah'ın rızası biz Ehlibeyt'in rızasıdır; verdiği belalara karşı sabrederiz ve O, gerçek sabredenlerin mükafatını verecektir bizlere...

Allah'ım! Her gam ve kederde sığınağım, her sıkıntı ve zorlukta ümidim ve her musibette güvendiğim sensin... Nice gam ve musibetleri sana şikayet ettim, başkalarından ümidimi kesip, sana yöneldim ve sen o gamla üzüntüyü giderdin... Her nimetin sahibi ve her dileğin nihayeti de sensin..."

İşte, görüldüğü gibi Hz. Hüseyin (a.s), cediti Resulullah'a (s.a.a) uyarak zillete boğun eğmedi ve her asra örnek olan tarihî kıyamını başlattı; olayların akışı da İmam Hüseyin'in (a.s) aldığı kararın isabetli ve yerinde olduğunu gösterdi.

Çünkü İmam Hüseyin'in (a.s) o şekildeki şehadeti, Ehlibeyt'in mazlumiyeti ile hakkaniyetini temsil etmiş ve şehadetinden sonra on iki yıl boyunca kıyamlara ve ayaklanmalara neden olmuş, İmam Hüseyin'in (a.s) hayatında kimsenin müracaat etmediği ev, beşinci ve altıncı imamların (İmam Muhammed Bakır ve Cafer Sadık) zamanlarında nisbeten oluşan emniyet ortamı sonucu, şiilerin İslam topraklarının dört bir yanından akın yaptığı merkez hâline gelmişti.

Ondan sonra şiilerin sayısı günden güne çoğaldı, hakkaniyet ve nuraniyetleri dünyanın her yerinde parlamaya başladı. Zira İmam Hüseyin'in kıyamı, kendisinin şehadeti, ama mek-

tebinin korunmasıyla sonuçlanan ve akide uğruna yapılan bir hareketti. Bu mektep takipçilerinin, tarih boyu zalimlerin bunca zulüm ve baskılarına rağmen kendi varlıklarını sürdürmelerinin sırrını da, direniş için böyle güçlü bir manevi faktöre ve fedakârlığa sahip olmalarında aramak gerekir.

Bütün bunlar İmam Hüseyin'in (a.s) kahramanlık, fedakârlık ve şehadetinin semeresiydi. İmam Hüseyin (a.s) hayattayken halkın kendisine müracaat durumu, şehadetinden sonra on dört asır boyunca müşahede edilen ve her geçen yıl daha bir genişleyip, derinleşen durumla (Ehlibeyt Mektebine olan ilgiyle) mukayese edilirse, Hz. Hüseyin'in (a.s) verdiği kararın ve başlattığı kıyamın ne denli isabetli olduğunu açıklığa kavuşturacaktır.

Hz. İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamı, hem önceki dönemlerde gerçekleştirilen olaylara ışık tutarak İslamî hilafetin, Yezid gibilerinin saltanatına dönüştürülmesinden sorumlu olanları tanıttı ve hem de kendinden sonra kıyamete kadar gelecek olan ümmetlere kurtuluş gemisi, hidayet ve nur çerağı oldu.

Nitekim bu kıyamı, önderinin şahsiyetiyle tanıyan ve ona yapılan zulümlere dayanamayıp, onunla manevi bir bağ kuran ve böylece düşmanlarına karşı kalbinde nefret taşıyan bir insan, hakkı tanımak için büyük mesafeler katetmiş sayılır. Bunun yanısıra benimsediği gerçekleri savunmak için cihad ve fedakârlık ruhuyla donanmış olur.

İnsanlık tarihinin en canlı ve en heyecanlı cesaret ve yiğitliklerine örnek olan Hüseyinî kıyamın önemi, sadece her yıl milyonlarca insanın en güçlü ve hırçın duygu dalgalarını kendi etrafında harekete geçirmesi ve her merasimden daha aktif ve etkili merasimler sergilemesi değil, İmam Hüseyin (a.s) kıyamının en önemli boyutunun tertemiz dinî, insanî ve kitlesel duygular olması ve bundan başka da bir etken ve amilin olmamasıdır.

Bu yüce ve tarihî kıyamı anma münasebetiyle gerçekleştirilen görkemli merasim ve gösterilerin, hiç bir mukaddime ve tebliğ faaliyetlerine ihtiyacı olmadığı gibi, bu kıyamın anısına tertiplenen merasimler, her yıl bir önceki yıldan daha canlı, daha aktif ve daha coşkulu bir şekilde önemle gerçekleştirilmektedir. İşte bu yüzden de, bu kıyamın özel bir yeri olup, gerçekleşen bütün kıyamlar arasında herhangi bir benzerine rastlanılmamaktadır.

Bilindiği gibi Şia aleminin, Ehlibeyt İmamları'nın özellikle de Hz. Hüseyin'in (a.s) anısını ihya etmeğe çalışması kuşku götürmez bir gerçektir. Ancak bu anma törenleri, köksüz bir his-sî davranışın ifadesi değil, geçmişte Ümeyye oğulları, şimdi ise **Amerikancı İslam** savunucuları tarafından sunulan saptırılmış İslam anlayışı karşısında, Resulullah'ın (s.a.a) getirdiği **Hakiki İslam'ın** savunulması yolundaki ilahî haykırış ve kıyamın unutulmaması içindir.

Bu yüzden Hüseyinî kıyamı anmak, sürekli olarak ümmetin gafletten çıkmasına vesile olmuş ve onların zalim halifeler ve hükümdarlar tarafından gerçekleştirilen, İslam'ı saptırma amaçlı çaba ve desiselerine karşı sergiledikleri direniş ve mücadelede itici bir güç olmuştur.

İşte bunun içindir ki Ehlibeyt İmamları, ashabına Hz. Hüseyin'in (a.s) yasını anmayı emretmiş, kendileri de bizzat amel ve sözlerinde buna özel bir itina göstermişlerdir.

Fakat bu arada İslam düşmanları, Müslümanların birlik ve beraberliğine karşı olan yabancı güçler tarafından, bazı sorular ortaya atılmıştır. Amaçları, Şîi Müslümanları bidat olan bir işe girişmek, İslam ve Sünnet-i Nebeviyye'de mevcut olmayan, hatta bundan nehyedilen bir işi yapmakla suçlamak ve bu vesileyle birtakım saf Müslümanların zihinlerini bulandırmaktır.

Nitekim bazı gafil Müslümanlar ve her sözü körü körüne kabul eden cahil insanlar da böyle bir şeyin meşru olup olmadığı hakkında şüpheye düşmüşlerdir.

İslam'ı Ehlibeyt (a.s) kanalıyla öğrenmeyenler, Hz. Hüseyin'e (a.s) yas merasimi düzenlemeyi bir bid'at sayabilir, hatta Beni Ümeyye'ye uyararak Hz. Hüseyin'in şehadet gününü bayram olarak kabul edebilirler, böylece Hz. Resulullah'ı (s.a.a) ve Fatimatü'z-Zehra'yı rencide edip, Ehlibeyt'e yapılan cinayetlere ortak olabilirler. Nitekim, Hz. İmam Zeynelabidin'in (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

“Andolsun Allah'a, eğer Resulullah (s.a.a) biz Ehlibeyt hakkında yaptığı (bunca iyi) tavsiyeler yerine, bizimle savaşılmasını bile emretseydi, bu yaptıkları cinayetlerden fazlasını yapamazlardı...”

Ama Resul-i Ekrem'in (s.a.a) tavsiyelerine uyup, Kur'an ve Ehlibeyt'e sarılanlar, bize ulaşan binlerce hadisten bu kitapta sadece az bir kısmı sözkonusu edilen sahih hadisler gereğince Resulullah'ın (s.a.a) sünnetine uyararak, her yıl Hz. Hüseyin'in (a.s) şehadet yıl dönümünde yas merasimleri tertipleyip, o İmam'a yapılan zulümlere ağlar ve düşmanlarına lanet okurlar. Böylece amel ve fikir açısından Resulullah'a (s.a.a) ve Ehlibeyt'ine (a.s) bağlı olduklarını ve düşmanlarından berâat ettiklerini bildirirler.

Bizim bu kitabı kaleme almadaki gayemiz; mezkur konuyu hem Şia ve hem de Ehlisünnet'e göre Resulullah'ın (s.a.a) sünnetine uygun olup olmaması açısından değerlendirip, bunun bidat olmadığını bilakis, Nebevî Sünnet'le tam bir uyum sağladığını ispatlamak için her iki grubun hadis ve siyer kitaplarından Resulullah'ın (s.a.a) bu hususla ilgili siret ve davranışlarını içeren hadislerden bazılarını aktarmaya çalışıp, sonuç ve kararı okuyucuya bırakmaktır.

Bu kitapta, tarih ve maktel kitaplarından özetle derlenen ve “**Aşura Günü Ne Oldu**” başlığı altında Aşura günü meydana gelen olayları, İmam Hüseyin (a.s) ile ashabının sözlerini ve yiğitliklerini anlatan Cafer Bendiderya kardeşimizin hazırladığı yazısından sonra, hadis ve siyer kitaplarından getirdiğimiz hadisler iki bölümde ele alınmıştır:

a) Ehlibeyt Hadislerinde Hz. Hüseyin’e (a.s) Ağlamak

b) Ehlisünnet Hadislerinde Hz. Hüseyin’e (a.s) Ağlamak

Söz konusu hadislerde Hz. Hüseyin’in (a.s) kıyam ve şehadetinin, İslam’da ve Resulullah’ın (s.a.a) yanında özel bir yeri olduğu, o hazretin şehadetine ağlamanın, yas merasimleri tertiplemenin, kendisinin ve yarenlerinin karşılaştığı musibetlerin hatıratını zinde tutarak, unutmamaya çalışmanın, tamamen Allah’ın rıza gösterdiği bir iş olduğu ve öncelikle Hak Teâlâ’nın bunu teşvik ettiği, daha sonra da pratiğe geçirilerek, Nebvî bir sünnet hâline geldiği ve bu sünnetin Ehlibeyt İmamları (a.s) tarafından da aynen takip edildiği vurgulanmıştır.

Öte yandan bütün bunlar henüz bu büyük musibetler meydana gelmediği bir zamanda vurgulanmıştır ki o musibetleri, Resulullah (s.a.a) ve Ehlibeyt’i (a.s) kendi gözleriyle görselerdi acaba nasıl davranırlardı? Bunun tasavvuru bile insana oldukça güç geliyor ve insan ağlamadan edemiyor.

Hüseyin’e yerler ağlar, gökler ağlar

Betül-ü Murtaza, Peygamber ağlar.

Evet, Resulullah (s.a.a) ve Ehlibeyt’i, İmam Hüseyin’in (a.s) haklılık ve mazlumiyetini, Kerbela olayının gerçek mahiyetini ve bu kıyama canlı tutmada Müslümanların üzerine ne gibi görevler düştüğünü açıklamışlardır.

İmam Hüseyin (a.s) ve yarenlerinin mazlumiyet ve şehadeti alemlerin mülk ve melekutunu etkilemiş ve tüm varlık alemi o mazlum şehitlere, özellikle de İmam Hüseyin'e (a.s) yas tutmuş ve göz yaşları dökmüşlerdir. Bununla birlikte, Müslümanlık iddiasında bulunan kimselerin bu acı olay karşısında lakayd davranmaları nasıl düşünülebilir?

İşte Kerbela kıyamını, Hüseyin'i (a.s) ve Kerbela şehitlerini anmak, tüm yüce değerleri, hak ve hakikatı anmak demektir.

Bir Hüseyin (a.s) ki, her an zulme kıyam etmede.

Bir Hüseyin ki, her an zulme uğrayanlara güç ve kuvvet vermede.

Bir Hüseyin ki, her an zulme karşı durmada, her an hakkı izhar etmede.

Bir Hüseyin ki, şehadetinden sonra yüzyıllar geçtiği hâlde, sevenlerinin gönüllerinde.

Bir Hüseyin ki, anıldıkça şehid olmada; şehadet aşkını öğretmede.

Bu yüzden Aziz Peygamberimiz (s.a.a) ve tahir imamlarımız, İmam Hüseyin'in (a.s) adını ve Kerbela şehitlerinin kahramanca hatırasını canlı tutmanın, en değerli ibadetlerden biri olduğunu vurgulamışlardır. Zira İmam Hüseyin'in (a.s) şehadeti olayının anılması, kalp temizliğinin ve itikadın yeniden yüce bir dereceye vardırılması demektir ki, ibadetin ta kendisidir ve Kerbela kahramanının musibet vakiasını tekrarlamak gaflette bulunanları uyandırmaya sebep olduğundan, saadetin yüce bir derecesidir.

Her ne kadar Kerbela vak'asını anlatan dil, elem şimşeginden bir can yakıcı alevse ve Kerbela şehitlerinin hâlini yazan melâl dağıtıcı kalem, keder yayından fırlayan gönül delici bir ok ise

de, o can yakıcı alev dile gelince, muhabbet erbabının sine-sinden başka, harlayıp yalın bir hâlde gelecek ateş ocağı bulamaz ve gönül delici ok havada uçunca, vefa sahiplerinden başka gönüllerde nişane bırakmaz.

Burada, İmam Hüseyin'in (a.s) insanlık alemine hitap eden ve o şehitler serverinin son sözlerinden olan bu şiiri ve buyruğuyla sözüümüze son veriyoruz:

“Eğer bu dünya malı, bazılarının nazarında değerli sayılıyorsa,

Allah'ın mükâfat dünyası daha yüce ve değerlidir.

Eğer dünya malı ve serveti bir gün ondan ayrılmak için toplanmışsa,

İnsanın böyle bir servet için cimrilik yapmaması gerekir.

Eğer rızıklar takdir edilmiş bölünmüşse,

İnsanın servet elde etmekte, ihtirasının az olması daha iyidir.

Eğer bedenler ölüm için yaratılmışsa,

İnsanın Allah yolunda öldürülmesi daha üstündür.”

“Ey Muhammed (s.a.a) hanedanı, Allah'ın selamı üzerinize olsun; ben en yakın zamanda aranızdan ayrılacağım.”

Ve selam olsun hidayete varanlara;

Sözü duyup da güzeline uyanlara.

Musa GÜNEŞ

1. Bölüm

AŞURA GÜNÜ NE OLDU?

Ey göz, yaşla dolup taş, ağla ağla durmadan.

Çünkü kim ağlayacak şehitlere sonradan.

Ağla o kervana ki, takdir ile yürüyor.

Ahde vefa etmeye, ölüm onu sürüyor.

AŞURA GÜNÜ NE OLDU?

Hz. Hüseyin (a.s), 72 kişilik küçük ordusuyla tarihin en büyük fedakârlık ve yiğitlik destanını gerçekleştirmeye hazırlanırken, 120 bin kişilik zulüm ve fesat ordusu, zalimlerin rızasını kazanabilmek için, tarihin en çirkin cinayet tablolarından birini oluşturmanın çabası içindeydiler.

Bir taraftan tarihin sayfalarında yiğitlik, fedakârlık, iman, cihat ve hak uğruna her şeyinden geçmenin sadıkane örneğini oluşturmak için cennet gençlerinin efendisi, Resulullah'ın (s.a.a) yadigârı Hz. Hüseyin'in (a.s) komutanlığında toplanan az bir grup, diğer tarafta ise dünya ve makam sevgisi, zalimlerden korkmak, çeşitli batıl taassuplar, kinler, cehaletler vb. batıl saiklerle hareket eden ve zulüm ve fesat güçlerinin hedeflerini amelen simgeleyen bir ordu karşı karşıya gelmişlerdi.

Adeta bu günde İslam ümmetinin ve tarihin gelecekteki akışının takdiri belirlenecekti. **Öz Muhammedî İslam'ı** yaşamak isteyenlerle, İslam adı altında zulüm ve fıska dayanan nizamların sunduğu **saptırılmış İslam'ı** yaşamak isteyenlerin safları birbirinden ayrılacaktı. Böylece bu iki çizgi ve yolun birbirinden farklı olduğunu anlamakta güçlük çekenler, alternatifi olmayan iki zıt yoldan birini seçmek zorunda kalacaklardı. Bunun gerçekleşmesi için, İslam beldelerini uyandıracak bir şok lazımdı. Bir ilahî kan ve sağlamlığında şüphe edilmeyen bir hareket gerekliydi...

İşte Hüseyinî kıyam, sönmeye yüz tutmuş olan İslam çerağını yeniden nurlandırarak, İslam ağacının kurumasını önleyecek böyle bir hareket idi. Hz. Hüseyin (a.s) diyordu ki: *“Eğer Hz. Muhammed’in (s.a.a) dini, benim kanım yere dökülmeden hayatını sürdüremeyecekse, ben şehadete hazırım.”*

Bu ilahî kıyamı etraflıca incelemek için, kıyamdan önceki olayları, kıyamın başlamasından sonuna kadar vuku bulan hadiseleri ve kıyamdan sonra meydana gelen hakikatları incelemek gerekir. Ama hiç şüphesiz bu kıyamın zirvesini, Aşura günü vuku bulan hadiseler oluşturmaktadır. İşte bu makalede, o gün vuku bulan olaylar anlatılacaktır.

Şimdi bu kıyamın öyküsünü birlikte okuyalım:

Hicri 61. yılın Muharrem ayının onuncu günü yani Aşura günü sabah namazından sonra, Hz. Hüseyin ordu komutanlarının her birinin vazifesini belirledi. Diğer tarafta, Ömer b. Sa’d da ordusunun saflarını düzeltmekle meşguldu. İmam’ın (a.s) gözü kalabalık düşman ordusuna takılıp, karşısındaki insan selini görünce, ellerini duaya kaldırarak, Mabuduna şöyle bir münacaatta bulundu:

“Allah’ım! Her gam ve kederde sığınağım, her sıkıntı ve zorlukta ümidim ve her musibette güvendiğim Sensin. Kalpleri zayıflatan, kurtuluş yollarını kapatan, dostları kçıran, düşmanları sevindiren nice gam ve musibetleri Sana şikayet ettim, başkalarından ümidimi kesip, Sana yöneldim. Ve Sen, o gam ve üzüntüyü giderdin, onları sen izale ettin. Her nimetin sahibi ve her dileğin nihayeti de Sensin.”

Aşura günü, İmam’ın ashabının düşman ordusuna yaptıkları hitabelerin yanı sıra, bizzat kendisi de hedefini açıklamak, kıyamındaki ilahî mesajını gafil insanlara ulaştırmak ve orada hazır bulunan halka hücceti tamamlamak amacıyla, defalarca düşman ordusunun karşısında durup, tarihî hutbeler irad

etmiştir. Ordusunun saflarını düzene soktuktan sonra, İmam (a.s) atına binerek Ömer Sa'd'ın ordusunun karşısında durup, ilk konuşmasını şöyle yaptı:

“Ey İnsanlar! Beni dinleyin. Üzerime düşen sizlere öğüt ve nasihatimi dinlemedikçe ve bu bölgeye gelmemin sebebini öğrenmedikçe, savaş hususunda acele etmeyin. Eğer delilimi kabul edip, sözümü tasdik eder de bana hak verirseniz, saadet yolunu bulmuş olursunuz ve savaş için de hiç bir sebep kalmaz. Eğer delilimi kabul etmezseniz; yaptığınız işin daha sonra gam ve üzüntüye sebep olmaması için, dostlarınızı bir araya toplayarak düşünüp taşının ve sonra, hakkımda aldığınız kararı uygulayın. Bana göz açtırmayın. Şüphesiz benim yardımcım Kur'an'ı indiren Allah'tır; salih kulların yardımcısı O'dur.

Ey Allah'ın kulları! Allah'tan korkun, dünyaya karşı ihtiyatlı davranın; eğer bütün dünya bir kişiye kalacak veya bir kişi orada sürekli kalacak olsaydı, peygamberler bâki kalmaya daha layıktı, rızaları celbedilmeye daha evlâ ve böyle bir hükme daha uygun olurlardı. Ancak Allah-u Teâla dünyayı fani olmak için yaratmıştır; yenileri eskir, nimetleri zail olur, sevinci ise kararır (gam ve üzüntüye dönüşür). Dünya engebeli bir menzil ve geçici bir evdir. Öyleyse ahiretiniz için azık toplayın; en güzel azık ise sakınmaktır; Allah'tan sakının ki, kurtuluşa eresiniz.

Ey insanlar! Allah-u Teâla dünyayı, ehlini hâlden hale sokan, fena ve zeval yurdu kıldı. Aldanan kimse, dünyaya aldanan ve bedbaht kişi de, ona bağlı olan kimsedir. O hâlde, sakın bu dünya sizi aldatmasın. Dünya kendisine itimat edenin ümidini kestiği gibi, tamah edenlerin de umudunu boşa çıkarır.

Sizlerin bir iş için toplandığınızı görüyorum; bu işle Allah'ı gazaplandırdınız. Derken, Allah da rahmetini sizin üye-

rinizden kaldırdı ve size azabını gerekli kıldı. Rabbimiz ne güzel bir Rabbdır, siz ise ne kötü kullarsınız. Allah'ın emrine uymaya ikrar ettiniz ve elçisi olan Hz. Muhammed'e (s.a.a) de iman ettiniz. Ama daha sonra torunlarını ve Ehlibeyt'ini öldürmek için saldırıya geçtiniz. Şeytan, sizin çevrenizi kuşatmıştır; böylelikle de size, yüce Allah'ı hatırlamayı unutturmuştur. Allah sizi ve dileğinizi helak etsin. **“Biz, Allah'tanız ve şüphesiz O'na dönücüleriz.”**

İmam (a.s), daha sonra şöyle buyurdu:

“Bunlar inandıktan sonra kâfir olanlardır. Bu zalim kavim, Allah'ın rahmetinden uzak olsun.”

Hz. Hüseyin (a.s), hutbenin üçüncü bölümünde kendini tanıtarak, onlara şu şekilde nasihat ve öğüt verdi:

“Ey insanlar! Soyumu söyleyin, ben kimim? Sonra kendinize gelin, nefsinizi kınayın. Bakın, beni öldürmeniz, Hürmetimi gözetmemeniz size câiz midir? Ben, Peygamberinizin kızının oğlu değil miyim? Ben, Peygamberinizin vasisi ve amcası oğlunun oğlu değil miyim? Ben, herkesten önce Allah'a iman eden ve Peygamber'in risaletini tasdik eden kimsenin oğlu değil miyim? Seyyidü'ş-Şüheda olan Hamza, babamın amcası değil midir? Cafer-i Tayyar, benim amcam değil midir? Peygamber'in, benim ve kardeşim hakkındaki: “Bu ikisi, cennet gençlerinin efendileridir.” sözünü duymamış mısınız?

Eğer sözümü tasdik ederseniz, bu söylediğim sözler bir gerçektir. Allah'a andolsun ki, Allah Teâlâ'nın, yalancıya gazab ettiğini ve uydurduğu sözün zararını kendisine çevirdiğini bildiğim günden beri yalan söylemiş değilim.

Eğer beni yalanlarsanız, şimdi Müslümanların arasında Peygamber'in ashabından olan kimseler mevcuttur; bunu onlardan soracak olursanız, size söylerler. Cabir b. Ab-

dullah el-Ensari, Ebu Said el-Hudri, Sehl b. Sa'd es-Saidi, Zeyd b. Erkam ve Enes b. Malik'ten sorun, öğrenin; şüphesiz onların hepsi, Resulullah'ın benim ve kardeşimin (Hasan'ın) hakkında buyurduğu sözü duymuşlardır. Bu sözler, sizi kanımı dökmekten alıkoymuyor mu?"

Bu arada Şimr b. Zilcevşen bağırarak dedi ki: *"O kalbiyle değil de, diliyle Allah'a ibadet ediyor, ne söylediğini bilmiyor."* Habib b. Mezahir, İmam'ın (a.s) ordusunun adına ona şöyle cevap verdi:

"Hayır, Allah'a diliyle ibadet eden ve tam bir sapıklık içerisinde olan sensin. Evet, ben çok iyi biliyorum ki sen, mevlam Hüseyin'in (a.s) buyurmuş olduğu şeyden korkmuyorsun. Çünkü Allah, pâk olmayan kalbini müHürlemiş, taş gibi yapmıştır."

İmam Hüseyin (a.s), sözlerine şöyle devam etti:

"Ben ve kardeşim hakkında Peygamber'in buyurduğu bu sözde şüphemiz varsa, benim Peygamberinizin kızının oğlu olduğumdan da mı şüphe ediyorsunuz? Allah'a andolsun ki, doğu ve batı arasında (bütün dünyada), sizin ve dışınızdakiler arasında da Resulullah'ın benden başka torunu yoktur. Yazıklar olsun size! Acaba öldürdüğüm bir kimse veya zayi ettiğim bir mal ya da (sizde açtığım) bir yara karşılığında mı, beni cezalandırmak istiyorsunuz?"

İmam Hüseyin'in (a.s) sözü bu noktaya varınca, Kufe ordusu tam bir sessizlik içerisinde idi ve onlardan hiçbir tepki ve cevap müşahede edilmiyordu. Sonra İmam (a.s) kendisini davet eden ve Ömer Sa'd ordusu içerisinde olan ünlü kişilerden birkaçına hitaben şöyle buyurdu:

"Ey Şebes b. Rib'i, ey Haccar b. Ebcer, ey Kays b. Eş'as ve ey Yezid b. Haris! *"Meyvalarımız yetişmiş, çevremiz (bağ ve bahçelerimiz) yeşermiştir ve senin emrinde olacak donanmış bir*

ordu da hazır” diye mektup yazan siz değil miydiniz?!
Söz ve ahdinizi unuttunuz mu?”

Onlar, “*Biz böyle bir şey yazmadık*” diye İmam’ın sözlerini inkar ettiler. İmam (a.s), “Hayır! Vallahi siz böyle yazdınız.” dedi. Bu arada Kays b. Eş’as, yüksek bir sesle: “*Biz ne dediğini bilmiyoruz. Niçin amcan oğlu Yezid’e biat etmiyorsun? Biat ettiğin takdirde, sana karşı istediğin gibi davranılacak ve sana en ufak bir zarar bile gelmeyecektir.*” dedi. İmam Hüseyin (a.s), ona cevaben buyurdu ki:

“Ey Kays! Sen, Haşimoğulları’nın senden Müslüm’ün kanundan başka bir kan mı istemelerinden korkuyorsun? Hayır, Allah’a and olsun ki, ben onlara zillet elini veremeyeceğim ve köleler gibi de, onların önünden kaçmayacağım. Rabbimiz olan Allah’a sığınırım.”

Kufe ordusu İmam’ın sözlerine mızrak ve ok atarak cevap verdiler. Daha sonra İmam (a.s) bineğinden inerek, bineğin yularını Akabet b. Sem’an’a verdi ve geriye döndü.

Küfür ordusundan olan Abdullah b. Havze et-Temimi ileri çıkıp, İmam’ın ashabına hitaben yüksek bir sesle “*Hüseyin sizin aranızda mı?*” diye sordu. İmam’ın (a.s) ashabından birisi “*Evet, Hüseyin buradadır. Ne istiyorsun?*” diye cevap verdi. Abdullah b. Havze İmam’a hitaben şöyle dedi: “*Ey Hüseyin! Seni cehennemle müjdeliyorum!*”

İmam Hüseyin (a.s) “*Yalan söyledin; çünkü ben başışlayıcı, kerim, itaat edilen ve şefaahat kabul eden Allah’a doğru gidiyorum; sen kimsin?*” buyurdu. Abdullah “*Ben Havze’nin oğluyum*” dedi. Bunun üzerine İmam (a.s) ellerini kaldırarak şöyle dua etti: “*Allah’ım, onu cehenneme sok.*”

Abdullah b. Havze, İmam’ın bu duasına öfkelenerek atını İmam’a doğru mahmuzladı. Atın ayağının bir taşa takılma-

sı sonucu, Abudullah b. Havze yere yıkıldı ve ayağı eyerin üzengisine takıldı. At, ürkerek onu arkasında sürükledi ve çöldeki taşlara çarparak, bedenini parçalanmış ve yarı canlı bir hâlde ateş yakılmış olan bir çukura attı.

Ömer b. Sa'd'ın piyade birliklerinin komutanı olan Mesruk b. Vali el-Hazremi bu manzarayı görünce, geri dönerek kendi askerlerine ulaştı ve dedi ki: *“Hayır; Allah’a andolsun, ben hiçbir zaman Resulullah’ın Ehlibeyti’yle savaşmayacağım. Çünkü, onların Allah katında yüce makamları ve değerleri var.”*

Daha sonra Zuheyr b. Kayn İmam’ın yanına gelerek Kufelilerle konuşmak için izin istedi. İmam Zuheyr’e izin verdi. Zuheyr, Ömer b. Sa’d’ın ordusunun karşısında durarak yüksek sesle şöyle dedi:

“Ey Kufe halkı! Sizi Allah’ın azabından sakındırıyorum; Müslümanın Müslüman kardeşine nasihat etmesi gerekir ve bu ana kadar bizler din kardeşiyken ve aramıza kılıç girmemişken bu bağı kesmeyelim. Ancak aramıza kılıç girdiğinde, biz bir ümmet ve siz de başka bir ümmet olacaksınız.

Bilin ki, Allah-u Teâla nasıl davranacağımızı göstermek için biz ve sizi Resulullah’ın Ehlibeyt’iyle imtihan ediyor. Yezid ve Ubeydullah b. Ziyad gibi azgınlara itaat etmekten sakınmanızı ve Resulullah’ın (s.a.a) evlatlarına yardım etmenizi istiyorum. Aksi takdirde, çok geçmeden gözlerinizi yuvalarından çıkaracak, el ve ayaklarınızı bağlayacak ve bedenlerinizi hurma ağaçlarına asacaklardır.”

Ömer b. Sa’d’ın ordusu ona çirkin sözler söyleyerek, Hz. Hüseyin ve yarenlerini öldürmedikçe veya İbn Ziyad’a teslim etmedikçe bu savaştan vazgeçmeyeceklerini ifade ettiler. Zuheyr dedi ki:

“Vallahi Fatıma’nın (s.a) evlatları, Sümeyye’nin çocuklarından dostluğa daha layıktırlar. Onlara yardım etmiyorsanız, bari savaştan uzak durun.”

Bu sırada Şimr, Zuheyr’e doğru bir ok atarak dedi ki: “*Sus, Allah sesini kessin. Boş laflarınla bizi yordun.*” Zuheyr cevap olarak Şimr’e hitaben şöyle dedi:

“Ey Şimr! Ben seninle konuşmuyorum; çünkü sen, insan değilsin. Senin, Kur’an’dan doğru dürüst, hatta bir ayet bile bildiğini sanmıyorum. Kıyamette seni rezillik ve cehennem ateşiyle müjdeliyorum.”

Şimr ise “Çok geçmeden Allah seni ve imamını öldürecektir.” diyerek öfkeyle cevap verdi. Zuheyr de “Beni ölümle mi korkutuyorsun? Allah’a andolsun ki, Hüseyin’in yanında ölmek benim için sizinle ebedi yaşamaktan daha iyidir.” diyerek Şimr’in sözlerine karşılık verdi. Daha sonra tekrar orduya hitap ederek dedi ki:

“Ey Allah’ın kulları! Dikkatli olun; bu alçak adam sizi dinden çıkarmasın. Vallahi Muhammed’in (s.a.a) şefaati, evlatlarını ve yardımcılarını kılıçtan geçirip, öldürenlere ulaşmayacaktır.”

Bu arada, İmam Hüseyin’in (a.s) ashabından birisi, Zuheyr’e şöyle dedi: “Ey Zuheyr! Sen, Firavunoğulları’nın mümini gibi onlara nasihat ettin. Allah seni mükâfatlandırın.”

Sonra âbid ve zahid bir kişi olan, meşhur Kur’an kârilerinden sayılan ve kavmi arasında yüce bir makama sahip olan Bureyr b. Huzayr, Kufelilere nasihat etmek için İmam Hüseyin’den (a.s) izin istedi. İmam izin verince, Bureyr savaş meydanına giderek şöyle dedi:

“Allah, halkı diniyle müjdelemek, hidayet ederek kendisine davet etmek ve insanların yolunu aydınlatan yanan

bir ışık olması için Muhammed'i (s.a.a) peygamber olarak gönderdi. Bunlar, peygamberin evlatlarıdır; hangi hakla suyun yolunu onlara kapadınız."

Kufeliler cevap olarak "Ey Bureyr! Bitir sözünü. Vallahi Hüseyin, hiç kimsenin susuz kalmadığı bir şekilde susuz kalacaktır." dediler. Bureyr ise sözlerine şöyle devam etti:

"Ey insanlar! Muhammed'in mesajının izleri sizin aranızdadır ve bunlar, Peygamber'in Ehlibeyt'idirler; o hâlde onlara nasıl davranacağınıza bakın."

Kufeliler, "Hüseyin Ubeydullah b. Ziyad'ın emrine teslim olun, sonra nereye isterse gitsin." dediklerinde, Bureyr onlara şöyle dedi:

"Vay hâlinize ey Kufeliler! İmamım Hüseyin'e gönderdiğiniz mektuplarda, can vermeye hazır olduğunuzu yazdığınızı unuttunuz mu? Şimdi Hüseyin ve ashabı davetinize olumlu cevap vererek, sizlere yardıma koştu. Onları İbn Ziyad'a mı teslim edeceksiniz? Resulullah'ın evlatlarına böyle mi davranıyorsunuz? Ne kadar alçak insanlarsınız sizler?! Allah Teâla kıyamette sizleri susuz bıraksın."

Bu sırada Kufelilerden birisi "Ey Bureyr! Neden bahsettiğini bilmiyoruz." diyerek Bureyr'i susturmaya çalıştı, ama Bureyr sözlerine şöyle devam etti:

"Gerçek yüzünüzü bana gösterip, sizleri daha iyi tanımanı sağlayan ve beni aydınlatan Allah'a şükür ediyorum. Allah'ım! Ben bu kavmin yaptıklarından uzağım ve sana sığınıyorum. Allah'ım! Bu insanlara, yaptıklarıyla senin karşısında hazır olduklarında, baş aşağı oluncaya kadar süreli bela ver ve gazap et."

Bureyr'in sözleri buraya ulaştınca, Kufeliler onu oklarına hedef ettiler ve Bureyr kendi safına geri döndü. Daha sonra

İmam Hüseyin (a.s), atını ileri sürerek Kufelilerin karşısında durdu ve elindeki Kur'an'ı başının üzerine koyarak şöyle buyurdu:

“Ey İnsanlar! Bizimle sizin aranızda Allah'ın kitabı ve ceddim Resulullah'ın sünneti hakem olsun. Bilmiyor musunuz ki, üzerimdeki gömlek, elimdeki bu kılıç ve kalkan Resulullah'a aittir.”

Kufeliler, İmam Hüseyin'in (a.s) sözlerini doğruladıklarında, İmam “*Ey Kufe halkı! Öyleyse sizi benimle savaşa sürükleyen şey nedir?*” diye buyurdu. Kufeliler “*Emîr Ubeydullah b. Ziyad'a itaat etmektir.*” diye karşılık verdiklerinde, İmam (a.s) şöyle buyurdu:

“Böyle bir kişiye biat eden ve kılıçlarını bize çeken, Allah'ın düşmanlarının dostları olan, aranızda ne bir adaleti uygulayacak ve ne de kendilerine yeni bir ümit bağlayabileceğiniz kimselere destek olan siz gibilerinin elleri kesilsin. Zalimlerin kılıcının sizlere hükmettiği ve zalimlerin zulümlerinin yeryüzünü kuşattığı bir durumda, Resulullah'ın Ehlibeyt'inden yüz çevirdiniz. Yazıklar olsun size; Allah'ın kitabını unuttunuz ve buyruklarını tahrif ettiniz.

Sizler, şeytanın izleyicisi olan günahkârlar grubunu izlemektesiniz. Resulullah'ın (s.a.a) sünnetlerini söndürmektesiniz. Peygamber'in Ehlibeyt'i olan bizleri bıraktınız ve bize uymadınız. Vallahi ahdinden dönmek, sizin eskiden beri süregelen adetinizdir. Yaşantınızın temeli bunun üzerine kurulmuştur. Doğrusu ahdinden dönmek, sizin benliğinizde kök salmıştır. Ve onun meyvesi bize acı ve gasıplara ise tatlıdır.

Bilin ki, şu reziloğlu rezil (İbn Ziyad), beni savaşa zillet arası iki yolda bırakmıştır ve biz zillete boyun eğmeyiz. Çünkü Allah-u Teâla, Resul'ü, müminler, temiz kimseler

ve zamanın izzetli kimseleri, bu alçaklığı ve zilleti bizim için hoş görmezler. Bizim, zamanın zalimlerinin itaatini, yiğitlerin katligâhına tercih etmemizi kabul etmezler. Şimdi ben, Ehlibeytim ve sayıları az olan dostlarımla, Allah yolunda kıyam etmiş ve şehadeti canımla satınalmışım.

Ey insanlar! Allah'a andolsun, bundan sonra süvarinin bineğe binerek, meydanda gezdiği süre miktarınca dünyada kalırsınız. Bu sözü babam, ceddim Resulullah'tan bana nakletmiştir.

Şimdi ey Hür, kendi işinize bakın ve toplanarak işi bitirin. Ancak bilin ki, Hüseyin'in ümidi ancak yüce Allah'adır. Çünkü hayatı, Allah'ın kudreti elinde olmayan kimse yoktur. Doğrusu benim Allah'ım sırat-ı müstakim üzeredir."

Sonra İmam Hüseyin (a.s), Resulullah'ın (s.a.a) büyük sahabilerinden olan Ferve b. Mesik el-Muradi'nin şu şiirlerini okudu:

"Ey millet! biz sizi yenersek, bu bizim şanıımızdır.

Ve eğer yenilirse bilin ki yenilmiş değiliz.

Eğer öldürürsek zafer bizimdir.

Ve eğer öldürülürsek yine zafer bizimdir.

Biz korkak insanlar değiliz.

Biz dünyanın cesurlarının efendileriyiz.

Öldürülürsek şehadet ve fedakârlık günümüz gelmiştir.

Doğrusu ölüm, pençelerini bir halkın üzerinden çekip, diğerlerinin üzerine doğru uzatır.

Geçmişler geçip gittikleri gibi, bugün de bizim ve dostlarımızın geçip gideceğimiz gündür.

Dünyanın efendileri diri kalsalardı, biz de mülk ve melekutun efendileri olduğumuz için diri kalırdık.

Ve eğer dünyanın yiğitlerinin yolları ebedi hayata vardysa,

Yiğitlik hükmüyle ebedilik yolu, herkesten önce bize açıktır.”

Daha sonra İmam (a.s) dua için ellerini kaldırarak şöyle buyurdu:

“Allah’ım; bu kavme bir damla yağmur yağdırma ve asrın zalimlerini onlara hakim kıl ve Sakafi gencini onlara musallat et ki, dönemin zillet ve ölüm şarabını onlara içirsin. Doğrusu onlar yalan konuşmuş, ahitlerini bozmuşlardır. Ve Sen, iyice biliyorsun ki biz, Sana tevekkül etmişiz ve şüphesiz dönüşümüz Sanadır.”

Sonra İmam Hüseyin (a.s), Ömer b. Sad’a hitaben buyurdu ki:

“Ey Ömer! Gerçekten beni öldürmekle Rey ve Gorgan’ın emîri mi olacağını sanıyorsun? Allah’a andolsun ki, bu makama ulaşamayacaksın ve bir yarar elde edemeyeceksin, bu kesin bir vaaddir. Şimdi elinden geleni yap. Şüphesiz benden sonra yüzün gülmeyecek. Kufe çocuklarının, senin başınla oynadıklarını ve onu taşlarına hedef aldıklarını görür gibiyim.”

Ömer b. Sa’d, İmam’ın bu sözlerini duyunca, öfkeyle ordusuna geri döndü. Ömer b. Sa’d’ın yanında olan ve İmam’ın sözlerini duyan Hürr b. Yezid er-Riyahi, Ömer b. Sa’d’a dedi ki: “*Ey Sa’d’ın oğlu! Gerçekten sen Hüseyin ile savaşmak mı istiyorsun?*”

Ömer Sa’d “*Evet; vallahi bu savaşın en küçük sonucu da, baş ve elleri kesmektir.*” dediğinde, “Acaba Hüseyin’in senin hakkında dediği şeyler üzerinde iyice düşündün mü?” diyen Hürr’e ise Ömer Sa’d şöyle cevap verdi: “*Evet; şüphesiz iş benim elimde olsaydı kabul ederdim, ancak emîrin İbn Ziyad savaşa ısrar ediyor ve bu hususta benim hiç bir yetkim yoktur.*”

Hürr, Ömer Sa'd'ın ordusundaki diğer askerlere bakıverdi ve yanında Kurrat b. Kays'ın olduğunu gördü. Ona sordu ki: *"Ey Kurrat! Atına su verdin mi?"* Kurrat *"Hayır, ey Hürr."* dedi. Hürr *"Onu sulamak istemiyor musun?"* dediğinde, Hürr'ün konuşmaları Kurrat'ı kuşkulandırdı ve Hürr'ün kendisini savaştan uzaklaştırmak istediğini, ama kimsenin bunu farketmesini istemediğini sandı.

Hürr, atını İmam Hüseyin'in (a.s) ashabına doğru sürdü. Bu arada Muhacir b. Avs onu görünce şöyle feryat etti: *"Ey Hürr! İmam Hüseyin'in ordusuna mı saldırmak istiyorsun?"* Hürr'ün bütün vücudunu titreme sardı ve rengi kaçtı. Hürr'ün bu durumunu görünce, Muhacir *"Vallahi, bana Kufe'nin en cesur yiğidi kimdir diye soracak olsalardı, senden başka kimseyi göstermezdim. Bu hâlin nedir?"* dedi. Hürr ise cevabında şöyle dedi:

"Ey Muhacir! Ben, kendimi cennetle cehennem arasında görüyorum ve ben bu ikisinden birini seçmek zorundayım. Vallahi kesilsem ve öldürülsem bile, cennetten başka bir şeyi seçmeyeceğim."

Daha sonra Hürr, İmam Hüseyin'in (a.s) ashabına doğru ilerleyerek, İmam Hüseyin'in ve ashabının yüzüne bakmaktan utanır bir hâlde başını önüne eğmiş, kendi kendine şöyle diyordu:

"Allah'ım, sana yöneliyor, yaptıklarımın tövbe ediyorum. Tövbemi kabul buyur. Doğrusu ben senin velilerinin ve dostlarının kalbini incittim; Peygamber'inin evlatlarını avare ettim."

Sonra Hz. Hüseyin'e hitaben: *"Ya Eba Abdillah! Ben yaptıklarımın pişmanım. Tövbem kabul olur mu?"* dedi. İmam Hüseyin (a.s) *"Evet, Allah tövbeyi kabul eder ve günahlarını bağışlar."* dediğinde, Hürr şöyle dedi:

“Sizinle savaşmak için Kufe’den dışarı çıktığımda, bir ses duymuştum; biri bana seslenerek dedi ki: *“Ey Hürri! Seni cennetle müjdeliyorum.”* Kendi kendime düşündüm ve dedim ki: *“Yazıklar olsun Hürri’e! Resulullah’ın evladıyla savaşmaya gittiğinde cennetle müjdeleniyor.”*

İmam Hüseyin (a.s) ise *“Doğrusu, iyilik sana yönelmiştir. Allah sana hayırlı mükâfat versin.”* buyurdu. Daha sonra Hürri, İmam’dan Kufelilere konuşmak amacıyla savaş alanına gitmek için izin istedi. İmam (a.s), Hürri’e izin verdi. Hürri meydana çıkarak gür bir sesle şöyle dedi:

“Ey Kufe halkı! Anneniz size matem tutsun. Resulullah’ın evladını davet ettiniz ve canlarınızı onun yolunda feda edeceğinizi söylediniz. Ve şimdi size gelmişken onu aranızda almış, ona kılıç çekmişsiniz ve esirler gibi özgürlüğünü elinden alarak, suyun yolunu ona kapamışsınız?! Peygamber’inizin evlatlarına böyle mi davranıyorsunuz; ne kadar da kötü bir halksınız sizler! Susadığınızda Allah size su vermesin.”

Bu sırada Ömer Sa’d’ın piyade birliklerinden bir grubu Hürri’ün üzerine yürüdüler. Hürri geri dönerek İmam Hüseyin’in (a.s) yanında yer aldı. Çünkü İmam Hüseyin, ashabını savaşı başlatmaktan sakındırıyordu.

Bir süre geçtikten sonra, Şimr b. Zil Cevşen öne atılarak şöyle dedi: *“Kızkardeşimin çocukları neredeler? (Kardeşim Ümmül Benin’in çocukları olan Ebulfezl) Abbas ve kardeşleri neredeler?”*

Onlar, Şimr’e cevap vermekten sakındılar. İmam (a.s), *“Kafir bile olsa ona cevap verin.”* dedi. Onlar da *“Ne istiyorsun, ey Şimr?”* dediler. Şimr *“Ey kızkardeşimin çocukları, size eman aldım. Kendinizi helakete atmayın ve emîrimiz Yezid’in emrine teslim olun.”* dediğinde, İmam Hüseyin’in kardeşi Ebulfezl Abbas dedi ki:

“Allah’ın laneti sana ve aldığın emana olsun. Resulullah’ın evladı emanda olmadığı hâlde, bize eman mı veriyorsun?! Bizden, lanetlenmiş kimselerin emrine mi teslim olmamızı istiyorsun?! Amellerin ne kadar kötü, senin ise ne kadar alçak bir düşüncen var ey Şimr!”

Ömer b. Sa’d yayına bir ok taktı ve İmam Hüseyin’in (a.s) ordusuna doğru ilerleyerek, ilk oku atıp şöyle dedi: *“Şahid olun ki, Hüseyin ve ashabına ilk oku atan benim; emîr Ubeydullah’ın yanında buna tanıklık yapın.”*

Küfür ordusu komutanının bu hareketinden sonra her taraftan İmam Hüseyin ve ashabı üzerine oklar yağmur gibi yağmaya başladı ve ashtan ok isabet etmeyen kimse kalmadı.

Bu arada İmam (a.s) *“Ey yarenlerim! Kalkın. Allah sizi hayırla mükâfatlandırsın. Kaderimizde olan şehadete doğru yürüyün. Doğrusu bu oklar, Kufe halkının elçileridirler.”* diye buyurdu.

İmam’ın (a.s) ashabı, küfür ordusuna karşılık vermek için saldırıya geçti. Böylece savaş başladı ve bir süre devam etti. Bu saldırı sona erip, ortalık yatışarak toz toprak çöktüğünde, İmam’ın (a.s) ashabından 50 kişi şehid olmuştu.

Gürültü yatıştıktan sonra Ziyad b. Ebi Süfyan’ın kölesi Yesar ve Ubeydullah b. Ziyad’ın kölesi Salim, meydana çıkarak Habib b. Mezhahir ve Bureyr b. Huzayr’i savaşa davet ettiler. Bu sırada cesur, yiğit, uzun boylu ve güçlü bir şahıs olan Abdullah b. Umeyr el-Kelbi onlarla savaşmak için İmam’dan izin istedi. Ebu Abdullah Hüseyin (a.s) ona izin vererek buyurdular ki: *“Ben onu (Abdullah b. Umeyr’i) tecrübeli bir savaşçı biliyorum.”*

Abdullah, atıyla savaş meydanına geldiğinde, Salim ve Yesar onun kim olduğunu sormaları üzerine, Abdullah recez okuyarak kendisini tanıttı. Onlar *“Biz seni tanımıyoruz. Zuheyr, Bureyr veya Habib meydana çıksın.”* dediler.

Abdullah, Yesar'a hitaben, "Benimle savaşmaktan mı çekiniyorsunuz" diyerek kılıçla ona saldırdı. Salim Abdullah'ın Yesar'la savaşmakta olduğunu görünce, arkadan ona saldırdı. Abdullah'ın dostları, arkasını gözetle diye bağırıyorlardı. Salim kılıcını indirdi. Abdullah bu darbeyi sol eliyle karşılayınca parmaklarını kaybetti. Abdullah, Yesar ile Salim'i cehenneme gönderdikten sonra İmam'ın yanına döndü. İmam (a.s)'ın yanına yaklaştığında eşi çadırlardan dışarı çıkarak dedi ki:

"Anam, babam sana feda olsun ey Abdullah. Savaş meydanına dön, kendini Resulullah'ın (s.a.a) yakınlarına ve evlatlarına feda et. Allah'a andolsun, birlikte şehid oluncaya kadar seni yalnız bırakmayacağım."

Eşinin bu sözlerine şaşırarak Abdullah "Biraz önce beni savaştan alıkoymak istiyordun. Ne oldu ki, şimdi kendin de meydana gitmek istiyorsun." dedi. Abdullah'ın eşi ise "Beni kınama. Şimdi İmam'dan duyduğum bir söz kalbimi yaktı." dedi. "İmam'dan ne duydun?" diyen Abdullah'a, eşi dedi ki: "Biraz önce çadırların arasında durmuştum. Birden İmam'ın şöyle buyurduğunu duydum: "Benim dostlarım ne kadar da az."

Sonra Abdullah, İmam Hüseyin'e yönelerek şöyle dedi: "Ya Eba Abdillallah, ey mevlamız!" dedi, "Emredin eşim çadırlara geri dönsün." İmam (a.s) da "Allah, Resulullah'ın evlatlarının yardımına koşan sizleri hayırla mükâfatlandırsın. Ey Ümmü Veheb! Çadırına dön; Allah-u Teâla kadınlardan cihadı kaldırmıştır." dedi.

Ömer b. Halid es-Seydavi kölesi Sa'd'la, Cabir b. Haris ve Mucami b. Abdullah Aizi birden yerlerinden fırlayarak, topluca Kufelilere saldırdılar ve Ömer b. Sa'd'ın ordusunun ön saflarını yararak ordunun kalbine doğru ilerleyip, onlardan bir çoğunu öldürdüler.

Ömer Sad'ın ordusundan bir grup onları ablukaya aldılar ve İmam'ın diğer ashabından ayırdılar. İmam (a.s), kardeşi

Abbas'a onlara yardım etmesini emretti. Ebulfezl Abbas bir arslan gibi küfür ordusuna saldırdı ve yaralanan dostlarını kurtardı. İmam'ın (a.s) bu fedaileri, bir kez daha cesurca saldırarak şeytan ordusundan onlarcasını cehenneme gönderdiler ve nihayet şehid oldular. Bu esnada İmam Hüseyin (a.s) eliyle mübarek sakalını tutarak şöyle buyurdular:

“Allah'a andolsun ki, kanıma boyandığım hâlde Rabbime kavuşuncaya kadar ben onların isteklerine teslim olmayacağım.”

Daha sonra İmam Kufelilere hitaben şöyle buyurdu:

“Acaba aranızda feryadımıza yetişip, bize yardımda bulunacak bir kimse yok mudur? Acaba Resulullah'ın haremni (Ehlibeyt'ini) savunacak birisi yok mudur?”

Bunun üzerine Ehlibeyt kadınlarının ağlama sesleri yükseldi. Ömer Sa'd'ın ordusu arasında bir kargaşalık başgösterdi. İmam'ın yardım istediğini duyan ve Kufe ordusundan olan Sa'd b. Haris el-Ensari kardeşiyle birlikte pişman olup küfür ordusuna saldırarak şeytan izleyicilerinin bir çoklarını kanlarına boyadıktan sonra kendileri de şehid oldular.

Böylece İmam'ın ashabı gittikçe azalmaya ve şehidlerin sayısı çoğalmaya başladı. Daha sonra savaş, ferd ferd olarak sürdü ve İmam Hüseyin'in ashabından her biri Kufelilerden bir çoğunu cehenneme gönderdi.

Ömer Sa'd'ın ordusundan olan Amr b. Haccac yüksek bir sesle Kufelilere, “Ey Kufeliler! Kimlerle savaştığınızı biliyor musunuz? Bunlar, karşılıklarına çıkan herkesi öldüren savaşçılardır. Bunları taş yağmuruna tutun ve işlerini bitirin” diye hitap etti ve hemen peşinden, komutası altındaki askerlerle İmam Hüseyin'in ordusunun sağ koluna saldırdı. İmam'ın (a.s) ashabı, dağ gibi onların karşısında direniş gösterip, onlardan kalabalık bir grubu öldürdüler.

Komutanları geri çekilme emri verdiler. İmam Hüseyin'in (a.s) ashabı, onları ok yağmuruna tuttu. Bu esnada Amr b. Haccac, Abdullah Beceli'yle birlikte tekrar saldırıya geçti. Havaya yükselen toz toprak yatışınca İmam Hüseyin'in (a.s) ashabı, Müslim b. Avsece'nin yere düştüğünü gördüler.

Müslim b. Avsece, dönemin en cesur yiğitlerindendi. İmam Hüseyin'in elçisi Müslim b. Akil Kufe'ye geldiğinde O, mal ve para toplayıp teçhizat almada ve halktan biat toplamada onun vekiliydi. Ve yine Tasua günü akşam, İmam Hüseyin (a.s) *"Ben bi'atımı sizin üzerinizden kaldırdım; kalkın gidin."* bu-yurunca, Müslim b. Avsece İmam'a şöyle demişti:

"Ey Resulullah'ın torunu! Seni bırakarak nasıl gidebiliriz? Bu durumda Allah'a ne cevap veririz? Hayır, vallahi mız-ırağımı düşmanların göğsünde kırıncaya kadar, ben sizden ayrılmam ve elimde kılıç olduğu müddetçe düşmanlara saldırırım. Silahım olmazsa onlara karşı taşla savaşırım.

Allah'a andolsun, biz Peygamber'in hürmetini gözettiği-mizi yakîn edinceye kadar sana yardım etmekten vazgeç-meyeceğiz. Allah'a andolsun, ben senin yolunda yetmiş kere öldürülür, sonra dirilir, tekrar öldürülerek yakılır-sam ve külümü yele savururlarsa yine sizden ayrılmam. Oysa şimdi, sadece bir kere şehid olacakken sizi nasıl bırakabilirim ve ondan sonra ebedî keramet ve saadete nasıl ulaşabilirim?"

Bu özelliğe sahip olan Müslim b. Avsece şimdi kanlara bo-yanmıştı. İmam Hüseyin (a.s) ve Habib b. Mezahir onun baş ucuna geldiler. İmam onun hakkında dua ederken, Habib b. Mezahir de şöyle diyordu: *"Seni bu hâlde görmek bana zor geli-yor, ama seni cennetle müjdeliyorum."* Müslim de hayatının son anlarında zayıf bir sesle, *"Allah Teâla seni de iyi bir müjdeyle müjdelesin."* dedi.

Habib *“Ey Müslim! Senden sonra sağ kalacak olsaydım bana vasiyet etmeni ve dileğini yerine getirmeyi isterdim. Ancak biliyorum ki böyle bir fırsat yoktur ve yakında ben de sana kavuşacağım.”* dediğinde, Müslim son sözünü şöyle dile getirdi: *“Ey Habib! Tek vasiyetim şudur ki, kesinlikle İmam Hüseyin’e yardım etmekten vazgeçme ve hayatta olduğun sürece ona yardım et.”*

Bu sözlerden sonra Müslim gözlerini kapayarak canını Allah’a teslim etti. Bunun üzerine İmam şu ayeti okudu:

“Müminlerden öyle kimseler vardır ki, Allah ile yaptıkları ahde sadakat gösterdiler, onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi de beklemektedir. Onlar, hiç bir değişme ile (sözlerini) değiştirmediler.”⁽¹⁾

Ömer b. Sa’d’ın askerleri, *“Müslim b. Avsece’yi öldürdük”* diye haykırıyorlardı. Ansızın Şebes b. Rib’i şöyle seslendi:

“Ey insanlar! Ananız sizin yasinizi tutsun. Müslim gibi birisi öldürülür de siz sevinir misiniz? Yazıklar olsun size! Müslümanlar arasında onun ne kadar büyük bir makamı olduğunu bilmiyor musunuz? Allah’a andolsun, savaşlarda müşrikler onun kılıcının önünden kaçarlardı ve tek başına öyle bir yiğitlik gösterirdi ki, bütün orduyu hayrete düşürürdü.”

Yine Ömer Sa’d’ın ordusu, ilkönce İmam Hüseyin’in (a.s) ordusunun sağ koluna saldırdı. Bu saldırıyı defederken, Abdullah b. Umeyr el-Kelbi şaşılacak bir direniş gösterdi ve tek başına onların içine dalarak bir çoklarını kılıçtan geçirdi. Sonra Hani b. Semit el-Hazremi adındaki düşman askeri, kılıçla Abdullah’ın sağ kolunu ve bir diğeri de onun ayağını kesti.

Böylece Abdullah b. Umeyr esir düştü, esir düşer düşmez düşmanlar onu, ordunun gözü önünde mızrak ve kılıçlarla

1- Ahzab/23.

bedenini paramparça ederek şehid ettiler. Çadırlarda bulunan eşi Ümmü Veheb katlıgâha gitti ve kocasının cansız bedeninin yanına oturup, yüzünün kanını silerek dedi ki: *“Ey Abdullah! Cennet sana mübarek olsun. Allah’tan bana da seninle birlikte cennette yer vermesini istiyorum.”*

Bu sahneyi gören Şimr, kölesine bu kadını öldürmesini emretti. Köle de Şimr’in emrini yerine getirerek bu fedakâr ve mümin kadını şehit etti; böylece Ümmü Veheb, Aşura günü şehid düşen ilk kadın oldu.

Daha sonra Şimr’in kölesi, Abdullah’ın başını gövdesinden ayırarak, onu İmam Hüseyin’in (a.s) çadırlarına doğru fırlattı. Abdullah’ın annesi, oğlunun başını alıp öptükten sonra eline uzun bir sopa alarak düşmana saldırdı. Ama İmam Hüseyin (a.s), onu geri çevirmelerini emretti ve ona şöyle buyurdu: *“Geri dön. Allah günahlarını affetsin. Cihad kadınlardan kaldırılmıştır.”*

Şimr tekrar hücum etti. Zuheyr b. Kayn, dostlarından on kişiyle birlikte ona karşı koyarak, Şimr’in ordusunu geri püs-kürttü. Süvari birliklerin komutanı olan Kudret b. Kays, askerlerinin bozguna uğradığını görünce, Ömer b. Sa’d’dan yardım istedi. Ömer b. Sa’d, bir birlik daha yardım gönderdi.

İmam Hüseyin’in (a.s) ashabı, yiğitçe savaşarak küfür ordularını cehenneme gönderiyorlardı. Allah dostları omuz omuza vererek İmam ve Resulullah’ın Ehlibeyt’ini yüzük taşı gibi aralarına alıp, canlarını onlara feda ediyor, küfür ordularıyla Allah’ın dininin önderleri arasında, uzun bir çelik duvar oluşturuyorlardı. Ömer b. Sa’d, bu çelik engeli dağıtmak istiyordu; ancak askerleri bunu başaramıyorlardı.

Ömer b. Sa’d ansızın İmam Hüseyin’in çadırlarını yakmalarını emretti. Çadırlar ateş alınca kadın ve çocuklar korkarak ça-

dırlardan dışarı çıktılar. Bu arada Ebu Şe'sa el-Kindi, İmam'ın huzurunda Kufelileri oklarıyla cehenneme gönderiyordu. İmam onun hakkında şöyle dua etti: *"Allah'ım; onun pazusunu güçlü kıl, oklarını hedefine ulaştır ve cennetle mükkâfatlandır."* Ebu Şe'sa, Ömer b. Sa'd'ın askerlerinden bir çoğunu öldürükten sonra şehadete ulaştı.

Öğle güneşi gökyüzünde parlayıp, yakıcı ışınlarını Kerbela çölüne yansıtıyordu. Ebu Semame es-Saidi güneşe baktıktan sonra, İmam Hüseyin'e hitaben arzetti ki:

"Ey Eba Abdillah! Canım size feda olsun. Bu ordunun sana ve seninle savaşmaya yaklaşmış bulduklarını görüyorum. Allah'a andolsun, ben kanıma boyanıp sizin emrinizde ölmedikçe, siz ölmeyeceksiniz. Şimdi son bir kez öğlen namazını sizinle birlikte kılmak istiyorum."

İmam Hüseyin gökyüzüne bakarak buyurdu ki:

"Bize namazı hatırlattın; Allah seni zikir ehli olan namaz kılanlardan kılsın. Evet, şimdi öğle namazının ilk ve fazilet vaktidir. Düşmandan namaz kılmamız için savaşı durdurmalarını isteyin."

Kufe ordusuna geçici olarak ateşkes teklif edildiğinde, batlı ordusunun ileri gelenlerinden biri olan Husayn b. Numeyr şöyle dedi: *"Sizin namazınız kabul değildir."* Habib b. Mezhahir el-Esedi ona cevaben şöyle dedi: *"Ey Numeyr'in oğlu! Ey cahil! Resulullah'ın evlatlarının namazlarının kabul olmayıp da senin namazının mı kabul olacağını sanıyorsun?!"*

Husayn b. Numeyr Habib'e hücum etti. Habib ileri çıkıp kılıçla onun başını yaralayarak attan yere düşürdü. Ancak arkadaşları onun yardımına koşup, onu kurtardılar. Habib tekrar saldırarak onlardan bir çok kişiyi cehenneme gönderdi. Bu arada Budeyl b. Sarim, ona saldırarak Habib'i yaraladı. Habib

atından yere düştü. Kalkmak istediğinde Husayn b. Numeyr hücum ederek mübarek başını gövdesinden ayırdı.

Yaşlı Habib'in şehid düşmesi, Hz. Hüseyin'i (a.s) çok üzdü. İmam, Habib'in baş ucuna gelerek buyurdu ki: *"Ben bu şehadetin hesabını Allah'a bırakıyorum."* dedi ve sonra **"İnna lillah ve inna ileyhi raciun"** (*Biz Allah'tanız ve şüphesiz O'na dönmü-cüleriz*) ayetini okudu.

Hürr b. Yezid er-Riyahi, Zuheyr b. Kayn'la omuz omuza vere-rek Ömer b. Sa'dın ordusuna hücum ettiler. Düşman onların birini çevrelediğinde, diğeri muhasara halkasını parçalıyor arkadaşını düşmanın elinden kurtarıyordu. Bu arada Hürr recez okuyarak şöyle diyordu:

"Doğrusu ben Hürr'üm.

Sizleri kılıçtan geçiririm.

Bu toprakta inen en üstün kimseye yardım ederim.

Sizleri öldürürüm ve bu yolda asla şüphe etmem."

Savaş bir müddet devam ettikten sonra, düşmanlar Hürr'ün atını hedef aldılar ve at aldığı darbeler sonucu öldü. Atını el-den veren Hürr, daha sonra piyade olarak savaşa devam etti. Düşman askerlerinin kırktan fazlasını öldürdükten sonra, düşmanın piyade birliklerinden bir grubunun saldırması so-nucu, ayakta duramayarak yere düştü. Bu sırada İmam'ın (a.s) dostlarından bir kaçı onlara saldırarak, can vermek üzere olan Hürr'rün bedenini savaş meydanının ortasından çadırlara doğru getirip, şehidlerin bulunduğu çadırın önüne bıraktılar.

İmam Hüseyin (a.s) can vermekte olan Hürr'ün yanına gele-rek başını dizleri üstüne aldı ve yüzündeki kanla toprakları temizleyerek şöyle buyurdu:

"Ey Hürr! Anne'nin adını Hürr koyduğu gibi, gerçekten sen hem bu dünyada ve hem de ahirette Hürsün."

Daha sonra Ali b. Hüseyin onun hakkında şu şiirleri okudu:

“Hürr-i Riyahi ne de iyidir!
Mızraklarla çarpıştığında ne de sabırlıdır!
Hürr ne iyidir; Hüseyin çağrıda bulunduğu,
O zaman canıyla ne de fedakârlık edendir.
Ey Rabbim! Onu cennete misafir kıl.
Ve onu güzel hurilerle evlendir.”

İmam (a.s), namaza durarak ashabıyla öğle namazını kılmaya başladı. Zuheyr b. Kayn ve Said b. Abdullah el-Hanefi, okların İmam’a (a.s) isabet etmemesi için, İmam’ın önünde durarak göğüslerini siper ettiler ve İmam (a.s) namazı bitirince, Said aldığı ağır yaralar yüzünden yere yıkıldı ve şöyle dedi:

“Allah’ım! Âd ve Semud kavmini lanetlediğin gibi ahdini bozan bu insanları da lanetle ve onlara azabını gönder. Allah’ım benim selamımı Peygamber’ine ulaştır.”

Daha sonra İmam’a (a.s) bakarak dedi ki: “*Ey Resulullah’ın (s.a.a) torunu sana karşı vazifemi yapıp görevimi yerine getirdim mi?*” İmam Hüseyin (a.s) de cevabında şöyle buyurdu:

“Evet, ey Said; sen cennete gidiyorsun ve bir saat sonra biz de senin yanında olacağız. Benim selamımı ceddin Resulullah’a ulaştır.”

Daha sonra İmam Hüseyin (a.s) yarenlerine hitaben şöyle buyurdu:

“Ey benim dostlarım! Cennet sizin karşınızdadır ve onun kapıları sizin yüzünüze açık, nehirleri akmakta olup, meyveleri yetişmiştir. Resulullah ve Allah yolunun şehidleri, sizi beklemekte ve sizin geleceğinizi birbirlerine müjdelemektedirler. Öyleyse Allah ve Resulünün dinini himaye edin. Resulullah’ın Ehlibeyt’ini müdafaa edin. Allah sizleri affetsin.”

Daha İmam'ın sözleri bitmemişti ki Yezid b. Ma'kel, düşman ordusunun saflarından ileri çıkarak, İmam Hüseyin'in (a.s) ashabından olan Bureyr b. Huzayr'e hitaben şöyle dedi: *"Ey Bureyr! Allah'ın size yaptıklarını nasıl değerlendiriyorsun?"*

Bureyr: *"Allah'a andolsun ki, O'ndan iyilikten başka bir şey görmedim. Beni hayır ve iyiliğe yöneltti; seni ise mahcup ve esir etti."*

İbn Ma'kel: *"Yalan söylüyorsun, ey Bureyr! Benî Levzan'dan birlikte hareket ettiğimizde, müminlerin emîrinin Hz. Ali olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"*

Bureyr: *"Evet, öyle söyledim ve şimdi de o sözlerimi tekrarlıyor ve senin sapıklardan olduğuna şahadet ediyorum. Şimdi gel mübahaale edelim ve Allah'ın lanetini yalancıların üzerine kılalım."*

Daha sonra Yezid b. Ma'kel'le Bureyr b. Huzeyr ellerini kaldırarak Allah'tan yalancıyı lanet ve helak etmesini istediler. Sonra savaşmaya başladılar. Çok geçmeden Bureyr'in kılıcı, Yezid'in başına inerek orada kaldı. Bureyr kılıcını Yezid'in başından çıkarmaya çalıştığı esnada, Rıza b. Munkiz el-Abdi adında biri, ona hücum etti.

Bureyr bir müddet savaştıktan sonra, onu yere vurarak göğsünün üstünde oturdu. Rıza b. Munkiz akrabalarını yardıma çağırdı. Ka'b b. Cabir b. Ömer, Bureyr'i öldürmek istediğinde, Afif b. Zuheyr b. Ebi Ahmed ona seslenerek dedi ki: *"Yazıklar olsun sana! Kimi öldürmek istediğini biliyor musun? O, Kufe mescidinin kâriyelerinin büyüğü Bureyr b. Huzeyr'dir. Onu kendi hâline bırak."*

Ama Ka'b onun sözlerini önemsemedi ve Bureyr'in arkasına bir kılıç indirdi ve ikinci darbeyi Bureyr'in başına indirerek onu şehid etti. Sonraları Ka'b eşiyile karşılaştığında, eşi onu kınayarak dedi ki:

“Yazıklar olsun sana! Resulullah’ın evladına kılıç çekiyor ve Kufe kâriyelerinin büyüğünü mü öldürüyorsun?! Allah’a andolsun, bundan böyle seninle konuşmayacağım. Çünkü sen, büyük bir cinayet işlemiş bulunmaktasın.”

İmam Hüseyin’in (a.s) ashabından olan Hanzele b. Es’ad eş-Şibami, düşman ordusuna nasihat etmek için İmam’dan izin istedi ve konuşmasını şu sözlerle tamamladı:

“Ey insanlar! Ben, Ahzab günü gibi azaplı bir günün ve Nuh, Âd ve Semud kavimlerinin başına gelenlerin, sizin de başınıza gelmesinden korkuyorum; birbirinizi kınaya-çağınız ve o zaman artık Allah’ın sizi affetmeyeceği günden korkuyorum. Bilin ki, Allah’ın saptırdığı kimseyi, hiç kimse hidayet edemez. Ey insanlar! Hüseyin’i (a.s) bırakın ve onu öldürmeyin, aksi durumda Allah sizi büyük bir azaba düşür edecektir.”

İmam Hüseyin (a.s) Hanzele’nin sözlerini duyunca, ona hayır dua ederek şöyle buyurdu:

“Allah sana rahmet etsin ey Hanzele. Onlar savaştan önce senin hak davetini reddederek kalkıp sana ve yarenlerine cevap verdiklerinde azabı hakkettiler. Ama şimdi salih kardeşlerini öldürdüler; artık onların hallerinin nasıl olacağı bellidir.”

Daha sonra Hanzele “*Ey Resulullah’ın evladı! Doğru buyurdunuz; canım size feda olsun.*” diyerek meydana gitti ve şehid oluncaya kadar şavaştı.

Abis b. Ebi Şebib eş-Şakiri, Şia’nın meşhur alim ve muhadislerinden olan Şevzeb’e yaklaşılarak “*Ey Şevzeb! Bu gün ne düşünüyorsun?*” dediğinde, Şevzeb şöyle dedi: “*Ne düşünmemi bekliyorsun. Öldürülünceye kadar Resulullah’ın (s.a.a) evladının emrinde savaşacağım.*”

Şevzeb'in bu yolda kararlı olduğunu gören Abis, Şevzeb'e dedi ki: *"Ben de senin hakkında böyle düşünüyorum. O hâlde şimdi İmam'ın huzuruna giderek izin iste ve savaşa git."* Şevzeb de İmam'ın (a.s) huzuruna giderek izin aldıktan sonra meydana gitti ve şehid oluncaya kadar savaştı.

Daha sonra Abis, kendisi şavaşa gitmek için hazırlanmağa başladı. Abis'in savaşı, hedef uğruna yapılan yiğitliğin, en büyük bir örneğidir. Kerbela şehidleri savaşa gitmek istediklerinde, İmam Hüseyin'in (a.s) huzuruna giderek izin istiyor, vedalaşiyor, iman ve yiğitlikten bahsediyorlardı. Abis de diğer Kerbela şehidleri gibi İmam'ın huzuruna giderek meydana gitmek için izin istedi ve şöyle dedi:

"Ya Eba Abdillah! Benim yanımda, yeryüzünde hiç kimse sizin kadar aziz ve sevgili değildir. Canımdan daha aziz bir şeyim olsaydı, onunla sizi bu zulüm ve ölümden kurtarabilseydim, onu feda etmekten çekinmezdim. Şahid ol ki, ben senin ve babanın dini üzere ölüyorum."

Yezid ordusunda olan Rabi b. Temim diyor ki:

"Abis'i görür görmez tanıdım. Onu öncelerden tanıyordum. Savaşlarda onun yiğitliğini görmüştüm. Ondan daha cesur birini tanıımıyordum. Dolayısıyla bağırarak dedim ki: Bu arslanlar arslanı Abis b. Şebib eş-Şakiri'dir. Onun karşısına çıkan herkes öldürülür."

Abis, ateş alevi gibi meydana dönerek savaşmak için savaşçı istiyordu ama hiç kimsenin onun karşısına çıkmaya cesareti yoktu. Yezid ordusunun komutanı Ömer b. Sa'd, bir grubun ona hücum ederek taş yağmuruna tutmasını emretti. Abis her taraftan üzerine taş yağdığını, kendisiyle erkekçe savaşacaklarına taş yağmuruna tuttıklarını görünce, üzerindeki zırhı ve başındaki başlığı çıkardı.

Böylece üzerinde elbisesi olmaksızın kendisini düşman orduları denizine atıverdi ve siyah bulutlar arkasındaki güneş ve karanlıklar içinde bir ateş gibi meydana yürüdü. Rabi b. Temim diyor ki: "Allah'a andolsun ki Abis her taraftan hücum ediyordu ve iki yüzden fazla kişi onun karşısından kaçıyor ve birbirlerinin üzerine yıkılıyorlardı."

Abis böyle savaşıyordu. Nihayet Yezid ordusu onun dört tarafını kuşattı ve aldığı taş, mızrak ve kılıç yaralarıyla yere yıkıldı... Bir grup Abis'in başını ellerine almış dolaştırıyor ve her biri onu kendisinin öldürdüğünü iddia ediyordu. Böylece Abis de şehadet şerbetini içti.

Daha sonra Ebuzer-i Gıfari'nin kölesi Cevn, İmam Hüseyin'in (a.s) huzuruna çıkarak meydana gitmek için izin istedi. İmam ona buyurdu ki: *"Ey Cevn! Sen afiyet ve asayiş ümidiyle bizimle buraya kadar geldin; şimdi kendi yoluna gidebilirsin."* Cevn İmam'ın (a.s) ayaklarına kapanarak ayaklarını öpüp şöyle dedi:

"Ey benim imamım! İyi günlerimde sizin yanınızdaydım. Şimdi zor durumdayken sizi nasıl bırakabilirim. Ey benim mevlam! Ben kötü kokulu, hasebi düşük ve rengi siyah bir köleyim. Güzel kokulu, şerif hasebli ve beyaz renkli olmam için cennete girmeme müsaade edin. Allah'a andolsun ki, benim siyah kanım, siz Resulullah'ın (a.s) Ehlibeyt'inin (a.s) pâk kanlarına karışincaya kadar sizi bırakmam."

Bunun üzerine İmam (a.s) Cevn'a izin verdi. Cevn meydana giderek bir kaç kişi öldürdükten sonra kendisi de şehid oldu. İmam (a.s) onun başucuna gelerek buyurdu ki:

"Allah'ım! Onun yüzünü ak et, kokusunu güzelleştir, onu salih kişilerle haşret ve onu Muhammed ve Ehlibeyt'yle haşret."

Naklediyorlar ki: “Onun cesedinin yakınından geçen herkes, orada miskten daha güzel bir koku hissediyordu.”

Daha sonra Resulullah’ın (s.a.a) sahabesinden olup, Bedir ve Sıffin savaşlarına katılarak Resulullah (s.a.a) ve Hz. Ali’nin (a.s) emrinde kılıç sallamış olan yaşlı Enes b. Haris, gözlerine dökülen kaşlarını bir mendille, emamesini de beline bağlayarak, İmam’ın (a.s) huzuruna çıktı ve cihad için izin alıp meydana gitti ve Yezid ordusundan bir çok kişiyi öldürdükten sonra şehid oldu. İmam (a.s) onu seyrederken, “*Allah senin bu çabanı mükâfatlandırısın ey yaşlı adam.*” diye buyuruyordu.

Sıra Amr b. Cünade el-Ensari’ye geldi. Babası Cünade b. Ka’b el-Ensari Aşura sabahı İmam Hüseyin’in (a.s) ashabından bir grupla birlikte birinci saldırıda şehid olmuştu. Onbir yaşında olan bu çocuğun annesi ona diyordu ki: “*Oğlum! Annenin yanından kalkarak savaş meydanına git ve Resulullah’ın torununun gözleri önünde savaş.*”

Amr b. Cünade meydana gitmek istediğinde, İmam Hüseyin (a.s) “*Onun babası yeni şehid oldu. Bunun şehid olması annesine ağır gelebilir. Onu çadırlara geri çevirin.*” dedi.

İmam Hüseyin’in (a.s) bu sözü karşısında, Amr b. Cünade, “*Annem-babam size feda olsun. Meydana gidip savaşmamı annem emretti. Savaş elbiselerini, o kendi elleriyle giydirdi bana. Ne olur bana izin verin.*” diye İmam’a yalvarmaya başladı. Bir hayli ısrardan sonra bu genç, İmam’dan izin alıp, şu recezleri okuyarak meydana gitti:

İmamım Hüseyin, imamların en üstünüdür.

Hüseyin, Peygamberin gönlünün sevincidir.

Hüseyin, Ali ve Fatıma’nın oğludur.

Böyle iyi bir imam tanıyor musunuz?!

Yüzü güneş gibi parlak, alnı dolunay gibi nurludur.

Daha sonra düşmana hücum ederek, şehid oluncaya kadar savaştı. Acımasızca Amr'a saldıran düşmanlar, onun başını gövdesinden ayırarak, İmam Hüseyin'in ordugahının önüne fırlattılar. Annesi öne çıkarak oğlunun başını alıp bağrına bastı ve şöyle dedi: *"Ey oğlum, aferin sana, ey gönlümün mutluluğu, ey gözümün nuru!"*

Daha sonra da *"Biz, Allah yolunda verdiğimiz şeyi geri almayız"* diyerek, oğlunun başını düşmana doğru attı. Sonra kendisi de yerden bir sopa alarak düşmana saldırdı ve şöyle recez okudu:

"Ben kadınlar arasında zayıf bir kadınıam.

Size şiddetli bir darbe indireceğim.

Şerefli Fatıma'nın evlatlarını savunma uğrunda."

İmam Hüseyin (a.s) kadınların meydana gitmesine razı olmadığı için, onu çadırlara geri çevirdi.

Sonra Haccac b. Mahzur el-Cu'fi meydana gitti. Bir müddet savaşıp yüzü kızıl kanlara boyandıktan sonra İmam'ın (a.s) huzuruna çıkarak şöyle dedi: *"Ey Hüseyin! Bugün dedeniz Resulullah'la mülakat edeceğim, sonra Peygamber'in vasisi olarak bildiğimiz babanız Ali'yi göreceğim."*

İmam Haccac'a cevap olarak buyurdu ki: *"Ey Haccac! Ben de senin peşinden onların yanına geleceğim."* Daha sonra Haccac meydana dönerek, şehid oluncaya kadar savaştı.

Ondan sonra Suveyd b. Amr b. Ebu'l-Mut'a meydana gitti. Attan yere düştüğünde (bayıldı ve) Yezid ordusu onun öldüğünü sandı. İmam Hüseyin (a.s) şehid olduğunda, oradakilerin "Hüseyin şehid oldu" dediklerini duyunca da yerinden kalkıp, şehid oluncaya kadar Yezid ordusuyla savaştı. Suveyd, İmam'ın (a.s) şehadetinden sonra Kerbela'da şehid olan en son yarenleridir.

Artık İmam Hüseyin'in (a.s) ashabının hepsi şehid olmuş ve Ehlibeyt'inden başka, kimsesi kalmamıştı. Kendilerinden önce İmam Hüseyin'in (a.s) Ehlibeyt'inin savaşmasına izin vermeyen ashabın şehadetinden sonra sıra, şimdi onlara gelmişti. Ehlibeyt, Allah ve Resulünün dinini diri tutmak için, aşk ve sıcaklık dolu bir azimle, ölüme doğru gitmeye hazırlanıyorlardı. İmam Hüseyin'in (a.s) yakınları toplanarak birbirleriyle vedalaşıyorlardı.

İmam Hüseyin'in (a.s) Ehlibeyt'inden savaş meydanına giden ilk kişi, Peygamber'e (s.a.a) herkesten çok benzeyen büyük oğlu Ali Ekber'dir. Bu arada kadınlar onun etrafına toplanarak diyorlardı ki: *"Ey Hüseyin'in oğlu! Bizim gurbetimize merhamet et; çünkü senden uzak kalmaya tahammül edemeyiz diyerek sitem ettiler."* Ama Ali Ekber, babası İmam Hüseyin'den (a.s) izin alarak meydana gitti ve şöyle recez okudu:

"Ben Hüseyin b. Ali'nin oğlu Ali'yim.

Biz Peygamber'in en yakınları, Ehlibeyt'iyiz.

Kılıcımla size saldırır ve babamı savunurum;

Haşimi ve Alevi yiğidinin darbesiyle.

Vallahi o haramzade bize hükmedemez."

Bu sırada İmam Hüseyin (a.s) sakalını tutarak başını gökyüzüne kaldırıp gözlerinden akan yaşlar yüzünü ıslatırken şöyle diyordu:

"Allah'ım! Şahid ol ki, halk içinde Peygamber'in Muhammed'e en çok benzeyeni, bu kavmin üzerine gidiyor. Biz Peygamber'i görmek istediğimizde ona bakıyorduk. Allah'ım! Yeryüzünün nimetlerini bu kavimden al ve onları dağıttıver. Hiç bir zaman pâk kullarını onlardan razı etme; çünkü onlar, bizi davet ederek bize yardım edeceklerine dair söz verdikleri hâlde, bize kılıç çektiler."

İmam Hüseyin (a.s) daha sonra Ömer b. Sa'd'a şöyle hitap etti:

“Ey Sa'd'ın oğlu! Benimle Resulullah arasındaki bağı görmezlikten geldin. Allah senin neslini kurutsun. Allah Adem, Nuh, İbrahim ve Âl-i İmran'ı seçerek onları diğer insanlara üstün kıldı. Ve biz o seçilmiş insanların soyundanız.”

Ali Ekber düşman ordusuyla savaşa koyuldu. Onlardan bir çoğunu öldürdükten sonra, susuzluktan muztarip bir hâlde babasının yanına dönerek, susuzluğunu dile getirdi. İmam ise şu sözleriyle, susuz oğlunu tekrar meydana gönderdi: **“Yakında deden Resulullah'ı göreceksin ve onun elinden su içeceksin ve ondan sonra da asla susamayacaksın.”**

Ali Ekber tekrar meydana giderek düşman ordusuyla savaşta devam etti. Bir ok ansızın boğazına isabet etti ve Murre b. Munkiz el-Abdi mızrakla Ali Ekber'in başına vurdu, sonra da başına bir kılıç darbesi indirdi. Bunun etkisi üzerine Ömer b. Sa'd'ın askerleri kılıçlarıyla Ali Ekber'in vücudunu parça ettiler. İmam Hüseyin (a.s) oğlunun baş ucuna gelerek başını dizlerinin üstüne aldı ve şöyle buyurdu:

“Allah, seni öldüren bu zalim kavmi öldürsün. Allah ve Resulullah'ın Hürmetini ortadan kaldırmaya ne kadar da cür'et ettiler. Artık senden sonra dünyaya yazıklar olsun.”

Daha sonra İmam (a.s), avucunu oğlunun kanıyla doldurarak onu gökyüzüne savurdu ve o kanın bir damlası bile yere düşmedi. İmam (a.s) oğlunun cesedini şehitlerin bulunduğu çadırın önüne getirmelerini emretti. Daha sonra Ehlibeyt kadınları, Ali Ekber'in cesedinin etrafına toplanarak, bedeninin kanlar içinde ve parça parça olduğunu görünce, feryad ederek ağlamaya başladılar. Düşmanın kılıç ve mızraklarının izleri, vücudunun her yerinde görülmekteydi. Haşimî kadınlarının önünde Zeynep vardı. Ağlamak onu rahatlatmıyordu.

Kendisini Ali Ekber'in pâk cesedinin üzerine atarak, kardeşinin ciğer paresini bağrına basıp feryad ediyordu.

Daha sonra Müslim b. Akil'in oğlu Abdullah, İmam Hüseyin'in (a.s) huzuruna çıkarak izin alıp, meydana çıktı ve şöyle recez okudu:

“Bugün babam Müslim'le görüşeceğim,

Peygamber'in (s.a.a) dini uğrunda öldürülenlerle görüşeceğim.”

Abdullah b. Müslim, küfür ordusuna üç kere hücum etti ve her defasında onlardan bir çoğunu cehenneme gönderdi. Nihayet Yezid b. Rukkad el-Cuhani'nin attığı okun altına isabet etmesi sonucunda, Abdullah yaralandı ve feryad ederek şöyle dedi: *“Allah'ım, bu kavim bize ihanet etti; bizi öldürdükleri gibi, sen de onları öldür.”* Bu esnada birisi mızrağını Abdullah'ın kalbine saplayarak onu şehid etti. Abdullah'ın şehid edildiğini gören Ebu Talib'in çocukları, topluca Kufelilere hücum ettiler. İmam Hüseyin (a.s) onlara hitaben buyurdu ki:

“Ey amcazadeler, ey Ehlibeyt'im! Ölümüne karşı sabırlı olun; Allah'a andolsun ki, artık bugünden sonra asla hakaret ve ihanete uğramayacaksınız.”

Daha sonra (Hz. Zeyneb'in çocukları) Avn b. Abdullah b. Cafer-i Teyyar, sonra da kardeşi Muhammed şehit düştü. Daha sonra Abdurrahman b. Akil ve kardeşi Cafer b. Akil ve Muhammed b. Müslim b. Akil şehid oldu.

Onlardan sonra Muhammed b. Ebu Bekr b. Emîrül-Müminin meydana çıktı ve Bekr-i Nehavi onu şehid etti. Ondan sonra Abdullah b. Akil, Yezid ordusunun içine dalarak onlardan bir çoğunu öldürdü ve kendisi de yaralanarak yere düştü; Osman b. Halid et-Temimi gelerek onu şehid etti.

Onun peşinden Rembe adındaki Ümmü Veheb'in oğlu, Abdullah Asğar, Ebu Bekr b. Hasan b. Ali, Ömer b. Sa'd'ın ordusuna saldırarak, onlardan bir grubunu öldürdükten sonra şehadete ulaştı.

Sonra çocuk yaşta olan (on üç yaşında) Kasım b. Hasan, İmam'ın (a.s) yanına gelerek meydana gitmek için izin istedi. İmam onu bağrına basarak kardeşi Hasan'ı hatırlayıp ağladı ve sonra ona izin verdi. Kasım'ın yüzü dolunay gibi parlıyordu. Kasım kılıcını çekerek küfür ordusuna hücum etti ve onlardan birkaçını cehenneme gönderdikten sonra, Amr b. Sa'd b. Nufeyl el-Ezudi başına bir kılıç darbesi indirdi. Kasım başı yarılınca amcası Hüseyin'i yardıma çağırdı.

Bu durumu izleyen İmam Hüseyin (a.s), Kasım'ın yardımına koşarak, Kasım'ın kâtilini cehenneme gönderdi. Ömer b. Sa'd'ın ordusu, Amr'ı kurtarmak istedilerse de, ancak karşılığında İmam Hüseyin'i (a.s) bulunca İmam'ın kılıcının önünden kaçtılar. Sonra İmam Hüseyin (a.s), Kasım'ın baş ucunda durarak şöyle buyurdu:

“Seni öldüren kavim, Allah'ın rahmetinden uzak olsun. Kıyamet gününde senin hakkında onların hasmı, ceddin Resulullah ve baban Emîrül-Müminin'dir. Allah'a andolsun ki, sen amcanı yardıma çağırdığında, sana cevap vermemesi veya cevabının bir faydası olmaması amcana çok çetindir. Vallahi bu ses öyle bir kimsenin sesi ki, zulümle öldürenleri çok, yardımcıları ise azdır.”

Daha sonra İmam (a.s), yeğeninin vücudunu çadırlara getirerek oğlu Ali Ekber'in yanına uzattı.

Abbas b. Ali, Ehlibeyt'ten bir çoklarının şehid düştüğünü görünce, kardeşlerine yönelerek şöyle dedi: “*Ey annemin oğulları! Toplanın ve kafirler topluluğuna saldırın ki, Allah sizden razı olsun.*” Bunun üzerine, Ebulfazl Abbas'ın kardeşleri Abdullah,

Cafer ve Osman, İmam Hüseyin'in (a.s) huzurunda Ömer b. Sa'd'ın ordularına hücum ederek, şehid oluncaya kadar onlarla savaştılar.

Kardeşlerinin şehid düştüğünü gören Abbas, kendisinden başka İmam Hüseyin'in kimsesinin kalmadığını gördü, İmam'dan meydana gitmek için izin istedi. İmam Hüseyin kardeşi Abbas'a buyurdu ki: *"Ey kardeşim! Sen benim sancaktarısın."*

Hz. Abbas *"Allah'a andolsun ki, kalbim daralmış durumdadır. Azizlerimizin kanunun intikamını, bu münafik insanlardan almak istiyorum."* dediğinde, İmam Hüseyin kardeşine *"O hâlde haremdeki susuz yavrucaklar için biraz su getirmeye çalış."* dedi.

Hz. Abbas, küfür ordusunun karşısında durarak onlara nasihat etti ve çocukların susuzluğunu hatırlatarak onlardan biraz su vermelerini istedi. Ancak Abbas'ın sözleri, o ölü kalplere etki etmeyince İmam'ın yanına geri döndü ve çocukların susuzluktan feryat ettiklerini duydu. Bir tulum alarak atına bindi ve Fırat'a doğru hareket etti.

Fırat kıyısında dört bin kişi Hz. Abbas'ı (s.a) çevreleyerek onu mızraklarına hedef aldılar. İmam Hüseyin'in (a.s) ordusunun komutanı ve İmam'ın büyük kardeşi, düşman ordusunun çokluğundan bir zerre korkmadı ve onların safını yaparak suya ulaştı. İlk önce tulumu suyla doldurdu. Daha sonra avcuna su alıp, içmek için ağzına yaklaştırdığında, kardeşi İmam Hüseyin'in (a.s) susuzluğunu hatırlayarak elindeki suyu tekrar Fırat'a döktü ve kendi kendisine şöyle dedi:

"Ey nefis! Hüseyin'den (a.s) sonra hayatta olup olmaman farketmez.

Hüseyin şehadete doğru giderken, sen ırmağın soğuk suyunu mu içmek istersin?

Allah'a andolsun ki, bu dinimin müsaade etmediği bir şeydir."

Daha sonra su tulumunu alarak atını çadırlara doğru sürdü. Yezid orduları Abbas'ın yolunu kestiler. Hz. Abbas, kılıç sallayarak onlarla savaştığı ve bir çoğunu cehenneme gönderdiği hâlde, şöyle recez okumaktaydı:

"Ölümden korkmam ben, ölüm sesi duyduğumda,
Kılıçlar arasında bedenim kaybolrsa bile.
Feda olsun canım Mustafa'nın pâk torununa.
Çadırlara su tulumu götüren Abbas benim.
Karşılaştığımda, savaşmaktan da hiç korkum yok."

Bu esnada Zeyd b. Verka el Cuheni saklandığı yerden çıkarak, Hekim b. Tufeyl'le birlikte Abbas b. Ali'nin sağ kolunu bedeninden ayırdılar. Abbas b. Ali kılıcı sol eline alarak şöyle recez okudu:

"Vallahi sağ kolumu da kesseniz,
Ben yine dinimi savunacağım.
İmamım ve sadık olan önderimi,
Pâk ve emin olan Peygamber'imın torununu himaye edeceğim."

Hekim b. Tufeyl, tekrar hücum ederek bir kılıç darbesiyle Abbas b. Ali'nin sol kolunu da bedeninden ayırdı. Bunun üzerine Abbas sancağı göğsüne çekti. Küfür ordusu onu kuşatarak ok yağmuruna tuttular. Bu esnada bir ok su tulumuna isabet etti, ikinci ok göğsüne ve üçüncüsü de gözüne isabet etti. Sonra da zalimlerden birisi, çadır direğiyle İmam Hüseyin'in yiğit kardeşine hücum ederek, başını yarıdı. Bu sırada Abbas b. Ali şöyle seslendi:

"Benden sana selam olsun ya Eba Abdillah!"

İmam Hüseyin (a.s) kardeşinin sesini işittiğinde, başucuna gelerek Haşimîlerin yiğitlik örneği, iman direği, şerefle izzetinin kalbi ve sancaktarını o hâlde görünce “*Şimdi belim kırıldı*” diye buyurdu.

Daha sonra kılıcını çekerek o adam kılığındaki domuz sıfatlılara hücum etti. Küfür ordusu, İmam Hüseyin’in kılıcının karşısından kaçıyorlardı. İmam (a.s) da feryad ederek şöyle buyuruyordu: “*Nereye kaçıyorsunuz ey kalleşler. Siz benim belimi kırdınız.*” Daha sonra İmam kardeşinin başucunda durarak onun başını dizlerine aldı. Böylece Abbas b. Ali de, şehadet şerbetini içerek Rabb’ine kavuştu.

İmam Hüseyin (a.s) kardeşinin şehadetinden sonra çadırlara döndü. Bu olay İmam’a öyle ağır geldi beli büküldü. İmam’ın gözünden yaşlar akıyordu. Sakine, babası İmam Hüseyin’i karşılayarak amcası Abbas’a ne olduğunu sordu. İmam, Hz. Abbas’ın şehid düştüğünü Sakine’ye anlattı. Hz. Zeynep bunu duyunca “*Vay kardeşim*” diye feryat etti.

İmam Hüseyin (a.s) nereye yönelse, bir başka acıyla karşılaşıyordu; bir yanda kanlara bulanmış dostları, bir yanda kadınların ve çocukların feryat ve figanlarını görüyordu. Artık İmam’ın ashabından ve Ehlibeyt’inden savaşılabilecek kimse kalmamıştı. Bu esnada İmam (a.s) “*Ey kavim, sizin aranızda Resulullah’ın Ehlibeyt’ini savunacak birisi yok mu?*” diye buyurdu.

İmam Hüseyin’in (a.s) sözlerini işiten kadınların feryatları daha da bir yükseliverdi. İmam Seccad’ın (a.s) esasına yaslanıp, eliyle kılıcını sürükleyerek savaşa gitmek için dışarı çıktığını gören İmam Hüseyin (a.s), Ümmü Kulsüm’e hitaben şöyle dedi:

“Onun savaşa gitmesine engel olun; önünü alarak onu koruyun ki, yeryüzü Resulullah’ın evlatlarından (ve hüccet-ten) boş kalmasin.”

Daha sonra İmam, vedalaşmak için haremdeki kadınların susmalarını istedi. İmam, Resulullah'ın kılıç ve kalkanını kuşandıktan sonra, vedalaşmak için süt içen yavrucağını getirmelerini istedi. Hz. Zeynep, Ali Asğar'ı kardeşine verdi. İmam bebeği kucağına alarak yüzünü öptü. Daha sonra düşmanların karşısına geçip, susuzluktan çırpınıp duran yavrusunu elleriyle havaya kaldırdı ve düşmandan ona su vermelemini istedi. Ansızın Hermele, okla bebeğin boğazını hedef aldı. İmam avucunu bebeğin boğazından akan kanla doldurup, gökyüzüne serpererek şöyle buyurdu:

“Üzüntülere tahammül etmemizi kolaylaştıran, Allah'ın bu halimizi görmesidir. Allah'ım! Bu musibet, ruhun bedenden ayrılmasından kolay değil. Allah'ım! Biliyorum ki, zaferden daha iyisini bize nasib ettin ve zalimlerden bizim intikamımızı alacaksın ve bizim bu kavimden çektiklerimizi ahiretimiz için biriktireceksin.”

Bu esnada İmam, kendisine “*Ey Hüseyin! Bebeği bırak, cennette iyi eğiticiler var onun için*” diye hitap edildiğini duydu. İmam (a.s) bebeğin cesedini Hz. Zeyneb'in çadırına götürdü. Çünkü annesinin, bebeğinin öldürüldüğünü görmeye tahammül edemeyeceğini biliyordu. Hz. Zeynep, Ali Asğar'ın boğazında bir ok olduğunu görünce, İmam'a hitaben dedi ki: “*Ey kardeşim! Onu benim gözümün önünden uzaklaştır. Onun ölüsünü görmeye tahammül edemem.*”

İmam, Ali Asğar için bir mezar kazarak boğazındaki okla birlikte onu toprağa gömdü. Çünkü biraz sonra küfür ordusunun, kendisiyle dostlarının pâk bedenlerini atların ayakları altına alarak, çiğneyeceklerini biliyordu.

İmam Hüseyin (a.s) bir arslan gibi meydana çıktı; Muhammed ve Ali'nin kanı, Fatıma ve Hasan'ın kanı, Hamza ve Cafer-i Tayyar'ın kanı, peygamberlerin kanı, Musa ve İsa'nın

kanı, İbrahim ve İsmail'in kanı damarlarında kaynıyordu. Hz. İbrahim'in Allah yolunda dökmesi nasib olmayan kan, şimdi Resulullah'ın Ehlibeyt'i tarafından, Allah için dökülüyordu. Bundan dolayıdır ki, İmam Hüseyin'e **"Allah'ın kanı"** demişlerdir. İmam, küfür ordusunun sağ tarafına hücum ederek şöyle buyurdu:

"Ben Hüseyin b. Ali'yim.

Sizin karşınızda baş eğmemeğe yemin etmişim.

Doğrusu babamın Ehlibeyt'ini himaye eder,

Ve Peygamber'in dini üzere ölürüm."

Abdullah b. Ammar b. Yahud diyor ki:

"Allah'a andolsun ki, Hüseyin gibi musibete uğrayan bir kimseyi görmedim. Evlatları ve yarenleri gözleri önünde öldürüldüğü hâlde, yiğitçe kılıç sallıyor, meşhur kahramanlar, karşısından kaçıyor ve hiç kimse karşısına çıkmaya cür'et edemiyordu."

Bu arada Ömer b. Sa'd şöyle bağırdı: *"Bu, Arap kahramanlarını kılıcıyla yerlere seren Ali'nin oğludur. Her taraftan onu çevirin."*

Ömer b. Sa'd'ın bu sözlerinden sonra İmam Hüseyin'e meydanın dört tarafından dört bin mızrak fırlatılıyordu. Öte taraftan, onlardan bazıları ise risalet ailesinin çadırlarına saldırmaya başladılar. İmam Hüseyin küfür ordusunun çadırlara hücum ettiklerini görünce şöyle feryat etti:

"Ey Ebu Süfyan ailesine uyanlar! Eğer dininiz yoksa, kıyamet gününden de korkmuyorsanız, hiç olmazsa dünyanızda Hürriyet için savaşın. Eğer arap olduğunuzu iddia ediyorsanız, hasebinize dönün ve insanlık şerefınızı koruyun."

Şimr *"Ne diyorsun ey Fatıma'nın oğlu?"* dedi. İmam Hüseyin (a.s) *"Ben sizinle, siz de benimle savaşıyorsunuz; bu kadınların hiç"*

bir suçu yok. Ben hayatta olduğum sürece askerlerinizi Ehlibleyt'ime saldırmaktan alıkoyun." diye buyurduğunda, Şimr: *"Doğru söylüyorsun ey Hüseyin"* diyerek askerlerine, kadınların bulunduğu çadırlara saldırmamalarını ve geri çekilmelerini emretti.

Bunun üzerine Yezid'in ordusu Hüseyin'e hücum ettiler ve savaş yeni bir boyut kazandı. Gücünü susuzluk nedeniyle, büyük ölçüde yitiren İmam (a.s) kılıç sallayarak Fırat'a doğru ilerledi. Dört bin kişiyle Fırat'ı kuşatan Amr b. Haccac'ı yolundan uzaklaştırarak Fırat'a ulaştığı an adamın biri şöyle seslendi: *"Nasıl su içme lezzetini alabilirsin; oysa çadırlarını yağmalamaktalar."*

İmam Hüseyin (a.s) bir damla su içmeden Fırat'ı terkederek çadırlara yöneldi. Kılıç sallayarak o alçak insanları dağıttı ve bir kere daha Ehlibleyt'ini teskin ederek şöyle buyurdu:

"Zor ve gamlı günler için hazırlanın ve bilin ki, Allah-u Teâla sizin koruyucunuzdur; sizi yakın bir zamanda düşmanların şerrinden kurtaracak, akibetinizi hayır kılacak ve düşmanınızı çeşitli azaplara düşürülecektir. Bu zorluk ve musibetlere karşılık da size çeşitli nimet ve kerametler bağışlayacaktır. Öyleyse şikayet etmeyin ve değerlerinizi düşürecek sözleri ağızınıza almayın."

Bu esnada Ömer b. Sa'd ordusuna bağırarak şöyle seslendi: *"Hüseyin'e hücum edin ve kendisiyle meşgulken onu öldürün. Allah'a andolsun ki, kendine gelirse onu kendinizden uzaklaştırmazsınız."*

Bunun üzerine Yezid ordusu, ok ve mızraklarla İmam Hüseyin'e (a.s) saldırmaya başladılar; öyle ki sayısız oklar havada birbirine isabet ediyordu. İmam Hüseyin (a.s) hırçın bir arslan gibi onlara hücum ediyor, karşısına çıkanlar yere seriliyordu. Yezid ordusunun ok yağmuru ise üzerine yağıyordu. İmam Hüseyin (a.s) ara sıra çadırlardan duyulacak yüksek bir sesle: *"La havle ve la kuvvete illa billahi'l-Aliyyi'l-Azim"* diyordu.

Düşman ordusundan *“Ey Hüseyin! Bakıver şu Fırat’a. Vallahi susuzluktan ölecek ve ondan tadamayacaksın.”* diyen birinin cevabında, İmam şöyle buyurdu: *“Allah’ım! Onu susuzluktan öldür.”*

Nakledildiği üzere o adam sürekli su içtiği hâlde her zaman susuzdu ve nihayet aşırı miktarda su içmesi yüzünden cehenneme yuvarlandı.

O sırada Ebu Hutufeş adındaki bir adamın attığı ok İmam’ın alınına isabet etti. Oku dışarı çıkarınca, bütün çehresini kan kapladığı hâlde şöyle buyurdu:

“Allah’ım, bu kavmin başıma neler getirdiklerine sen şahid ol. Allah’ım onları grup grup ortadan kaldır. Onlardan hiç birini yeryüzünde sağ bırakma. Allah’ım başını bu halktan uzak eyle.”

İmam (a.s) daha sonra sözlerine şöyle devam etti:

“Ey günahkâr ümmet, Resulullah’ın Ehlibeyt’ine karşı ne kadar da kötü bir davranışınız var. Allah’a andolsun ki, ben Allah’tan şehadet kerametini arzuluyorum. Ve bilmeyeceğiniz bir şekilde intikamımı sizden alacak olan da O’dur.”

Bu arada düşman ordusundan *“Ey Fatıma’nın oğlu! Allah senin intikamını bizden nasıl alacak?”* diyen Husayn b. Malik es-Sekunî’ye, İmam (a.s) şöyle cevap verdi:

“Allah’ın intikam alması; sizleri birbirinizin canına düşürmesi ve üzerinize acı bir azabı indirmesiyle gerçekleşecektir.”

İmam (a.s) dinlenmek için bir süre savaşı bıraktığında, alınına bir taş isabet etti ve tekrar yüzünü kan kapladı. İmam gömleğinin bir köşesini kaldırarak yüzünün kanını silmek istedi-

ğinde üç şubeli bir ok İmam'ın kalbine isabet etti. Bu esnada İmam, kurban kesilirken okunan şu duayı okudu:

“Bismillahi ve billahi ve ala milleti Resulillah” (Allah'ın adıyla, Allah'ı anarak, Allah'ın yolunda ve Resulullah'ın dini üzere dünyadan ayrılıyorum.)

Sonra da başını gökyüzüne kaldırarak şöyle nida etti:

“Allah'ım! Sen iyi biliyorsun; bunlar öyle bir kimseyi öldürüyorlar ki, yeryüzünde ondan başka peygamberin bir torunu yoktur.”

Daha sonra oku arkadan çıkardı ve kan oluk gibi dışarı akmaya başladı. İmam Hüseyin (a.s) kanıyla elini doldurup onu gökyüzüne serpererek şöyle buyurdu:

“Allah'ım! Ölümü bana kolay kıl.”

İkinci kez avucunu kanla doldurup, onu yüzüne başına serpererek şöyle buyurdu: *“Allah ve Resulüyle böyle görüşmek istiyorum.”*

Kanın akmasıyla İmam gücünü kaybetti. Bu esnada Malik b. Bişr el-Kindi, İmam'a yaklaşarak ona çirkin sözler söyledikten sonra kılıcıyla İmam'ın başına vurdu. İmam'ın başından kan akmaya başladı.

Hâni b. Sedid diyor ki:

“İmam Hüseyin (a.s) yere oturunca, Kufeliler'in onun etrafını çevirdiklerini gördüm. O sırada, küçük yaşlarda olan Abdullah b. Hasan (a.s), düşmanın İmam'ı aralarına aldıklarını görür görmez çadırlardan çıkıp, amcası İmam Hüseyin'e (a.s) doğru koştu. Bahr b. Ka'b kılıcını İmam Hüseyin'e (a.s) indirmek üzereydi. İmam Hasan'ın (a.s) oğlu olan Abdullah, bu sahneyi gördüğünde şöyle feryad etti: *“Ey kötü kadının oğlu, amcamı mı öldürüyorsun?”*

Bahr öfkelenerek kılıcını Abdullah'a savurdu. Bu kılıç darbesiyle Abdullah'ın eli kesilerek pazusunda asılı kaldı. Bu küçük yavrucuk duyduğu şiddetli acı ve ağrı yüzünden İmam'a yönelerek şöyle dedi: *"Ey amca! İmdatıma yetiş, beni bu dert ve musibetten kurtar."*

İmam ise *"Ey yeğenim sabret; Allah Teâla seni pâk ve salih ceddin Resulullah'a, Ali'ye, Hamza'ya, Cafer'e ve baban Hasan'a kavuşturacaktır."* diye buyurdu. Bu esnada Hermele bir ok atarak onu İmam Hüseyin'in kucağında olduğu hâlde öldürdü."

İmam Hüseyin (a.s) Küfür ordusu arasında katligahta öylece duruyordu. Herkes başkasının Hüseyin'i öldürmesini istiyordu; Hüseyin'i öldürmeye kimse yaklaşmıyordu. Aniden Şimr bağırarak, *"Niye durmuşsunuz, neyi bekliyorsunuz? Hüseyin'in işini bitirin."* dedi.

O sırada Res b. Şerif İmam'ın (a.s) sol omuzuna bir darbe indirdi. Sonra bir ok İmam'ın boğazına ve diğer biri de boynuna isabet etti. Senan b. Enes İmam'ın göğsüne ve Salih b. Veheb ise yan tarafına vuruyordu. Bu sıralarda İmam'ın atı, başı kanlı olduğu bir hâlde gidip çadırların önünde durdu.

Çadırdaki kadınlar baş ve dizlerine vurarak çadırdan dışarı çıkmaya başladılar. Ümmü Kulsüm diyordu ki: *"Vay halimize, Hüseyin meydanın ortasında yığılmış duruyor."* Hz. Zeynep ise ağlayarak *"Ey kardeşim, senden sonra dünyada yaşamamanın değeri yoktur. Keşki yerle gök birbirine geçseydi."* dedi.

Daha sonra Hz. Zeynep, İmam Hüseyin'e doğru gitti. İmam Hüseyin katligahın ortasında duruyordu. Zeynep, *"Ey insanlar, sizin aranızda bir Müslüman yok mu? Bakın Peygamber'in ciğer paresinin başına neler getirdiler."* diye haykırdı. Öte yandan da Ömer b. Sa'd, *"Ey Kufeliler! Hüseyin'in işini bitirin"* diye bağırıyordu. Bunun üzerine Şimr, İmam'ın göğsü üzerine otur-

du. ...Ve kısa bir süre sonra tekbirlerle İmam Hüseyin'in (a.s) başının düşman elinde dolaştırıldığını gördüler!...

Hz. Mehdi Sahibe'z-Zaman'dan (a.f) nakledilen "Nahiye-i Mukaddese" adlı ziyaretnamede şöyle buyrulmaktadır:

"Onlar sana karşı savaşı başlattılar ve sen darbeler karşısında direndin, azgınların ordularını ezdin; Aliyyu'l-Murtaza gibi Zülfikar'ı çekip, harbin girdabına daldın. Onlar senin azmini sağlam ve seni korku ve tereddütten uzak görünce, hile ve desise yoluna başvurdular, (mertçe değil) hile ve şer yoluyla seninle savaşmaya başladılar. Ve o mel'unun (Ömer b. Sa'd'ın) emriyle sana suyun yolunu kesip, kendilerine açık bıraktılar ve sonra savaşa girişip seni ok ve kılıçlara hedef aldılar. Onlar seni ve Ehlibeyt'ini tamamen yok etmeğe çalıştılar ve senin dostlarını öldürmek, kafileni dağıtmak hususunda hiçbir ahid, kural ve kayda bağlı kalmadılar ve hiçbir cinayetten geri durmadılar.

Sen muharebenin çetinliklerinde, hep önde yer alıyor ve eziyetlere döğüs geriyordun. Öyle ki, gökteki melekler, senin sabrından şaşkına uğradılar. Düşman askerleri, her yandan seni hedef alarak, gövdeni yaralarla doldurdular ve yine de seni kendi hâline bırakmadılar; senin ise hiçbir yardımcın kalmamıştı. Ama sen Allah yolunda direniyor, sabrederek aile ve evlatlarından müdafaa ediyordun.

Sonunda seni atından yere düşürdüler ve sen gövdendeki yaralarla yere yuvarlandın. Mübarek vücudun, atların ayaklarıyla çiğnetildi. Ve azgınlar, kılıçları ellerinde senin gövdenin üzerine çıktılar. Mübarek alnından ölüm teri akarken, ağrı ve elemden sağa sola kıvrılırken, kafilenle ailenin bulunduğu tarafa bakıyordun; çocukların ve ailenin karşılaştacağı zulmü düşünmek seni, kendini düşünmekten alıkoymuştu...

Selam olsun yardımcısız kalan mazluma. Selam olsun zulümle kanı akıtılana. Selam olsun yaralarının kanıyla yıkanana. Selam olsun toz toprağa bulanmış yanaklara. Selam olsun kana boyanan sakallara. Selam olsun susuz kalan dudaklara. Selam olsun gözler önünde başı kesilene. Selam olsun parçalanmış bedenlere. Selam olsun Kerbela'da yatana. Selam olsun gökyüzünün ağladığı Hüseyin'e.

Selam olsun sana, öyle bir kimseden taraf ki, kalbi senin musibetinle yaralanmış ve gözleri seni hatırladığında (devamlı) ağlamış. Öyle bir kimsenin selamı ki, eğer Kerbela'da olsaydı, canıyla keskin kılıçların karşısında seni korurdu, sana zulmedenlerle cihad edip, zalimlere karşı sana yardımda bulunurdu, ruhunu, cismini, malını ve evladını senin uğruna feda ederdi.

(Ey Hüseyin!) Her ne kadar zaman beni geri bıraktı, ilahî takdir de benim (senin zamanında olup) sana yardımcı olmama engel oldu ve ben sana karşı savaşanlarla savaşmadım, düşmanlarına karşı düşmanlığımı gösteremedim, **ama (onun yerine) sabahlar ve akşamlar (her zaman) sana göz yaşı dökerim. (Eğer göz yaşım kurursa) göz yaşı yerine kan ağlarım; senin musibetlerine olan şiddetli üzüntülerimden ölünceye kadar...**"

Son olarak İmam Hüseyin'e (a.s) mazharı olduğu şu ayetle hitap ediyoruz:

"Ey Huzura kavuşmuş olan can! Sen Rabbinden, Rabbin de senden razı olmuş bir şekilde Rabbine dön, kullarının arasına katıl ve cennetime gir."⁽¹⁾

2. Bölüm

EHLİBEYT HADİSLERİNDE HZ. HÜSEYİN'E (A.S) AĞLAMAK

Hüseyin; kurtuluş gemisi ve hidayet meşalesidir.

الاحاديث الواردة في كتبه الشيعة عن اهل البيت عليهم السلام حول البكاء على الامام الحسين عليه السلام وإقامة العزاء له

١- عن ابن عباس قال، قال رسول الله (ص):

مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَحْيِيَ حَيَاتِي وَ يَمُوتَ مَيِّتِي وَ يَدْخُلَ جَنَّةَ عَدْنٍ مَنزِلِي...
فَلْيَتَوَلَّ عَلِيَّ بْنَ أَبِيطَالِبٍ وَلِيَّائِي بِالْأَوْصِيَاءِ مِنْ وُلْدِهِ فَإِنَّهُمْ عَتَرَتِي خُلِقُوا
مِنْ طِينَتِي.

إِلَى اللَّهِ أَشْكُو أَعْدَائَهُمْ مِنْ أُمَّتِي الْمُنْكَرِينَ لِفَضْلِهِمْ، الْقَاطِعِينَ فِيهِمْ
صَلَاتِي، وَ أَيْمُ اللَّهِ لَيَقْتُلَنَّ ابْنِي بَعْدِي الْحُسَيْنُ، لَا أَنَالَهُمُ اللَّهُ شَفَاعَتِي.^(١)

٢- روى ابن عباس عن رسول الله (ص) انه قال:

...أَمَّا الْحُسَيْنُ فَإِنَّهُ مِنِّي، وَهُوَ ابْنِي وَوَلَدِي، وَخَيْرُ الْخَلْقِ بَعْدَ أَخِيهِ،
وَهُوَ إِمَامُ الْمُسْلِمِينَ، وَمَوْلَى الْمُؤْمِنِينَ، وَخَلِيفَةُ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَغِيَاثُ
الْمُسْتَغِيثِينَ، وَكَهْفُ الْمُسْتَجِيرِينَ، وَحُجَّةُ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ أَجْمَعِينَ، وَهُوَ

EHLİBEYT HADİSLERİNDE HZ. HÜSEYİN'E (A.S) AĞLAMAK

1- Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a):

“Her kim benim gibi yaşamak, benim gibi ölmek ve Allah’ın bana vadettiği Adn cennetine girmek istiyorsa, benden sonra Ali b. Ebu Talib’e (a.s) ve onun soyundan olan vasilere uysun, onları kendine imam ve veli edinsin. Onlar benim toprağımдан (ve nurumdan) yaratılmış benim hanedanımdırlar.

Ümmetimden onlara düşman olanları, fazilet ve üstünlüklerini inkâr edenleri, akrabalık bağımı onlar hakkında gözetmeyip, onların ziyaretinden yüz çevirenleri, Allah’a şikayet ederim. Andolsun Allah’a ki oğlum Hüseyin, benden sonra öldürülecektir; Allah benim şefaati onun katillerine nasib etmesin.”

2- İbn Abbas (r.a), Hz. Resulullah’ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu rivayet ediyor:

“Hüseyin bendendir ve benim oğlum, kardeşinden (Hasan’dan) sonra halkın en üstünüdür. Hüseyin Müslümanların imamı, müminlerin mevlası, Allah’ın halifesi, imdat çağırınların yardımcısı, sığınanların sığınağı ve Allah’ın tüm halkına hüccetidir.

سَيِّدُ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ، وَبَابُ نَجَاةِ الْأُمَّةِ، أَمْرُهُ أَمْرِي، وَطَاعَتُهُ طَاعَتِي،
مَنْ تَبِعَهُ فَإِنَّهُ مِنِّي، وَمَنْ عَصَاهُ فَلَيْسَ مِنِّي.

...كَأَنِّي بِهِ وَقَدِ اسْتَجَارَ بِحَرَمِي وَقُرْبِي فَيَرْتَحِلُ إِلَى أَرْضٍ مَقْتَلِهِ وَمَوْضِعِ
مَصْرَعِهِ، أَرْضِ كَرْبٍ وَبَلَاءٍ وَقَتْلِ وَفَنَاءٍ، تَنْصُرُهُ عِصَابَةٌ مِنَ الْمُسْلِمِينَ،
أُولَئِكَ مِنْ سَادَةِ شُهَدَاءِ أُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ.

كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَيْهِ وَقَدْ رُمِيَ بِسَهْمٍ فَخَرَّ عَنْ فَرَسِهِ صَرِيعًا، ثُمَّ يُذْبِحُ كَمَا
يُذْبِحُ الْكَبْشُ مَظْلُومًا.

ثُمَّ بَكَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَبَكَى مَنْ حَوْلَهُ، وَارْتَفَعَتْ
أَصْوَاتُهُمْ بِالصَّجِيحِ، ثُمَّ قَالَ وَهُوَ يَقُولُ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْكُو إِلَيْكَ مَا يَلْقَى
أَهْلُ بَيْتِي بَعْدِي.^(١)

٣- قال رسول الله (ص):

إِنَّ لِقَتْلِ الْحُسَيْنِ حَرَارَةً فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لَا تَبْرُدُ أَبَدًا.^(٢)

٤- قال رسول الله (ص):

قَوْمٌ مِنْ أُمَّتِي يَنْتَحِلُونَ أَنَّهُمْ مِنْ أَهْلِ مِلَّتِي، يَقْتُلُونَ أَفْضَلَ دُرِّيَّتِي،
وَاطَّابَ أَرْوَمَتِي، وَيُبَدِّلُونَ شَرِيْعَتِي وَسُنَّتِي، وَيَقْتُلُونَ وَلَدِي الْحَسَنَ
وَالْحُسَيْنَ، كَمَا قَتَلَ أَسْلَافُ الْيَهُودِ زَكَرِيَّا وَيَحْيَى.

١- الأمامى للشيوخ الصدوق، ص ١١٥.

٢- جامع أحاديث الشيعة، ج ١٢، ص ٥٥٦.

O, cennet ehli gençlerin efendisi ve ümmetin kurtuluş kapısıdır. Onun emri benim emrimdir, ona itaat bana itaattır. Her kim ona uyarsa bendendir ve her kim ona muhalefet ederse benden değildir.

Ben onun yanıma ve haremime sığındığımı, oradan da üzüntü ve bela, ölüm ve fena yeri olan ölüm yerine doğru göçtüğünü görür gibiyim.

Ona Müslümanlardan ancak az bir grubu yardımda bulunacak ki onlar, kıyamet günü benim ümmetimin şehitlerinin efendileridirler. Mızrakla atından düşürüldüğünü ve koyun kesilir gibi başının kesildiğini görür gibiyim.”

İbn Abbas devamında diyor ki:

“Daha sonra Resulullah (s.a.a) ağladı, onun ağlamasıyla yanında bulunan ashabi da ağlamaya başladı, öyle ki sesleri yükseldi. Sonra Resul-i Ekrem (s.a.a) dua ederek şöyle buyurdu:

“Allah’ım, Ehlibeyt’imin benden sonra başlarına gelenleri ve karşılaşacakları musibetleri sana şikayet ediyorum.”

3- Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a):

“Şüphesiz Hüseyin’in katlinden dolayı, müminlerin kalbinde asla soğumayacak bir sıcaklık vardır.”

4- Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a):

“Ümmetimden benim dinime mensup olduklarını sananlar olacak ki, benim evladımın faziletlerini, soyumun temiz ve iyilerini öldürecek, dinimi ve sünnetimi değiştirecek, geçmişteki Yahudilerin Yahya ve Zekeriya’yı öldürdüğü gibi, onlar da yavrularım olan Hasan ve Hüseyin’i öldüreceklerdir.

أَلَا وَإِنَّ اللَّهَ يَلْعَنُهُمْ كَمَا لَعَنَهُمْ، وَيَبْعَثُ عَلَى بَقَايَا ذُرَارِيهِمْ قَبْلَ يَوْمِ
الْقِيَامَةِ هَادِيًا مَهْدِيًّا مِنْ وُلْدِ الْحُسَيْنِ الْمَظْلُومِ يُحْرِقُهُمْ بِسُيُوفِ أَوْلِيَائِهِ
إِلَى نَارِ جَهَنَّمَ.

أَلَا لَعَنَ اللَّهُ قَتْلَةَ الْحُسَيْنِ وَمُحِبِّيهِمْ وَنَاصِرِيهِمْ وَالسَّاكِنِينَ عَنْ لَعْنِهِمْ مِنْ
غَيْرِ تَقِيَّةٍ تُسَكِّتُهُمْ.

أَلَا وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى الْبَاكِينَ عَلَى الْحُسَيْنِ رَحْمَةً وَشَفَقَةً وَاللَّاعِنِينَ
لِأَعْدَائِهِمْ وَالْمُتَمَتِّلِينَ عَلَيْهِمْ غَيْظًا وَحَنَقًا.

أَلَا وَأَنَّ الرَّاضِينَ بِقَتْلِ الْحُسَيْنِ شُرَكَاءُ قَتَلْتِهِ.

أَلَا وَأَنَّ قَتَلْتَهُ وَأَعْوَانَهُمْ وَأَشْيَاعَهُمْ وَالْمُقْتَدِينَ بِهِمْ بَرَاءً مِنْ دِينِ اللَّهِ...^(١)

٥- قال الإمام الصادق (ع):

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَ فِي النَّاسِ مَنْ يَفِدُ إِلَيْنَا وَيَمْدَحُنَا وَيَرْتِي لَنَا.^(٢)

٦- قال أمير المؤمنين على بن أبي طالب (ع):

أَنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ أَطَّلَعَ إِلَى الْأَرْضِ فَاخْتَارَنَا وَاخْتَارَ لَنَا شِيعَةً يَنْصُرُونَنَا
وَيَفْرَحُونَ لِفَرَحِنَا وَيَحْزَنُونَ لِحَزْنِنَا وَيَبْذُلُونَ أَمْوَالَهُمْ وَأَنْفُسَهُمْ فِينَا،
أَوْلِيكَ مِنَّا وَإِلَيْنَا.^(٣)

١- بحار الانوار، ج ٤٤، ص ٣٠٤.

٢- وسائل الشيعة، ج ١، ص ٤٦٩.

٣- غرر الحكم ودرر الكلم، ج ١، ص ٢٤٥؛ بحار الانوار، ج ٤٤، ص ٢٨٧.

Bilin ki Allah, Yahudileri lanetlediği gibi, onlara da lanetini yağdıracaktır. Kıyamet gününden önce onların (yolunu takip eden) nesillerine ise, Mazlum Hüseyin'in soyundan, hidayet üzere olan Mehdi'yi musallat kılarak dostlarının kılıcıyla onları cehennem ateşine atıp yakacaktır.

Allah'ın laneti, Hüseyin'in katillerine, katillerini sevenlere, onlara yardımda bulunanlara ve takiyye olmaksızın onlara lanet okumaktan çekinenlere olsun.

Allah'ın salat ve rahmeti ise, şefkat ve merhametle Hüseyin'e ağlayanlara, düşmanlarına lanet okuyan, kin besleyen, kalbini onlara karşı gazap ve öfkeyle dolduranlara olsun.

Bilin ki, Hüseyin'in katline razı olanlar, katillerinin (Hüseyin'i öldürdükleri suçta) ortağdırlar.

Hüseyin'in katilleri, yardımcıları, dostları, onların yoluna uyan takipçileri Allah'ın dininden uzaktırlar..."

5- İmam Cafer Sadık (a.s):

"Allah'a hamdolsun ki insanlar içinde, bize yönelen, bizi metheden ve bizim için mersiye okuyan kimseleri var kılmıştır."

6- İmam Ali (a.s):

"Allah-u Teâla, yeryüzüne nazar buyurdu (baktı) bizi seçti ve bizim için de şiiyerimizi seçti. Şiiyerimiz bize yardım eder, sevincimizle sevinir ve hüznümüzle de hüznülenirler, mallarını ve canlarını bizim yolumuzda feda ederler. İşte onlar bizdendir ve bize dönerler."

٧- عَنْ مَسْمَعٍ كُرْدِينَ قَالَ: قَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (ع):

يَا مَسْمَعُ... أَفَمَا تَذْكُرُ مَا صُنِعَ بِهِ (أَيِ بِالْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ)? قُلْتُ: بَلَى.

قَالَ: فَتَجَزَعُ؟ قُلْتُ: إِي وَاللَّهِ وَأَسْتَعِيرُ لِذَلِكَ حَتَّى يَرَى أَهْلِي أَثَرَ ذَلِكَ

عَلَيَّ، فَأَمْتَنِعُ مِنَ الطَّعَامِ حَتَّى يَسْتَبِينَ ذَلِكَ فِي وَجْهِهِ.

قال: رَحِمَ اللَّهُ دَمْعَتَكَ، أَمَا إِنَّكَ مِنَ الَّذِينَ يُعَدُّونَ فِي أَهْلِ الْجَزَعِ لَنَا

وَالَّذِينَ يَفْرَحُونَ لِفَرَحِنَا وَيَحْزَنُونَ لِحُزْنِنَا.

أَمَا إِنَّكَ سَتَرَى عِنْدَ مَوْتِكَ حُضُورَ آبَائِي لَكَ وَوَصِيَّتَهُمْ مَلَكَ الْمَوْتِ بِكَ

وَمَا يُلْقُونَكَ بِهِ مِنَ الْبَشَارَةِ مَا تَقْرُبُهُ عَيْنُكَ قَبْلَ الْمَوْتِ، فَمَلَكَ الْمَوْتِ أَرْقُ

عَلَيْكَ وَأَشَدُّ رَحْمَةً لَكَ مِنَ الْأُمِّ السَّفِيْقَةِ عَلَيَّ وَوَلَدَهَا.

قال: ثُمَّ اسْتَعْبَرَ وَاسْتَعْبِرْتُ مَعَهُ، فَقَالَ (ع):

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَى خَلْقِهِ بِالرَّحْمَةِ وَخَصَّنَا أَهْلَ الْبَيْتِ بِالرَّحْمَةِ.

يَا مَسْمَعُ، إِنَّ الْأَرْضَ وَالسَّمَاءَ لَتَبْكِي مُنْذُ قُتِلَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ رَحْمَةً لَنَا، وَمَا

بَكَى لَنَا مِنَ الْمَلَائِكَةِ أَكْثَرُ، وَمَا بَكَى أَحَدٌ رَحْمَةً لَنَا وَلِمَا لَقِينَا إِلَّا رَحْمَةً

اللَّهِ قَبْلَ أَنْ تَخْرُجَ الدَّمْعَةُ مِنْ عَيْنِهِ، فَإِذَا سَالَ دُمُوعُهُ عَلَيَّ خَدَّهُ فَلَوْ أَنَّ

قَطْرَةً مِنْ دُمُوعِهِ سَقَطَتْ فِي جَهَنَّمَ، لَأَطْفَأَتْ حَرَّهَا حَتَّى لَا يُوجَدَ لَهَا حَرٌّ.

وَإِنَّ الْمَوْجِعَ قَلْبُهُ لَنَا لِيَفْرَحَ يَوْمَ يَرَانَا عِنْدَ مَوْتِهِ فَرَحَةً لَا تَزَالُ تِلْكَ

7- Mesme Kurdin şöyle rivayet etmiştir:

“İmam Cafer Sadık (a.s) bana “Ey Kurdin, acaba Hz. Hüseyin’in (a.s) başına gelen musibetleri hatırlıyor musun?” dedi. Ben de “Hatırlıyorum.” dedim. İmam “O zaman üzüntü duyup ağlıyor musun?” dediğinde “Evet vallahi ağlıyorum, bu halimden ailem bile haberdar oluyor. Ağlama yüzünden yemek bile yiyemiyorum; öyle ki bu durumum yüzümden anlaşılıyor.” dedim.

İmam Sadık (a.s) ise şöyle buyurdu:

“Allah senin göz yaşlarını esirgesin. Bil ki, sen bizim sevinçimizle sevinen, hüznümüzle hüznlenen, bizim sevinç ve üzüntüde korku ve güvenimizi paylaşanlardansın.

Sen ölüm zamanında babamın, başının ucuna gelip ölüm meleğine senin hususunda tavsiye etmesine, ölümünden önce seni sevince boğacak müjdelere vermesine şahit olacaksın. Göreceksin ki ölüm meleği sana karşı, şefkatli bir annenin çocuğuna olan şefkatinden daha merhametli davranacaktır.”

Sonra İmam Sadık (a.s) ağladı ve ben de onunla birlikte ağladım. Sonra İmam dedi ki:

“Rahmetiyle bizi mahlukatından üstün kılan ve biz Ehlibeyt’i özel rahmetine mazhar kılan Allah’a hamdolsun.

“Ey Mesme, Emîrül-Müminin Ali’nin (a.s) şehadetinden bu yana, yer ve gök bize ağlıyorlar. Bize ağlayan meleklerin sayısı ise daha fazladır.

Bize ve bizlerin başına gelenlere acıyarak ağlayan herkesin henüz gözünden yaş çıkmadan Allah ona acır.

الْفَرْحَةُ فِي قَلْبِهِ حَتَّى يَرِدَ عَلَيْنَا الْحَوْضَ، وَإِنَّ الْكَوْثَرَ لَيَفْرُحُ بِمُحِبِّبِنَا إِذَا
وَرَدَ عَلَيْهِ...^(١)

٨- عن الإمام الصادق (ع):

نَفْسُ الْمَهْمُومِ لَظْلَمِنَا تَسْبِيحٌ، وَهَمُّهُ لَنَا عِبَادَةٌ، وَكَيْتَمَانُ سِرِّنَا جِهَادٌ فِي
سَبِيلِ اللَّهِ.

ثُمَّ قَالَ: يَجِبُ أَنْ يُكْتَبَ هَذَا الْحَدِيثُ بِالذَّهَبِ.^(٢)

٩- عن الإمام الجعفر الصادق (ع):

مَا مِنْ عَيْنٍ بَكَتْ لَنَا إِلَّا نُعِمَتْ بِالنَّظَرِ إِلَى الْكَوْثَرِ وَسُقِيَتْ مِنْهُ.^(٣)

١٠- عن الإمام الرضا (ع):

مَنْ تَذَكَّرَ مُصَابِنَا وَبَكَى لِمَا ارْتُكِبَ مِنَّا، كَانَ مَعَنَا فِي دَرَجَتِنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ،
وَمَنْ ذَكَرَ بِمُصَابِنَا فَبَكَى وَأَبَكَى لَمْ تَبْكِ عَيْنُهُ يَوْمَ تَبْكِي الْعُيُونُ، وَمَنْ
جَلَسَ مَجْلِسًا يُحْيِي فِيهِ أَمْرَنَا لَمْ يَمُتْ قَلْبُهُ يَوْمَ تَمُوتُ الْقُلُوبُ.^(٤)

١١- عن الإمام الباقر (ع):

مَا مِنْ رَجُلٍ ذَكَرَنَا أَوْ ذُكِرْنَا عِنْدَهُ يَخْرُجُ مِنْ عَيْنَيْهِ مَاءٌ وَلَوْ مِثْلُ جَنَاحِ

١- بحار الانوار، ج ٤٤، ص ٢٩٠.

٢- الأمل للشيخ المفيد، ص ٣٣٨.

٣- جامع أحاديث الشيعة، ج ١٢، ص ٥٥٤.

٤- بحار الانوار، ج ٤٤، ص ٢٧٨.

Yanaklarının üzerine akan göz yaşı damlalarından bir damlası cehenneme düşecek olursa, onun ateşini söndürür, öyle ki artık sıcaklığı kalmaz.

Kalbi bize acıyan insan, ölüm zamanı bizi görmekle öylesine sevinir ki bu sevinci, Kevser havuzunda bize kavuşuncaya kadar kalbinde sâbit kalır. Kevser havuzu, bizi sevenlerin gelmesiyle sevinir ve ondan içen dostumuz beklemediği tatları alır...”

8- İmam Cafer Sadık (a.s):

“Bize yapılan zulme mahzun olan kimsenin her nefesi tesbihtir; üzüntüsü ibadettir ve bizim sırrımızı gizlemek, Allah yolunda cihattır.”

Sonra İmam (a.s) şöyle buyurdu: “Bunu altınla yazmak gerek.”

9- İmam Cafer Sadık (a.s):

“Bizim için ağlayan her göz, Kevser havuzuna bakmakla nimetlenir ve (sahibi) ondan sirab olur (susuzluğunu giderir).”

10- İmam Rıza (a.s):

“Bizim musibetimizi yâd eden ve mazlumiyetimize ağlayan kimse, kıyamet günü bizimle beraber bizim derecemizde olur. Kimin yanında musibetimiz anlatılır ve ağlar, diğerlerini de ağlatırsa, bütün gözlerin ağlayacağı günde, onun gözü ağlamaz. Bizim emrimizin (velayet ve imametimizin) ihya edildiği bir mecliste oturan kimsenin kalbi, kalplerin öleceği günde ölmez.”

11- İmam Muhammed Bakır (a.s):

“Her kim bizi hatırladığında veya onun yanında anıldığı-

الْبُعُوضَةِ إِلَّا بَنَى اللَّهُ لَهُ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَجَعَلَ ذَلِكَ الدَّمْعَ حِجَابًا بَيْنَهُ
وَبَيْنَ النَّارِ. (١)

١٢- قال الإمام علي بن الحسين (ع):

أَيُّمَا مُؤْمِنٍ دَمَعَتْ عَيْنَاهُ لِقَتْلِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (ع) دَمْعَةً حَتَّى تَسِيلَ
عَلَى خَدِّهِ، بَوَّأَهُ اللَّهُ بِهَا فِي الْجَنَّةِ غُرْفًا يَسْكُنُهَا أَحْقَابًا، أَيُّمَا مُؤْمِنٍ دَمَعَتْ
عَيْنَاهُ حَتَّى تَسِيلَ عَلَى خَدِّهِ فَيُنَا لِأَذَى مَسَّنَا مِنْ عَدُونِنَا فِي الدُّنْيَا بَوَّأَهُ
اللَّهُ بِهَا فِي الْجَنَّةِ مَبْوًأً صَدِيقٍ، وَ أَيُّمَا مُؤْمِنٍ مَسَّهُ أذى فَيُنَا فَدَمَعَتْ عَيْنَاهُ
حَتَّى تَسِيلَ عَلَى خَدِّهِ مِنْ مَضَاصَةٍ مَا أُوذِيَ فَيُنَا صَرَفَ اللَّهُ عَنْ وَجْهِهِ
الْأذى وَأَمَنَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنْ سَخَطِهِ وَالنَّارِ. (٢)

١٣- عن علي بن موسى الرضا (ع):

إِنَّ الْمُحَرَّمَ شَهْرٌ كَانَ أَهْلُ الْجَاهِلِيَّةِ يُحَرِّمُونَ فِيهِ الْقِتَالَ فَاسْتَحَلَّتْ فِيهِ
دِمَاؤُنَا وَهَتِكَتْ فِيهِ حُرْمَتُنَا وَسَبِي فِيهِ ذُرَارِينَا وَنِسَاؤُنَا وَأُضْرِمَتِ النَّيْرَانُ
فِي مَضَارِينَا وَأَنْتَهَبَ مَا فِيهَا مِنْ ثَقْلِنَا وَلَمْ تُرْعَ لِرَسُولِ اللَّهِ حُرْمَةٌ فِي أَمْرِنَا.
إِنَّ يَوْمَ الْحُسَيْنِ أَقْرَحَ جُفُونَنَا وَأَسْبَلَ دُمُوعَنَا وَأَذَلَّ عَزِيزَنَا بِأَرْضِ كَرْبٍ
وَبَلَاءٍ، أَوْرَثَتْنَا الْكَرْبَ وَالْبَلَاءَ إِلَى يَوْمِ الْإِنْقِضَاءِ، فَعَلَى مِثْلِ الْحُسَيْنِ
فَلْيَبْكِ الْبَاكُونَ، فَإِنَّ الْبُكَاءَ عَلَيْهِ يَحُطُّ الذُّنُوبَ الْعِظَامَ.

١- الغدير، ج ٢، ص ٢٠٢.

٢- ثواب الأعمال وعقابها، ص ٣٣٩.

mızda, gözlerinden sinek kanadı miktarınca bile olsa göz yaşı akarsa, Allah ona cennette bir ev bina eder ve bu göz yaşını onunla cehennem arasında hicab ve engel kılar.”

12- İmam Zeynelabidin (a.s):

“Bir müminin gözlerinden Hz. Hüseyin’in (a.s) şehadeti için göz yaşı yanaklarına doğru akarsa, Allah onu uzun süre boyunca yerleşip kalacağı cennet odalarına yerleştirir. Düşmanlarımız tarafından bizlere edilen zulüm ve eziyetlerden dolayı yanaklarına akacak şekilde ağlayan mümini Allah, cennetteki doğruluk yerine (makamına) yerleştirir. Allah, kıyamet günü bizim için eziyete katlanan ve bir musibet sonucu yanaklarını ıslatacak şekilde gözlerinden yaş akıtan şahsın yüzünden, eziyetleri giderir, onu kendi gazab ve ateşinden uzaklaştırır.”

13- İmam Ali Rıza (a.s):

“Cahiliye devri araplarının bile savaşı haram bildiği Muharrem ayında bizim kanlarımız akıtılıp, Hürmetimiz çiğnendi, çocuklarımızla kadınlarımız esir edildi. Çadırlarımız yıkılıp yakıldı, bütün mal varlığımız yağmalandı ve Resulullah’ın (s.a.a) hürmeti O’nun yakınları olan bizler hakkında gözetilmedi.

Hz. Hüseyin’in başına gelen hadise (Aşura günü hadisesi), yüreklerimizi parçalamış, yaralarımızı kanatmış, göz yaşlarımızı akıtmış, azizimizin Kerb (üzüntü) ve Bela çölünde Hürmetinin çiğnenmesine ve haşre dek keder ve belanın üzerimize çökmesine vesile olmuştur. Ağlayanlar, İmam Hüseyin (a.s) gibisine ağlasınlar ki O’na ağlamak, büyük günahları yok eder.”

ثُمَّ قَالَ (ع): كَانَ أَبِي إِذَا دَخَلَ شَهْرَ الْمُحَرَّمِ لَا يُرَى صَاحِبًا، وَكَانَتْ
الْكِتَابَةُ تَغْلِبُ عَلَيْهِ حَتَّى يَمْضِيَ مِنْهُ عَشْرَةُ أَيَّامٍ، فَإِذَا كَانَ يَوْمُ الْعَاشِرِ
كَانَ ذَلِكَ الْيَوْمُ يَوْمَ مُصِيبَتِهِ وَحُزْنِهِ وَبُكَائِهِ، وَيَقُولُ هُوَ الْيَوْمَ الَّذِي قُتِلَ
فِيهِ الْحُسَيْنُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ. (١)

١٤- قال أبو عمارة المُنشد:

مَا ذَكَرَ الْحُسَيْنُ بِنِ عَلِيٍّ عِنْدَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ فِي يَوْمِ قَطُّ، فَرُئِيَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ
(ع) مُتَبَسِّمًا فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ إِلَى اللَّيْلِ، وَكَانَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (ع) يَقُولُ: الْحُسَيْنُ
عَبْرَةٌ كُلِّ مُؤْمِنٍ. (٢)

١٥- قال أبو عبد الله الصَّادق (ع):

لَمَّا كَانَ مِنْ أَمْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَا كَانَ، ضَجَّتِ الْمَلَائِكَةُ إِلَى اللَّهِ
بِالْبُكَاءِ وَقَالَتْ: يُفْعَلُ هَذَا بِالْحُسَيْنِ صَفِيكَ وَابْنِ نَبِيِّكَ؟
قال (ع): فَأَقَامَ اللَّهُ لَهُمْ ظِلَّ الْقَائِمِ (ع) وَقَالَ: بِهِذَا أَنْتَقِمُ لَهُذَا. (٣)

١٦- قال إمام العصر المهدي (عج) في زيارة خرجت من ناحيته المقدسة:

...فَلَا تُدْبِتْكَ صَبَاحًا وَمَسَاءً وَلَا بُكَيْنَ عَلَيْكَ بَدَلَ الدُّمُوعِ دَمًا. (٤)

١- الأملی للشیخ الصدوق، ص ١١١. بحار الانوار، ج ٤٤، ص ٢٨٣.

٢- بحار الانوار، ج ٤٤، ص ٢٨٠.

٣- الاصول من الكافي، ج ١، ص ٤٥٦.

٤- بحار الانوار، ج ٤٥، ص ٦٥.

Sonra İmam Rıza (a.s) şöyle devam etti:

“Babam (İmam Musa Kazım)’ın Muharrem ayı girdiğinde, artık güldüğü görülmezdi ve üzüntü ona galebe ederdi. Muharrem’in onuncu gününe kadar durumu hep böyleydi. Onuncu gün (Aşura) olduğunda, o gün O’nun musibet ve ağlama günü olurdu ve *‘Bu, Hüseyin’in (a.s) şehid edildiği gündür’* derdi.”

14- Ebu İmare diyor ki:

“Hz. İmam Cafer Sadık’ın (a.s) yanında İmam Hüseyin’in (a.s) adı anıldığı gün, akşama kadar bir defa bile güldüğüne hiç bir zaman rastlanılmadı.” *Ve buyururdu: “Hüseyin’i anmak, her müminin gözünün yaşını akıtır.”*

15- İmam Cafer Sadık (a.s):

“İmam Hüseyin’i (a.s) şehit ettiklerinde, melekler ağlar oldular ve Allah-u Teâla’ya arzettiler ki: *“İlahi, Hüseyin senin seçtiğin (imam ve hüccetin)dir, Resulünün kızının oğludur.”*

Allah-u Teâla *Hazret-i Kaim-i Al-i Muhammed’in (Hz. Mehdi’nin)* gölgesini onların gözleri önüne serdi ve buyurdu ki: *“Bunun vesilesi ile onun katillerinden intikam alacağım.”*

16- Hz. İmam Mehdi (a.f), Nahiye-i Mukaddese adlı Ziyaret-namede İmam Hüseyin’e (a.s) hitap ederek şöyle buyurmuştur:

“Sabahlar ve akşamlar (her zaman) sana (ve musibetine) göz yaş dökерim. (Eğer göz yaşım kurursa) göz yaş yeri-ne kan ağlarım.”

١٧- روى المجلسى:

لَمَّا أَخْبَرَ النَّبِيُّ (صلى الله عليه وآله) ابْنَتَهُ فَاطِمَةَ بِقَتْلِ وَلَدِهَا الْحُسَيْنِ وَمَا يَجْرَى عَلَيْهِ مِنَ الْمِحْنِ، بَكَتْ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ بُكَاءً شَدِيدًا وَقَالَتْ عَلَيْهَا السَّلَامُ لِلنَّبِيِّ (ص): يَا أَبَتِ مَتَى يَكُونُ ذَلِكَ؟ قَالَ: فِي زَمَانٍ خَالَ مَتَى وَمِنْكَ وَمِنْ عَلِيٍّ. فَاشْتَدَّ بُكَائُهَا وَقَالَتْ: يَا أَبَتِ فَمَنْ يَبْكِي عَلَيْهِ؟ وَمَنْ يَلْتَزِمُ بِإِقَامَةِ الْعَزَاءِ لَهُ؟

فَقَالَ النَّبِيُّ (ص): يَا فَاطِمَةُ، إِنَّ نِسَاءَ أُمَّتِي يَبْكُونَ عَلَى نِسَاءِ أَهْلِ بَيْتِي وَرِجَالَهُمْ يَبْكُونَ عَلَى رِجَالِ أَهْلِ بَيْتِي، وَيُجَدِّدُونَ الْعَزَاءَ جِيلًا بَعْدَ جِيلٍ، فِي كُلِّ سَنَةٍ. فَإِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَامَةِ تَشْفَعِينَ أَنْتِ لِلنِّسَاءِ، وَأَنَا أَشْفَعُ لِلرِّجَالِ، وَكُلُّ مَنْ بَكَى مِنْهُمْ عَلَى مُصَابِ الْحُسَيْنِ أَخَذْنَا بِيَدِهِ وَأَدْخَلْنَاهُ الْجَنَّةَ. يَا فَاطِمَةُ، كُلُّ عَيْنٍ بَاكِئَةٍ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِلَّا عَيْنُ بَكَتْ عَلَى مُصَابِ الْحُسَيْنِ، فَإِنَّهَا ضَاحِكَةٌ مُسْتَبْشِرَةٌ بِنَعِيمِ الْجَنَّةِ.^(١)

١٨- عن زيد الشَّحَامِ قَالَ:

كُنَّا عِنْدَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ وَحَضُّ جَمَاعَةٌ مِنَ الْكُوفِيِّينَ فَدَخَلَ جَعْفَرُ بْنُ عَفَّانٍ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (ع) فَقَرَّبَهُ وَأَدْنَاهُ، ثُمَّ قَالَ: يَا جَعْفَرُ، قَالَ: لَبَّيْكَ جَعَلَنِي اللَّهُ فِدَاكَ، قَالَ: بَلَّغْنِي أَنَّكَ تَقُولُ الشِّعْرَ فِي الْحُسَيْنِ (ع) وَتُجِيدُ، قَالَ: نَعَمْ

17- Allame Meclisi "Biharu'l-Envar" adlı kitabında şöyle nakletmiştir:

"Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a), kızı Hz. Fatıma'ya (s.a) oğlu Hz. Hüseyin'in (a.s) şehid edileceğini bildirince, Hz. Fatıma (s.a) şiddetle ağlar ve der ki; "Babacığım, bu ne zaman gerçekleşecek?" Hz. Resulullah (s.a.a) "Benim, senin ve Ali'nin (hayatta) olmadığı bir zamanda." buyurur. Hz. Fatıma'nın (s.a) ağlaması şiddetlenir ve der ki; "Peki kim O'na matem tutar?" Hz. Resulullah (s.a.a) buyurur ki:

"Ya Fatıma, ümmetimin kadınları Ehlibeyt'imın kadınlarına ve erkekleri de Ehlibeyt'imın erkeklerine ağlarlar. Nesiller boyu her sene ve her asırda matem tutarlar. Kıyamet olduğunda ise sen kadınlara, ben de erkeklere şefaet ederim. Onlardan herkim Hüseyin'in (a.s) musibetlerine ağlamışsa, elinden tutar ve onu cennete götürürüz."

Daha sonra Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ya Fatıma, kıyamet günü bütün gözler ağlayacaktır; Hüseyin'in musibetlerine ağlayan göz hariç; o göz sevinçli olur ve cennet nimetleri ile müjdelenir."

18- Şeyh Keşşi "Rical" adlı kitabında Zeyd-i Şahham'dan şöyle rivayet etmiştir:

"Bir gün biz Kufe'li olan bir cemaatle birlikte İmam Cafer Sadık'm (a.s) huzurundaydık. O sırada İmam'ın ashabından olan Cafer b. Affan içeriye girdi. İmam Cafer Sadık (a.s), onu saygı ile yanına oturttu ve sonra "Ey Cafer," dedi. O "Evet, sana feda olayım." diyerek karşılık verdi. İmam Sadık, "Ben senin İmam Hüseyin (a.s) hakkında şiir ve mersiyeler okuduğunu ve bu işte başarılı olduğunı duydum." Cafer "Evet ey kurban olduğum, duyduğunuz doğrudur." dedi. İmam Sadık (a.s):

جَعَلَنِي اللَّهُ فِدَاكَ، قَالَ: قُلْ. فَأَنْشَدَهُ فَبَكَى (ع) وَمَنْ حَوْلَهُ حَتَّى صَارَتْ
الدُّمُوعُ عَلَى وَجْهِهِ وَلِحْيَتِهِ، ثُمَّ قَالَ:

يَا جَعْفَرُ وَاللَّهِ لَقَدْ شَهِدْتُ مَلَائِكَةَ اللَّهِ الْمُقَرَّبُونَ هَهُنَا يَسْمَعُونَ قَوْلَكَ فِي
الْحُسَيْنِ (ع) وَلَقَدْ بَكَوْا كَمَا بَكَيْنَا وَأَكْثَرَ، وَلَقَدْ أَوْجَبَ اللَّهُ تَعَالَى لَكَ يَا
جَعْفَرُ فِي سَاعَتِهِ الْجَنَّةَ بِأَسْرِهَا وَغَفَرَ اللَّهُ لَكَ.

وَقَالَ: يَا جَعْفَرُ، أَلَا أَرِيدُكَ، قَالَ: نَعَمْ يَا سَيِّدِي.

قَالَ: مَا مِنْ أَحَدٍ قَالَ فِي الْحُسَيْنِ شِعْرًا فَبَكَى وَأَبَكَى بِهِ إِلَّا أَوْجَبَ اللَّهُ
لَهُ الْجَنَّةَ وَغَفَرَ لَهُ. ^(١)

١٩- عن داود الرقي قال:

كُنْتُ عِنْدَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (ع) إِذِ اسْتَسْقَى الْمَاءَ، فَلَمَّا شَرِبَهُ رَأَيْتُهُ قَدْ اسْتَعْبَرَ
وَاعْرُورَقَتْ عَيْنَاهُ بِدُمُوعِهِ ثُمَّ قَالَ لِي:

يَا دَاوُدُ، لَعَنَ اللَّهُ قَاتِلَ الْحُسَيْنِ، فَمَا مِنْ عَبْدٍ شَرِبَ الْمَاءَ فَذَكَرَ الْحُسَيْنَ
وَلَعَنَ قَاتِلَهُ إِلَّا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ مِائَةَ أَلْفِ حَسَنَةٍ وَحَطَّ عَنْهُ مِائَةَ أَلْفِ سَيِّئَةٍ
وَرَفَعَ اللَّهُ لَهُ مِائَةَ أَلْفِ دَرَجَةٍ، وَكَأَنَّمَا أَعْتَقَ مِائَةَ أَلْفِ نَسَمَةٍ، وَحَشَرَهُ اللَّهُ
يَوْمَ الْقِيَامَةِ ثَلَاثَ أَلْفِ فُؤَادٍ. ^(٢)

١- رجال الكشي، ج ٢، ص ٥٧٤-٥٧٥.

٢- بحار الانوار، ج ٤٤، ص ٣٠٣. العوالم، ج ١٧، ص ٦٠٢.

“Öyle ise oku.” dedi.

Cafer b. Affan okumaya başladı; İmam Cafer Sadık (a.s) ve o mecliste bulunanlar ağlamağa başladılar. İmam Cafer Sadık (a.s) o kadar ağladı ki, mübarek göz yaşları yüzüne ve sakalına aktı. Daha sonra Cafer'e dönerek şöyle buyurdu:

“Ey Cafer, Allah'a and olsun ki, Mukarreb (Allah'a en yakın) melekler buradaydılar; bizim gibi onlar da senin İmam Hüseyin (a.s) hakkında okuduğun sözleri (ağıtı) dinlediler ve bizden daha fazla ağladılar.

Ey Cafer, Allah-u Teâla, (mersiye okuduğun için) cenneti bütün nimetleri ile baştan başa sana farz kıldı ve senin günahlarını bağışladı.”

Sonra İmam (a.s) “Ey Cafer,” dedi “daha da artırayım mı?” Cafer, “Evet efendim” dedi. İmam Sadık (a.s) buyurdu ki:

“Her kim İmam Hüseyin (a.s) hakkında şiir okur, ağlar ve başkalarını da ağlatırsa, Allah Teâla bundan dolayı cenneti ona hak kılar ve onu bağışlar.”

19- Davud Riggi diyor ki:

“İmam Cafer Sadık'ın (a.s) huzurunda idim. Su istedi, getirildiğinde, suyu içtikten sonra gözleri yaşardı ve ağladı. Sonra bana şöyle buyurdu:

“Ey Davud, Allah (c.c) Hüseyin'in (a.s) kâtiline lanet etsin. Her kim su içtiğinde İmam Hüseyin'i hatırlar ve O'nun kâtiline lanet okursa, Allah-u Teâla ona (mükâfat olarak) yüzbin sevap yazar, yüzbin günahını affeder, onun makamını yüzbin derece yükseltir ve o, gerçekten Allah yolunda yüzbin köle azad etmiş gibi olur; (her kalbin ateş içinde olduğu günde) Allah onun kalbini serinlikle dolu bir hâlde haşreder.”

٢٠- عن معاوية بن وهب قال:

دَخَلْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَهُوَ فِي مُصَلَّاهُ فَجَلَسْتُ حَتَّى قَضَى صَلَاتَهُ فَسَمِعْتُهُ وَهُوَ يُنَاجِي رَبَّهُ وَيَقُولُ:

اللَّهُمَّ، وَارْحَمْ تِلْكَ الْخُدُودَ الَّتِي تَقَلَّبَ عَلَى قَبْرِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام)، وَارْحَمْ تِلْكَ الْأَعْيُنَ الَّتِي جَرَّتْ دُمُوعُهَا رَحْمَةً لَنَا، وَارْحَمْ تِلْكَ الْقُلُوبَ الَّتِي جَزَعَتْ وَاحْتَرَقَتْ لَنَا، وَارْحَمْ تِلْكَ الصَّرْحَةَ الَّتِي كَانَتْ لَنَا. (١)

٢١- عن الرِّيَّانِ بْنِ شَبِيبٍ قَالَ:

دَخَلْتُ عَلَى الرَّضَا (ع) فِي أَوَّلِ يَوْمٍ مِنَ الْمُحَرَّمِ فَقَالَ لِي:

يَا بَنَ شَبِيبٍ، إِنَّ الْمُحَرَّمِ هُوَ الشَّهْرُ الَّذِي كَانَ أَهْلُ الْجَاهِلِيَّةِ فِيهَا مَضَى يُحَرِّمُونَ فِيهِ الظُّلْمَ وَالْقِتَالَ لِحُرْمَتِهِ، فَمَا عَرَفْتَ هَذِهِ الْأُمَّةَ حُرْمَةَ شَهْرِهَا وَلَا حُرْمَةَ نَبِيِّهَا، لَقَدْ قَتَلُوا فِي هَذَا الشَّهْرِ ذُرِّيَّتَهُ، وَسَبَّوْا نِسَاءَهُ، وَأَنْتَهَبُوا ثِقْلَهُ، فَلَا غَفَرَ اللَّهُ لَهُمْ ذَلِكَ أَبَدًا.

يَا بَنَ شَبِيبٍ، إِنْ كُنْتَ بَاكِيًّا لِسَيِّءِ فَاثِكِ لِلْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ (عَلَيْهِمُ السَّلَامُ) فَإِنَّهُ ذُبِحَ كَمَا يُذْبِحُ الْكَبْشُ وَقَتِلَ مَعَهُ مِنْ أَهْلِ بَيْتِهِ ثَمَانِيَةَ عَشَرَ رَجُلًا مَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ شَبِيهُونَ وَلَقَدْ بَكَتِ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ

20- Muaviye b. Veheb, İmam Cafer Sadık'tan (a.s) şöyle nakleder:

İmam Cafer Sadık'ın (a.s) huzuruna vardım. O, namaz kılıyordu. Namazını bitirinceye kadar bekledim. İmam'ın Rabbiyle münacat ederken şöyle dua ettiğini duydum:

“Allah'ım, Eba Abdillahi'l-Hüseyin'in kabrine yönelen yüzlere (ve yüzlerini o kabre sürenlere) kendin rahmeyle. Bize acıyıp, gözlerinden yaş akıtan gözlerle acı. Bizim için tutuşup yanan ve hüznülenen kalpleri esirge. Bizim yolumuzda edilen bu feryat ve sızlamalara merhamet et.”

21- Hz. İmam Rıza (a.s), Muharrem ayının ilk gününde yanına gelen Reyyan b. Şebib'e şöyle buyurdu:

“Ey Şebib oğlu, cahiliye arapları bile Muharrem ayının Hürrmetini gözetir ve bu ayda savaş ve zulmü yasak bilirlerdi. Oysa bu ümmet, ne bu ayın ve ne de kendi peygamberlerinin Hürrmetini gözettiler. Onlar bu ayda Peygamber'in (s.a.a) soyundan olan birisini öldürdüler ve bu aileye mensup kadınları esir aldılar, varlıklarını yağmaladılar. Allah, bu günahlarını affetmesin!.

Ey Şebib oğlu, birine ağlayacak olursan Ali b. Ebi Talib oğlu Hüseyin'e (a.s) ağla! Onun başını bir koçu keser gibi kestiler ve bunun yanısıra ailesinden dünyada benzerleri olmayan on sekiz yiğidi de öldürdüler. Yedi kat gök ve yer onun ölümüne ağladı. Dört bin melek gökten ona yardım etmek için izin istediler, ama yere inince (ilahî takdir gereği) Hz. Hüseyin'in şehit edildiğini gördüler.

Bu melekler, **Hz. Mehdi'nin** (a.f) kıyamına kadar perişan, toz toprak içinde mahzun bir hâlde Hz. Hüseyin'in tür-

وَالْأَرْضُونَ لِقَتْلِهِ، وَلَقَدْ نَزَلَ إِلَى الْأَرْضِ مِنَ الْمَلَائِكَةِ أَرْبَعَةَ آلافٍ لِنَصْرِهِ
فَوَجَدُوهُ قَدْ قُتِلَ. فَهُمْ عِنْدَ قَبْرِهِ شَعْتُ غَيْرَ إِلَى أَنْ يَقُومَ الْقَائِمُ عَلَيْهِ
السَّلَامُ فَيَكُونُونَ مِنْ أَنْصَارِهِ وَشِعَارُهُمْ «يَا لَنَارَاتِ الْحُسَيْنِ».

يَا بَنَ شَيْبِ، لَقَدْ حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ (عَلَيْهِمُ السَّلَامُ) أَنَّهُ لَمَّا
قُتِلَ جَدِّي الْحُسَيْنُ (صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ) أَمْطَرَتِ السَّمَاءُ دَمًا وَتُرَابًا أَحْمَرَ.
يَا بَنَ شَيْبِ، إِنْ بَكَيتَ عَلَى الْحُسَيْنِ حَتَّى تَصِيرَ دُمُوعُكَ عَلَى خَدَيْكَ
عَفَرَ اللَّهُ لَكَ كُلَّ ذَنْبٍ أَذْنَبْتَهُ صَغِيرًا كَانَ أَوْ كَبِيرًا، فَلَيْلًا كَانَ أَوْ كَثِيرًا.
يَا بَنَ شَيْبِ، إِنْ سَرَّكَ أَنْ تَلْقَى اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ وَلَا ذَنْبَ عَلَيْكَ فُزِرَ
الْحُسَيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامُ.

يَا بَنَ شَيْبِ، إِنْ سَرَّكَ أَنْ تَسْكُنَ الْعُرْفَ الْمُبِينَةَ فِي الْجَنَّةِ مَعَ النَّبِيِّ (ص)
فَالْعَنْ قَتْلَةَ الْحُسَيْنِ.

يَا بَنَ شَيْبِ، إِنْ سَرَّكَ أَنْ يَكُونَ لَكَ مِنَ الثَّوَابِ مِثْلَ مَا لِمَنْ اسْتُشْهِدَ مَعَ
الْحُسَيْنِ فَقُلْ مَتَى مَا ذَكَرْتَهُ: «يَا لَيْتَنِي كُنْتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا».

يَا بَنَ شَيْبِ، إِنْ سَرَّكَ أَنْ تَكُونَ مَعَنَا فِي الدَّرَجَاتِ الْعُلَى مِنَ الْجَنَانِ
فَاحْزَنَ لِحُزْنِنَا وَأَفْرَحَ لِفَرَحِنَا وَعَلَيْكَ بِوَلَايَتِنَا، فَلَوْ أَنَّ رَجُلًا تَوَلَّى حَجْرًا
لِحَشْرَهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ مَعَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ.^(١)

besi etrafında bulunacaklar. Bunlar **Hz. Mehdi** (a.f) kıyam edince, onun ashabı arasında yer alırlar. Bunların şiarları **"Ya le-Sarati'l-Hüseyin"** (Hüseyin'in kanunun dâvacıları) olacaktır.

Ey Şebib oğlu, babam babasından, o da büyük babasından rivayet etmiştir ki: *"Hz. Hüseyin şehit olduğunda, gökten kan ve kırmızı toprak yağdı."*

Ey Şebib oğlu, Hz. Hüseyin'e (a.s) gözünün yaşı yanaklarına dökülecek şekilde ağlarsan, Allah senin ister büyük olsun ister küçük, ister az olsun ister çok bütün günahlarını bağışlar.

Ey Şebib oğlu, eğer Allah'ın huzuruna hiç bir günahın olmadan çıkmak istiyorsan, Hz. Hüseyin'in (a.s) kabrini ziyaret eyle.

Ey Şebib oğlu, Resulullah'la (s.a.a) birlikte cennet odalarına yerleşmek istiyorsan, Hz. Hüseyin'in kâtillerine lanet oku.

Ey Şebib oğlu, İmam Hüseyin'le (a.s) birlikte şehit düşenlerin sevabı kadar sevab elde etmek istiyorsan, Hz. Hüseyin'i (a.s) hatırladığında **"Keşke ben de onlarla birlikte olsaydım da yüce makama erişseydim."** de.

Ey Şebib oğlu, cennetin yüce derecelerinde bizimle birlikte olmak istiyorsan, bizim üzüntümüzle sen de mahzun ol, sevincimizle sen de sevin ve bizim velayetimize sarıl (bizi kendine veli ve imam bil). Zira birisi gönlünü bir taş a bile kaptırırsa, Allah-u Teâla onu kıyamet günü o taşla birlikte haşreder."

٢٢- عن عبد الله بن الفضل، انه قال لأبي عبد الله جعفر بن محمد الصادق (ع):

يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ، كَيْفَ صَارَ يَوْمُ عَاشُورَاءَ يَوْمَ مُصِيبَةٍ وَغَمٍّ وَجَزَعٍ وَبُكَاءٍ دُونَ الْيَوْمِ الَّذِي قُبِضَ فِيهِ رَسُولُ اللَّهِ (ص)، وَالْيَوْمِ الَّذِي مَاتَتْ فِيهِ فَاطِمَةُ (عَلَيْهَا السَّلَامُ)، وَالْيَوْمِ الَّذِي قُتِلَ فِيهِ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ (ع)، وَ الْيَوْمِ الَّذِي قُتِلَ فِيهِ الْحَسَنُ (ع) بِالسَّمِّ؟

فَقَالَ: إِنَّ يَوْمَ قَتْلِ الْحُسَيْنِ أَعْظَمَ مُصِيبَةً مِنْ جَمِيعِ سَائِرِ الْأَيَّامِ، وَذَلِكَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكِسَاءِ الَّذِينَ كَانُوا أَكْرَمَ الْخَلْقِ عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ كَانُوا خَمْسَةً. فَلَمَّا مَضَى عَنْهُمْ النَّبِيُّ (ص) بَقِيَ أَرْبَعَةٌ، فَكَانَ فِيهِمْ لِلنَّاسِ عَزَاءٌ وَسَلْوَةٌ، وَهَكَذَا كُلَّمَا مَضَى وَاحِدٌ مِنْهُمْ كَانَ فِي الْبَاقِي عَزَاءٌ وَسَلْوَةٌ.

فَلَمَّا قُتِلَ الْحُسَيْنُ (ع) لَمْ يَكُنْ بَقِيَ مِنْ أَصْحَابِ الْكِسَاءِ أَحَدٌ لِلنَّاسِ فِيهِ بَعْدَهُ عَزَاءٌ وَسَلْوَةٌ. فَكَانَ ذِهَابُهُ كَذِهَابِ جَمِيعِهِمْ، كَمَا كَانَ بَقَائُهُ كِبْقَاءِ جَمِيعِهِمْ، فَلِذَلِكَ صَارَ يَوْمُهُ أَعْظَمَ الْأَيَّامِ مُصِيبَةً.^(١)

٢٣- قال أبو الحسن الرضا (ع):

مَنْ تَرَكَ السَّعْيَ فِي حَوَائِجِهِ يَوْمَ عَاشُورَاءَ فَضَى اللَّهُ لَهُ حَوَائِجَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، وَمَنْ كَانَ يَوْمَ عَاشُورَاءَ يَوْمَ مُصِيبَتِهِ وَحُزْنِهِ وَبُكَاءِهِ جَعَلَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَوْمَ فَرَحِهِ وَسُرُورِهِ، وَقَرَّتْ بِنَا فِي الْجَنَانِ

22- Hz. İmam Cafer Sadık'ın (a.s) ashabından olan Abdullah b. Fazl şöyle rivayet ediyor:

"İmam Cafer Sadık'a (a.s) dedim ki:

"Niçin Aşura günü; musibet, ağlama sızlama ve üzüntü günü oldu da Resulullah'ın (s.a.a) Allah'ın rahmetine kavuştuğu gün, Hz. Fatıma'nın (a.s) şehadete erdiği gün, Hz. Ali'nin (a.s) şehid edildiği gün ve Hz. Hasan'ın (a.s) şehadetiyle sonuçlanan zehirlendiği gün böyle olmadı?"

İmam Sadık (a.s) cevapta şöyle buyurdu:

"Hüseyin'in (a.s) şehid edildiği günün musibeti, (saydığın) diğer bütün günlerden daha büyüktür. Çünkü Allah'ın en üstün kulları olan "Ashab-ı Kisâ" bu beş zattan ibaretti.

Resulullah (s.a.a) vefat ettiğinde, halkın acılarını paylaşıp teselli bulabilecekleri ve baş vurabilecekleri dört zat kalmıştı. Böylece birisi Allah'ın rahmetine kavuşsa dahi bir diğerinin hayatta olması herkes için teselli kaynağıydı.

Fakat Hz. Hüseyin (a.s) katledildiğinde, halkın acılarını dindirecek 'Ashab-ı Kisâ'dan hiç kimse kalmamıştı. Bu yüzden onun gitmesi hepsinin gitmesi, nitekim kalması da onların hepsinin kalması demekti. İşte bunun içindir ki Eba Abdillahi'l-Hüseyin'in (a.s) şehid edildiği günün musibeti, diğerlerinin musibetinden daha büyük ve daha ağırdır."

23- İmam Ali Rıza (a.s):

"Her kim Aşura gününü kendine musibet, hüzn ve ağlama günü edinirse, Allah (c.c) kıyamet gününü ona neşe ve sevinç günü kılar. Her kim Aşura günü (yas tutma amacı-

عَيْنُهُ. وَمَنْ سَمَى يَوْمَ عَاشُورَاءَ يَوْمَ بَرَكَةٍ، وَادَّخَرَ فِيهِ لِمَنْزِلِهِ شَيْئًا لَمْ يُبَارِكْ لَهُ فِي مَا ادَّخَرَ، وَحُشِرَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَعَ يَزِيدَ وَعُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ زِيَادٍ وَعُمَرَ بْنِ سَعْدٍ لَعَنَهُمُ اللَّهُ إِلَى أَسْفَلِ دَرَكٍ مِنَ النَّارِ.^(١)

٢٤- عن ابن عباس قال:

قَالَ عَلِيُّ (ع) لِرَسُولِ اللَّهِ (ص): يَا رَسُولَ اللَّهِ! إِنَّكَ لَتُحِبُّ عَقِيلًا؟ قَالَ: «أَيُّ وَاللَّهِ إِنِّي لِأَحِبُّهُ حُبِّينِ حُبًّا لَهُ وَحُبًّا لِحُبِّ أَبِي طَالِبٍ لَهُ وَإِنَّ وَلَدَهُ لَمَقْتُولٍ فِي مَحَبَّتِهِ وَلَدِكَ، فَتَدْمَعُ عَلَيْهِ عُيُونُ الْمُؤْمِنِينَ وَتُصَلِّي عَلَيْهِ الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ».

ثُمَّ بَكَى رَسُولُ اللَّهِ (ص) حَتَّى جَرَتْ دُمُوعُهُ عَلَى صَدْرِهِ، ثُمَّ قَالَ: إِلَى اللَّهِ أَشْكُوا مَا تَلْقَى عِثْرَتِي مِنْ بَعْدِي.^(٢)

٢٥- قال الامام الباقر لمن لم يمكنه المصير الى زيارة الحسين في يوم عاشوراء:

...ثُمَّ لَيَنْدُبُ الْحُسَيْنَ (عَلَيْهِ السَّلَام) وَيَبْكِيهِ، يَأْمُرُ مَنْ فِي دَارِهِ بِالْبُكَاءِ عَلَيْهِ، وَيُقِيمُ فِي دَارِهِ مُصِيبَتَهُ بِإِظْهَارِ الْجَزَعِ عَلَيْهِ، وَيَتَلَقَّوْنَ بِالْبُكَاءِ بَعْضُهُمْ بَعْضًا فِي الْبُيُوتِ وَلْيُعِزُّ بَعْضُهُمْ بَعْضًا بِمُصَابِ الْحُسَيْنِ (عَلَيْهِ السَّلَام) يَقُولُونَ: عَظَّمَ اللَّهُ أَجْرَنَا بِمُصَابِنَا بِالْحُسَيْنِ (عَلَيْهِ السَّلَام)

١- بحار الانوار، ج ٤٤، ص ٢٨٤. الأملی للشيخ الصدوق، ص ١١٢.

٢- بحار الانوار، ج ٤٤، ص ٢٨٧. الأملی للشيخ الصدوق، ص ١٢٨.

la) kazancı (çalışmayı) terkederse, onun dünya ve ahiret hacetleri ile ilgili duaları kabul olur. Her kim Aşura gününü musibetle, hüznle ve ağlamakla geçirirse, Allah-u Teâla kıyamet gününü onun için kurtuluş, sevinç günü kılar ve bizi cennetlerde görmeye gözü aydınlanır.

Ve Her kim Aşura gününü bereket (bayram) günü bilir ve evinde herhangi birşey biriktirir ve evine bir şey alırsa, Allah biriktirdiği şeyi ona mübarek kılmaz ve kıyamet günü ise Yezid, Ubeydullah b. Ziyad ve Ömer b. Sa'd (Allah'ın laneti onlara olsun) ile mahşere getirir ve cehennem en alt tabakasında ona yer verir."

24- İbn Abbas rivayet etmiştir ki:

"Hz. Ali (a.s), Resulullah'a (s.a.a); "Ya Resulallah, sen Akil'i seviyor musun?" dedi. O da "Evet, ben onu iki açıdan seviyorum." dedi "Biri onun kendisi için, biri de Ebu Talib'in onu sevdiği için. Onun oğlu, senin oğlunun muhabbeti üzere şehid olacaktır. Müminlerin gözleri onun (Hüseyin) için yaşaracak ve mukarreb melekler ona salat ve selam gönderecektir."

Sonra Resulullah (s.a.a), gözlerinin yaşı göğsüne dökülecek şekilde ağladı. Daha sonra "Yakınlarımdan benden sonra uğrayacakları eziyet ve zulümleri Allah'a şikayet ederim." dedi."

25- Hz. İmam Muhammed Bakır (a.s), Aşura günü Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyaretine gidemeyenlere şöyle emir buyurdu:

"İmam Hüseyin (a.s) için yaşlı olsunlar, ağlasınlar ve ev halkına da İmam'a ağlamalarını emretsinler. Evlerinde matem (yas) meclisi düzenleyip, O'nun musibetine duy-

وَجَعَلْنَا وَإِيَّاكُمْ مِنَ الطَّالِبِينَ بِنَارِهِ مَعَ وَلِيِّهِ الْإِمَامِ الْمَهْدِيِّ مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ
(عليهم السَّلَام).

فَإِنْ اسْتَطَعْتَ أَنْ لَا تَنْتَشِرَ يَوْمَكَ فِي حَاجَةٍ فَافْعَلْ فَإِنَّهُ يَوْمٌ نَحْسٌ لَا
تُقْضَى فِيهِ حَاجَةٌ مُؤْمِنٍ، وَإِنْ قُضِيَتْ لَمْ يُبَارَكْ لَهُ فِيهَا وَلَمْ يَرِ فِيهَا رُشْدًا،
وَلَا تَدْخِرَنَّ لِمَنْزِلِكَ شَيْئًا، فَإِنَّهُ مِنْ آدْخَرَ لِمَنْزِلِهِ شَيْئًا فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ لَمْ
يُبَارَكْ لَهُ فِيمَا يَدْخِرُهُ، وَلَا يُبَارَكْ لَهُ فِي أَهْلِهِ.^(۱)

۲۶- قال جعفر بن محمد الصادق (ع):

إِنَّ زَيْنَ الْعَابِدِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ بَكَى عَلَى أَبِيهِ أَرْبَعِينَ سَنَةً، صَائِمًا نَهَارَهُ
قَائِمًا لَيْلَهُ، فَإِذَا حَضَرَهُ الْإِفْطَارُ جَاءَ غَلَامُهُ بِطَعَامِهِ وَشَرَابِهِ فَيَضَعُهُ بَيْنَ
يَدَيْهِ، وَيَقُولُ: كُلْ يَا مَوْلَايَ، فَيَقُولُ: قُتِلَ ابْنُ رَسُولِ اللَّهِ جَائِعًا، قُتِلَ ابْنُ
رَسُولِ اللَّهِ عَطْشَانًا، فَلَا يَزَالُ يُكْرِرُ ذَلِكَ وَيَبْكِي حَتَّى يَبُلَّ طَعَامُهُ مِنْ
دُمُوعِهِ، فَلَمْ يَزَلْ كَذَلِكَ حَتَّى لِحِقَ بِاللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ.

قَالَ لَهُ مَوْلَى لَهُ: جُعِلْتُ فِدَاكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكَ أَنْ
تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ، قَالَ: إِنَّمَا أَشْكُو بَنِي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ
مَا لَا تَعْلَمُونَ، إِنِّي مَا أَذْكَرُ مَصْرَعِ بَنِي فَاطِمَةَ إِلَّا خَفَقْتَنِي لِذَلِكَ عَبْرَةً.

وفي رواية: وَقَالَ يَا سَيِّدِي أَمَا أَنْ لِحُزْنِكَ أَنْ يَنْقُضِي فَقَالَ:

وَيْحَكَ، إِنَّ يَعْقُوبَ ابْنَ إِسْحَاقَ ابْنَ إِبْرَاهِيمَ كَانَ نَبِيًّا ابْنَ نَبِيٍّ، كَانَ لَهُ إِثْنَا

dukları üzüntüyü izhar etsinler. Ağlayarak birbirleriyle evlerde görüşsünler; İmam Hüseyin'in (a.s) musibetlerinden dolayı birbirlerine başsağlığı vererek şöyle desinler:

“Allah Teâla, Hüseyin'in musibetlerini anıp hüznülediği-mizden dolayı bizlere büyük sevaplar versin. Bizi ve sizi, Al-i Muhammed'den olan İmam Mehdi'nin beraberliğinde, Hüseyin'in kanının intikam alıcılarından karar versin.”

Aşura günü herhangi bir (maddî) ihtiyacı karşılamak amacıyla dışarı çıkmamaya çalışsınlar, çünkü o gün uğursuz bir gündür ve mümin bir kimse o günde hâcetine nail olmaz. Eğer bir şey kazanırsa da onun için mübarek olmaz ve onda hiç bir hayır görmez. Zira Aşura günü (alış veriş yoluyla) evi için bir şey biriktirenin biriktirdiği şey, kendisine ve ailesine mübarek ve bereketli olmaz.”

26- Hz. İmam Cafer Sadık (a.s):

“Hz. İmam Zeynelabidin (a.s) kırk yıl babası (İmam Hüseyin'e) ağladı. Bu müddet içerisinde gündüzleri oruç tutar, geceleri de ibadetle geçirirdi. İftar vakti kendisine yemek getirildiğinde ve buyurun yeyin denildiğinde, ağlar ve şöyle buyururdu: **“Resulullah'ın oğlu açken katledildi, Resulullah'ın oğlu susuzken şehid edildi.”** Bu sözü tekrarlayıp ağlardı öyle ki, yemek ve içecekler gözyaşıyla karıştırdı. O, Allah'ın rahmetine kavuşuncaya kadar hep böyle yaşadı.”

“...Bir defasında hizmetçilerinden biri İmam'ın hâline dayanamayıp *“Canım size feda olsun ey Resulullah'ın evladı, (ağlamayın) sağlığınızın tehlikeye girmesinden korkuyorum” dedi.* İmam ona buyurdu ki:

“Hz. Yakub peygamber idi, on iki oğlundan birisi (Hz. Yu-

عَشْرَ إِبْنًا فَعَيَّبَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ وَاحِدًا مِنْهُمْ فَأَبْيَضَتْ عَيْنَاهُ مِنْ كَثْرَةِ بُكَائِهِ عَلَيْهِ، وَاحِدًا وَدَبَّ ظَهْرُهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَانَ إِبْنُهُ حَيًّا فِي الدُّنْيَا، وَأَنَا نَظَرْتُ إِلَى أَبِي وَأَخِي وَعَمِّي وَسَبْعَةَ عَشَرَ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي مَقْتُولِينَ حَوْلِي، فَكَيْفَ يَنْقُضِي حُزْنِي. ^(١)

٢٧- عن أبي عبد الله الصادق (ع) أنه قال:

كَانَ قَاتِلُ يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا وَوَلَدُ زَيْنَا، وَكَانَ قَاتِلُ الْحُسَيْنِ (ع) وَوَلَدُ زَيْنَا، وَلَمْ تَبْكِ السَّمَاءُ إِلَّا عَلَيْهِمَا. ^(٢)

٢٨- قال رسول الله (ص):

إِنَّ مُوسَى بْنَ عِمْرَانَ سَأَلَ رَبَّهُ عَزَّ وَجَلَّ فَقَالَ: يَا رَبِّ إِنَّ أَخِي هَارُونَ مَاتَ فَاعْفِرْ لَهُ.

فَأَوْحَى اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ إِلَيْهِ: يَا مُوسَى لَوْ سَأَلْتَنِي فِي الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ لَأَجَبْتُكَ مَا خَلَا قَاتِلُ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ، فَإِنِّي أَنْتَقِمُ لَهُ مِنْ قَاتِلِهِ. ^(٣)

٢٩- روى صاحب الدرر الثمين في تفسير قوله تعالى: ﴿فَتَلَقَى آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ﴾ ^(٤)

إِنَّهُ رَأَى سَاقَ الْعَرْشِ وَأَسْمَاءَ النَّبِيِّ وَالْأَيْمَةَ (عَلَيْهِمُ السَّلَامُ)، فَلَقَنَهُ

١- بحار الانوار، ج ٤٦، ص ١٠٨. مقتل المقرّم، ص ٤٧٧.

٢- بحار الانوار، ج ٤٦، ص ٣٠٢.

٣- عيون أخبار الرضا، ج ٢، ص ٥١. بحار الانوار، ج ٤٦، ص ٣٠٠.

٤- البقرة ٣٧

suf) kayboldu. Onun hayatta olduğunu bildiği hâlde hasretine dayanamayıp o kadar ağladı ki, gözlerine ak indi. Ben ise babamın, kardeşimin, amcamın ve ailemden olan on yedi (bazı nakillere göre de on sekiz) kişinin etrafımda katledilmiş cesetlerini gördüm. Benim gamım, üzüntüm nasıl son bulabilir. (Onları kaybettiğim andan itibaren devamlı elimde olmaksızın göz yaşlarım akmaya başlar.)”

27- İmam Cafer Sadık (a.s):

“Yahya b. Zekeriyya'nın kâtili haramzade idi. İmam Hüseyin'in katili de haramzade idi. Gökyüzü yalnız Hz. Yahya ve Hz. Hüseyin'in şehadetine ağladı.”

28- Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a):

“Hz. Musa'nın Allah'tan irtihal eden kardeşi Harun'un bağışlanmasını istemesi üzerine, vahiy geldi ki;

“Ey Musa, alemin yaratılışından sonuna kadar kimin bağışlanmasını istersen icabet ederim, Hüseyin'in katili hariç; ondan intikam alacağım.”

29- ed-Dürrü's-Semin adlı Tefsir kitabının sahibi “Bunun üzerine Adem, Rabbinden bir takım kelimeler aldı...”⁽¹⁾ ayetiyle ilgili olarak şöyle bir rivayet nakletmiştir:

“Hz. Adem (a.s) Arş'ın üzerine baktı, Resulullah ve Ehlibeyt'in mübarek isimlerinin orada yazılı olduğunu gördü. Cebrâil ona (o isimlerle Allah'a tövbe etmesini) telkin etti ve böyle demesini emretti:

“Ya Hamîdu bi-haggi Muhammed, ya Aliyyu bi-haggi Ali,

1- Bakara/37.

جَبْرَيْلُ (ع) قُلْ: يَا حَمِيدُ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ، يَا عَالِي بِحَقِّ عَلِيٍّ، يَا فَاطِرُ بِحَقِّ فَاطِمَةَ، يَا مُحْسِنُ بِحَقِّ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ وَمِنْكَ الْإِحْسَانُ.

فَلَمَّا ذَكَرَ الْحُسَيْنَ (ع) سَأَلَتْ دُمُوعُهُ وَانْخَسَعَ قَلْبُهُ، وَقَالَ: يَا أَخِي جَبْرَيْلُ: فِي ذِكْرِ الْخَامِسِ يَنْكَسِرُ قَلْبِي وَتَسِيلُ عَبْرَتِي؟! قَالَ جَبْرَيْلُ: وَلَدَكَ هَذَا يُصَابُ بِمُصِيبَةٍ تَصْغُرُ عِنْدَهَا الْمَصَائِبُ.

فَقَالَ: يَا أَخِي وَمَا هِيَ؟ قَالَ: يُقْتَلُ عَطْشَانًا غَرِيبًا وَحِيدًا فَرِيدًا لَيْسَ لَهُ نَاصِرٌ وَلَا مُعِينٌ، وَلَوْ تَرَاهُ يَا آدَمُ وَهُوَ يَقُولُ وَاعْطَشَاهُ وَأَقْلَّةَ نَاصِرَاهُ، حَتَّى يَحُولَ الْعَطْشُ بَيْنَهُ وَبَيْنَ السَّمَاءِ كَالدُّخَانِ، فَلَمْ يُجِبْهُ أَحَدٌ إِلَّا بِالسُّيُوفِ وَشُرْبِ الْخُتُوفِ، فَيَذْبَحُ ذَبْحَ الشَّاةِ مِنْ قَفَاهُ، وَيَنْهَبُ رَحْلَهُ أَعْدَاؤُهُ وَتَشْهَرُ رُؤُوسُهُمْ هُوَ وَأَنْصَارُهُ فِي الْبُلْدَانِ، وَمَعَهُمُ النَّسَوَانُ، وَكَذَلِكَ سَبَقَ فِي عِلْمِ الْوَاحِدِ الْمَنَّانِ. فَبَكَى آدَمُ وَجَبْرَيْلُ بُكَاءَ التَّكْلِى. ^(١)

٣٠- في حديث مناجاة موسى (ع) وقد قال:

يَا رَبِّ لِمَ فَضَلْتَ أُمَّةَ مُحَمَّدٍ (ص) عَلَى سَائِرِ الْأُمَمِ فَقَالَ اللَّهُ تَعَالَى: فَضَلْتُهُمْ لِعَشْرِ خِصَالٍ. قَالَ مُوسَى: وَمَا تِلْكَ الْخِصَالُ الَّتِي يَعْمَلُونَهَا حَتَّى أَمُرُ بَنِي إِسْرَائِيلَ يَعْمَلُونَهَا؟ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: الصَّلَاةُ وَالزَّكَاةُ وَالصَّوْمُ وَالْحَجُّ وَالْجِهَادُ وَالْجُمُعَةُ وَالْجَمَاعَةُ وَالْقُرْآنُ وَالْعِلْمُ وَالْعَاشُورَاءُ.

ya Fatiru bi-haggi Fatıma, ya Muhsinu bi-haggi'l-Hasani ve'l-Hüseyin ve minke'l-ihsan."

(Ey hamd ve senâya en çok layık olan ve çok övülen Hâmid, Muhammed hakkı için. Ey her şeyiyle yüce olan Aliyy, Ali hakkı için. Ey mahlukatı yokluk karanlıklarından varlık nuruna çıkararak Fâtır, Fatıma hakkı için. Ey yaratıklarına lütuf ve ihsanda bulunan Muhsin, Hasan ve Hüseyin hakkı için (sana yalvarıyor ve beni bağışlamamı istiyorum. Çünkü) ihsan ve lütuf kaynağı yalnızca sensin.)

Cebrâil Hüseyin (a.s) adını anınca, Hz. Adem'in gözlerinden yaşlar aktı, kalbi hüznle doldu. Cebrâil'e "Ey kardeşim Cebrâil, beşincisinin adını anmakla kalbimin hüznlenmesinin ve göz yaşımın akmasının sebebi nedir?" diye sorunca, Cebrâil "Senin bu oğlunun musibeti o kadar büyüktür ki, diğer musibetler onun yanında küçük kalır." dedi. "O nasıl bir musibettir?" diye sorunca da, Cebrâil Hz. Adem'e şöyle dedi: "O, gurbette hiç bir yardımcı olmadan yalnız başına kaldığında, susuz bir hâlde öldürülecektir... Koyun kesilir gibi başını ensesinden kesecek, onun ve ashabının başlarını şehir şehir dolandıracaklar. Allah'ın ilminde bu, böyle geçmiştir." Ardından her ikisi de Hz. Hüseyin (a.s) ve yarenlerinin musibetlerine, çocuğu ölmüş anne gibi ağladılar."

30- Hz. Musa Kelim (a.s) Tur dağında Allah'la münâcaat ederken dedi ki:

"Allah'ım, niye son peygamberin ümmetini diğer ümmetlere üstün kıldın?" *Ona şöyle cevap verildi: "Onlarda bulunan on hasletten dolayı."* Musa (a.s) dedi ki: "O on haslet hangileridir (bileyim de) İsrâiloğullarına onları yerine getirmeleri için hatırlatmada bulunayım?" *Nida geldi: "O on haslet bunlardan ibarettir: Namaz, oruç, zekât, hacc, cihad,*

قَالَ مُوسَى: يَا رَبِّ وَمَا الْعَاشُورَاءُ؟ قَالَ: الْبُكَاءُ وَالتَّبَاكِي عَلَى سِبْطِ مُحَمَّدٍ (ص) وَالْمَرْثِيَّةُ وَالْعَزَاءُ عَلَى مُصِيبَةِ وَلَدِ الْمُصْطَفَى.

يَا مُوسَى، مَا مِنْ عَبْدٍ مِنْ عِبِيدِي فِي ذَلِكَ الزَّمَانِ بَكَى أَوْ تَبَاكَى وَتَعَزَّى عَلَى وَلَدِ الْمُصْطَفَى إِلَّا وَكَانَتْ لَهُ الْجَنَّةُ ثَابِتًا فِيهَا، وَمَا مِنْ عَبْدٍ أَنْفَقَ مِنْ مَالِهِ فِي مَحَبَّةِ ابْنِ بِنْتِ نَبِيِّهِ طَعَامًا وَغَيْرَ ذَلِكَ دِرْهَمًا أَوْ دِينَارًا إِلَّا وَبَارَكْتُ لَهُ فِي دَارِ الدُّنْيَا الدَّرْهَمِ بِسَبْعِينَ وَكَانَ مُعَافَاً فِي الْجَنَّةِ وَعَفْرَتْ لَهُ ذُنُوبُهُ.

وَعِزَّتِي وَجَلَالِي مَا مِنْ رَجُلٍ أَوْ امْرَأَةٍ سَأَلَ دَمْعَ عَيْنَيْهِ فِي يَوْمِ عَاشُورَاءَ وَغَيْرِهِ قَطْرَةً وَاحِدَةً إِلَّا وَكُتِبَ لَهُ أَجْرُ مِائَةِ شَهِيدٍ.^(۱)

۳۱- قال الإمام الصادق (ع):

رَحِمَ اللَّهُ شَيْعَتَنَا، شَيْعَتَنَا هُمْ وَاللَّهُ الْمُؤْمِنُونَ، وَاللَّهُ شَرُّكُونَا فِي الْمُصِيبَةِ بِطُولِ الْحُزْنِ وَالْحَسْرَةِ.^(۲)

۳۲- عن خالد الربيعي قال حدثني من سمع كعبا يقول:

أَوَّلُ مَنْ لَعَنَ قَاتِلَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ إِيرَاهِيمُ خَلِيلُ الرَّحْمَنِ، وَأَمْرٌ وُلِدَهُ بِذَلِكَ، وَأَخَذَ عَلَيْهِمُ الْعَهْدَ وَالْمِيثَاقَ ثُمَّ لَعَنَهُ مُوسَى بْنُ عِمْرَانَ وَأَمْرٌ أُمَّتُهُ بِذَلِكَ، ثُمَّ لَعَنَهُ دَاوُدُ وَأَمْرٌ بَنِي إِسْرَائِيلَ بِذَلِكَ،

۱- مستدرک وسائل الشيعة، ج ۱۰، ص ۳۱۵. مجمع البحرين، ج ۳، ص ۴۰۵-۴۰۶
في كلمة عشر.

۲- اللّهُوف عَلَى قَتْلِ الطّفوف، ص ۱۳۹.

Cuma namazı, cemaat namazı, Kur'an-ı Kerim, ilim ve Aşura." Hz. Musa "Ya Rabbi, Aşura nedir?" diye sorunca, Allah-u Teâla buyurdu ki:

"Aşura, son Peygamber Hz. Muhammed'in torunu için ağlama ve kendini ağlayanlara benzetme günüdür; Mustafa'nın oğlunun musibetleri için ağıt okuma ve yas tutma günüdür.

Ey Musa, her kim bu günde göz yaşı döker, ağlayanlara katılır veya yas tutanlardan olursa, onun için cenneti kesinleştiririm. Bu günde Peygamberin torununa olan sevgisinden dolayı herhangi bir harcamada bulunan kimse- nin malını bereketlendirir, harcadığı bir dirheme karşılık yetmiş dirhem ona veririm, cenneti onun yeri kılar ve onu kendi (özel) affımla bağışlarım.

İzzet ve celâlime andolsun ki, Aşura günü veya başka bir günde ihlasla bir damla göz yaşı döken bütün kadın ve erkeğe, yüz şehidin sevabını veririm."

31- İmam Cafer Sadık (a.s):

"Allah bizim şiielerimizi esirgesin. Allah'a andolsun ki bizim şiamız gerçek müminlerdir. Allah'a andolsun ki onlar, devamlı bizim musibetlerimizle kederlenip üzüntü duyduklarından, bizimle musibetlerimizde ortakdırlar."

32- Halid-i Rib'i, Ka'b'ın şöyle dediğini nakletmiştir:

Hz. İbrahim Halil (a.s), Hz. İmam Hüseyin'in (a.s) kâtiline lanet okuyan ilk kimselerdendi. Bu ameli yapmayı kendi çocuklarına da emretti ve onlardan bu ameli yapacaklarına dair söz aldı. Ondan sonra Hz. Musa Kelim (a.s) de böyle yaptı ve kendi ümmetini buna davet etti. Sonra Hz. Davud (a.s) böyle yaptı ve

ثُمَّ لَعَنَهُ عَيْسَىٰ وَأَكْثَرَ أَنْ قَالَ:

يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ الْعُنُوتُ قَاتِلَةٌ، وَإِنْ أَدْرَكْتُمْ أَيَّامَهُ فَلَا تَجْلِسُوا عَنْهُ، فَإِنَّ الشَّهِيدَ مَعَهُ كَالشَّهِيدِ مَعَ الْأَنْبِيَاءِ، مُقْبِلٌ غَيْرُ مُدْبِرٍ وَكَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى بُقْعَتِهِ. وَمَا مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا وَقَدْ زَارَ كَرْبَلَاءَ، وَوَقَفَ عَلَيْهَا، وَقَالَ: إِنَّكَ لَبُقْعَةٌ كَثِيرَةٌ الْخَيْرِ، فِيكَ يُدْفَنُ الْقَمَرُ الْأَزْهَرُ.^(١)

۳۳- عن جعفر بن محمد الصادق (ع) قال:

قَبْرُ الْحُسَيْنِ رَوْضَةٌ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ وَفِيهِ مِعْرَاجٌ إِلَى السَّمَاءِ، فَلَيْسَ مِنْ مَلِكٍ مُقَرَّبٍ وَلَا نَبِيٍّ مُرْسَلٍ إِلَّا وَهُوَ يَسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يَزُورَهُ، فَفَوْجٌ يَهْبِطُ وَفَوْجٌ يَصْعَدُ.^(٢)

۳۴- قال الامام الصادق (ع):

زُورُوا الْحُسَيْنَ (ع) وَلَوْ كُلَّ سَنَةٍ، فَإِنَّ كُلَّ مَنْ أَتَاهُ عَارِفًا بِحَقِّهِ غَيْرَ جَاحِدٍ، لَمْ يَكُنْ لَهُ عَوْضٌ غَيْرَ الْجَنَّةِ، وَرُزِقَ رِزْقًا وَاسِعًا وَأَتَاهُ اللَّهُ بِفَرَجٍ عَاجِلٍ.

إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى وَكَلَّ بِقَبْرِ الْحُسَيْنِ (ع) أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلِكٍ كُلَّهُمْ يَبْكُونَهُ وَيَسْتَبِيعُونَ مَنْ زَارَهُ إِلَى أَهْلِهِ، فَإِنْ مَرَضَ عَادُوهُ، وَإِنْ مَاتَ

۱- بحار الانوار، ج ۴۴، ص ۳۰۱-۳۰۲.

۲- بحار الانوار، ج ۴۴، ص ۱۰۶.

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

İsrâiloğullarına (Yezid'e lanet etmelerini) emretti. Daha sonra Hz. İsa Mesih (a.s) böyle yaptı ve ümmetine şöyle buyurdu:

“Ey İsrâiloğulları, Hz. Hüseyin'in kâtiline lanet okuyun. Eğer Hüseyin'in (a.s) yaşadığı zamanda olursanız, ondan yardımınızı esirgemeyin. Zira onun yanında şehid düşen, peygamberlerin yanında şehid düşmüş gibidir. Ona gönül veren ve her türlü zorluğa katlanan şehitleri görür gibiyim.”

Allah tarafından gönderilen bütün elçiler Kerbela'yı ziyaret etmiş, orada durmuş ve “Sen mukaddes bir mekânınsın ve sende parlak bir ay defnedilecektir.” diye söylemişlerdir.

33- İmam Cafer Sadık (a.s):

“İmam Hüseyin'in (a.s) kabri, cennet bahçelerinden bir bahçedir; gönderilen her peygamber ve Allah'a yakın her melek, Allah'tan onun kabrini ziyaret etme dileğinde bulunur. (Melekler gök aleminden gruplar hâlinde Hz. Hüseyin'in (a.s) mezarını ziyaret etmek için yeryüzüne inerler) bir grup indi mi, diğer bir grup göğe çıkar.”

34- İmam Cafer Sadık (a.s):

“Hz. Hüseyin'i (a.s) en azından yılda bir defa ziyaret edin. Kim Hz. Hüseyin'in hakkına ârif olarak (onun imamet ve velayet makamını bilerek) ve hakkını inkar etmeden ziyaretine giderse, bunun cennetten başka bir karşılığı olmaz, ona bol rızık verilir ve hemen bir kurtuluş kapısı yüzüne açılır.

Allah, dört bin meleği Hz. Hüseyin'in (a.s) kabri için görevlendirmiştir. Onlar Hz. Hüseyin'e ağlar ve onu ziyaretçilerini evlerine kadar uğurlarlar. Ziyaretçi hastaladığında,

حَضَرُوا جَنَازَتَهُ بِالِاسْتِغْفَارِ لَهُ وَالتَّرْحُمِ عَلَيْهِ. (١)

۳۵- قال الامام الصادق (ع):

مَا مِنْ أَحَدٍ يَتَمَنَّى يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِلَّا وَهُوَ يَتَمَنَّى أَنَّهُ مِنْ زُورِ الْحُسَيْنِ (ع)
لَمَا يَرَى مِمَّا يُصْنَعُ بِزُورِ الْحُسَيْنِ مِنْ كَرَامَتِهِمْ عَلَى اللَّهِ تَعَالَى. (٢)

۳۶- قال الامام الصادق (ع):

إِنَّ الْحُسَيْنَ (ع) صَاحِبَ كَرْبَلَاءَ قُتِلَ مَظْلُومًا مَكْرُوبًا عَطْشَانًا لَهْفَانًا، فَحَقَّ
عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ أَنْ لَا يَأْتِيَهُ لَهْفَانٌ وَلَا مَكْرُوبٌ وَلَا مُذْنِبٌ وَلَا مَغْمُومٌ
وَلَا عَطْشَانٌ وَلَا ذُو عَاهَةٍ، ثُمَّ دَعَا عِنْدَهُ وَتَقَرَّبَ بِالْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (ع)
إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، إِلَّا نَفَسَ اللَّهُ كُرْبَتَهُ، وَأَعْطَاهُ مَسْأَلَتَهُ، وَعَفَرَ ذُنُوبَهُ وَمَدَّ
فِي عُمُرِهِ، وَبَسَطَ فِي رِزْقِهِ، فَاعْتَبِرُوا يَا أُولَى الْأَبْصَارِ. (٣)

۳۷- قال الامام الصادق (ع):

كَانَ الْحُسَيْنُ ذَاتَ يَوْمٍ فِي حُجْرِ النَّبِيِّ (ص) يُلَاعِبُهُ وَيُصَاحِكُهُ، فَقَالَتْ
عَائِشَةُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا أَشَدَّ إِعْجَابَكَ بِهَذَا الصَّبِيِّ! فَقَالَ لَهَا: وَبِئْكَ!
كَيْفَ لَا أَحِبُّهُ وَلَا أُعْجِبُ بِهِ، وَهُوَ ثَمْرَةٌ فُوَادِي وَفُرَّةٌ عَيْنِي. أَمَا إِنَّ أُمَّتِي
سَتَفْتُلُهُ، فَمَنْ زَارَهُ بَعْدَ وَفَاتِهِ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ حَجَّةً مِنْ حِجَجِي.

قَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، حَجَّةً مِنْ حِجَجِكَ! قَالَ (ص): نَعَمْ، وَحَجَجَيْنِ مِنْ

۱- بحار الانوار، ج ۱۰۱، ص ۲. ثواب الاعمال وعقابها، ص ۳۱۸.

۲- ثواب الاعمال وعقابها، ص ۳۱۲.

۳- ثواب الاعمال وعقابها، ص ۳۲۱.

ziyaretine giderler, öldüğünde ise, yanında bulunup ona Allah'tan bağış ve rahmet dileğinde bulunurlar.”

35- Hz. İmam Cafer Sadık (a.s):

“Kıyamet günü, Hz. Hüseyin b. Ali'nin (a.s) ziyaretçilerinden olmayı istemeyen bir kimse kalmaz. Zira herkes Hüseyin'in ziyaretçilerine verilen mükâfatları ve Allah katında olan üstünlüklerini görür.”

36- İmam Cafer Sadık (a.s):

“Kerbela sahibi olan Hüseyin (a.s) mihnet, üzüntü ve kederle mazlum ve susuz bir şekilde öldürüldü. Hüseyin'in (a.s) kapısına gelip orada dua ederek Hüseyin'i (a.s) vesile kılmakla Allah'a yakınlaşan bir mihletlinin, kederlinin, günahkârın, susuzun ve dertlinin üzüntüsünü gidermek, isteğini vermek, günahını bağışlamak, ömrünü uzatmak ve rızkını bol kılmak Allah Teâla'ya daha layıktır. Öyleyse ibret alın ey basiret sahipleri. ”

37- İmam Cafer Sadık (a.s):

“Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a), bir gün Hz. İmam Hüseyin'i (a.s) kucağına almış ve onu güldürüyordu. Resulullah'ın zevcesi olan Ayşe dedi ki: “Bu çocuğu ne kadar da seviyorsun, şaşıyorum doğrusu!” Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

“Vay olsun sana, nasıl onu sevmem ve ona ilgi duymam? O benim kalbimin meyvesi ve gözümün nurudur. Bil ki, ümmetim onu öldürecektir. Her kim ölümünden sonra onu ziyaret ederse, Allah-u Teâla benim yapmış olduğum hac amellerimden bir hac sevabı ona yazar.”

Ayşe şaşkınlıkla, “Senin yapmış olduğun haclardan bir hac

حَجَجِي، قَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ (ص) حَجَّيْتِنِ مِنْ حَجَجِكَ! قَالَ (ص):
نَعَمْ وَثَلَاثَ، قَالَ (ع): فَلَمْ تَزَلْ تَزِيدُهُ وَيَزِيدُ وَيُضْعِفُهُ، حَتَّى بَلَغَ سَبْعِينَ
حَجَّةً مِنْ حَجَجِ رَسُولِ اللَّهِ (ص) بِأَعْمَارِهَا.^(١)

۳۸- قال الامام الصادق (ع):

مَنْ أَرَادَ أَنْ يَكُونَ فِي جَوَارِ نَبِيِّهِ (ص) وَجَوَارِ عَلِيِّ (ع) وَفَاطِمَةَ (ع)،
فَلَا يَدَعُ زِيَارَةَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عَلَيْهِ السَّلَامُ).^(٢)

۳۹- عن ابن عباس قال:

كُنْتُ مَعَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيٍّ (ع) فِي خُرُوجِهِ إِلَى صِفِّينَ، فَلَمَّا نَزَلَ
بَيْنَوَى -وَهِيَ بِشَطِّ الْفُرَاتِ- قَالَ بِأَعْلَى صَوْتِهِ: يَا ابْنَ عَبَّاسِ أَتَعْرِفُ
هَذَا الْمَوْضِعَ؟ قُلْتُ: لَا، مَا أَعْرِفُهُ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ، فَقَالَ (ع): لَوْ عَرَفْتَهُ
كَمَعْرِفَتِي لَمْ تَكُنْ تَجُوزُهُ حَتَّى تَبْكِيَ كَبْكَايَ.

قَالَ: فَبَكَيَ طَوِيلًا حَتَّى اخْضَلَّتْ لِحْيَتُهُ وَسَالَتْ الدُّمُوعُ عَلَى صَدْرِهِ،
وَبَكَيْنَا مَعَهُ وَهُوَ يَقُولُ: أَوْهَ، أَوْهَ مَا لِي وَ لَالِ أَبِي سُفْيَانَ، مَا لِي وَ لَالِ
حِزْبِ الشَّيْطَانِ وَأَوْلِيَاءِ الْكُفْرِ، صَبْرًا، صَبْرًا يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، فَلَقَدْ لَقِيَ
أَبُوكَ مِثْلَ الَّذِي تَلْفَى مِنْهُمْ.^(٣)

۱- مناقب ابن شهر آشوب، ج ۴، ص ۱۲۸.

۲- ثواب الاعمال وعقابها، ص ۳۱۳.

۳- الأمالی للشيخ الصدوق، ص ۱۱۱.

sevabı mı?" diye sorunca, Resulullah (s.a.a) "Yaptığım haclardan iki hac sevabı" buyurdu.

Ayşe "İki hac mı?" diye sorunca, Resulullah "Evet, hatta dört hac" buyurdu.

Böylece Ayşe hep şaşkınlığını dile getiriyor, Resulullah (s.a.a) da artırıyor. Bu durum Resul-i Ekrem'in (s.a.a) hac ve ümrelerinden sayısı yetmiş varıncaya kadar devam etti."

38- İmam Cafer Sadık (a.s):

"Cennette Hz. Peygamber (s.a.a), Hz. Ali (a.s) ve Hz. Fatıma (a.s) ile komşu olmak isteyen, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyaretini terketmemelidir."

39- İbn Abbas şöyle rivayet etmiştir:

"Hz. Ali (a.s) Siffin savaşına gittiğinde ben de onunla birlikteydim. Fırat nehri yanında bulunan Neyneva'ya vardığımızda durdu ve yüksek sesle "Ey İbn Abbas, burayı tanıyor musun?" diye buyurdu. Ben "Hayır tanımıyorum ey Emîre'l-Müminin" dediğimde, şöyle buyurdu:

"Eğer burayı tanısaydın benim gibi ağlamadan geçmezdin."

Hz. Ali (a.s) bunu dedikten sonra ağlamaya başladı, öyle ki sakalı ıslandı ve göz yaşı göğsüne doğru akmaya başladı. Durumu böyle görünce, bizler de o hazretle birlikte ağladık. Daha sonra Hz. Ali (a.s) ağlar bir şekilde şu sözleri dile getirdi:

"Ah, ah! Benimle Ebu Süfyan oğullarının ne ilişkisi vardır. Benimle küfür velilerinin ve Şeytan partisinin (grubunun) ne ilişkisi vardır. Sabret ve sabırlı ol ey Eba Abdillah! Senin onlardan çektiklerinin aynısıyla baban da karşılaşmıştır."

٤٠- عن الامام الصادق (ع) عن ابيه عن جده قال:

إِنَّ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ دَخَلَ يَوْمًا إِلَى الْحَسَنِ فَلَمَّا نَظَرَ إِلَيْهِ
بَكَى، فَقَالَ لَهُ: مَا يُبْكِيكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ؟ قَالَ: أَبْكِي لِمَا يُصْنَعُ بِكَ!
فَقَالَ لَهُ الْحَسَنُ (ع): إِنَّ الَّذِي يُؤْتِي إِلَيَّ سَمًّا يُدَسُّ إِلَيَّ فَأُقْتَلُ بِهِ، وَلَكِنْ
لَا يَوْمَ كَيَوْمِكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، يَزْدَلِفُ إِلَيْكَ ثَلَاثُونَ أَلْفَ رَجُلٍ يَدْعُونَ
أَنْتَهُمْ مِنْ أُمَّةٍ جَدْنَا مُحَمَّدٍ (ص) وَيَنْتَحِلُونَ دِينَ الْإِسْلَامِ، فَيَجْتَمِعُونَ عَلَيَّ
فَتَلِكَ وَسَفْكَ دِمِكَ وَأَنْتَهَاكَ حُرْمَتِكَ، وَسَبِي ذَرَارِيكَ وَنِسَائِكَ وَأَنْتَهَابِ
ثِقَلِكَ، فَعِنْدَهَا تَحِلُّ بَيْنِي أُمَّيَّةَ اللَّعْنَةِ وَتُمْطِرُ السَّمَاءُ رَمَادًا وَدَمًا، وَيَبْكِي
عَلَيْكَ كُلُّ شَيْءٍ حَتَّى الْوُحُوشُ فِي الْفُلُوتِ وَالْحَيْتَانُ فِي الْبِحَارِ.^(١)

40- İmam Cafer Sadık (a.s):

“Bir gün Hz. Hüseyin (a.s), İmam Hasan’ı (a.s) ziyaret etmek amacıyla kardeşinin evine gitti. Kardeşine baktığında, ağlamaya başladı. Hz. Hasan (a.s) kardeşine “Ne oldu, niçin ağlıyorsun?” diye sorunca, İmam Hüseyin (a.s) şöyle dedi: “Sana yapılan zulme, başına getirilenlere ağlıyorum.”

Hz. Hasan (a.s) ise “Bana yapılan ancak ölümüme sebep olan zehirin verilmesidir.” dedi “Ama (bunu bil ki) senin günün gibi hiçbir gün yoktur ey Eba Abdillah! Ceddimiz Hz. Muhammed’in (s.a.a) ümmetinden olup, İslam dinine mensup olduklarını sanan otuz bin kişinin seni öldürmek, Hürrmetini ayaklar altına almak, çocuklarıyla kadınlarını esir almak ve malını yağmalamak için saldırdıkları gün daha da ağırdır. İşte bu zaman Beni Ümeyye lanetlenecek, yer, gök ve dünyada bulunan her şey sana ağlayacaktır.”

3. Bölüm

EHLİSÜNNET HADİSLERİNDE HZ. HÜSEYİN'E (A.S) AĞLAMAK

Bizim Yolumuz, Peygamberimizin Yoludur.

الاحاديث الواردة في كتب اهل السنة حول البكاء على الامام الحسين عليه السلام وإقامة العزاء له

١- عن زيد بن أرقم قال، قال رسول الله (ص):

إِنِّي تَارِكٌ فِيكُمْ مَا إِنْ تَمَسَّكْتُمْ بِهِ لَنْ تَضِلُّوا بَعْدِي، أَحَدُهُمَا أَعْظَمُ
مِنَ الْآخَرِ: كِتَابُ اللَّهِ حَبْلٌ مَمْدُودٌ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ وَعِثْرَتِي
أَهْلُ بَيْتِي، وَلَنْ يَقْتَرِفَا حَتَّى يَرِدَا عَلَيَّ الْحَوْضَ، فَاَنْظُرُوا كَيْفَ تَخْلُقُونِي
فِيهِمَا.^(١)

٢- عن علي (ع) انه قال، قال رسول الله (ص):

إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَ الْجَنَّةَ عَلَيَّ مَنْ ظَلَمَ أَهْلَ بَيْتِي أَوْ قَاتَلَهُمْ أَوْ أَغَارَ عَلَيْهِمْ أَوْ
سَبَّهُمْ.

و في حديث آخر نقله الزمخشري في الكشاف في تفسير قوله تعالى: ﴿... وَأَذَانِي فِي أَهْلِ
بَيْتِي.﴾^(٢)

١- سنن الترمذي، ج ٥، ص ٦٦٣.

٢- ذخائر العقبى، ص ٢٠. الكشاف، سورة الشورى، الآية: ٢٣.

EHLİSÜNNET HADİSLERİNDE HZ. HÜSEYİN'E (A.S) AĞLAMAK

1- Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a):

“Ben sizlerin içinde iki değer biçilmez şey bırakıyorum, bunların biri diğerinden daha büyüktür; benden sonra bunlara sarılırsanız sapıklığa düşmezsiniz. Bunlardan biri Allah ipi mesabesinde olup gökten yere uzatılmış Allah'ın kitabı Kur'an'dır, diğeri ise itretim olan Ehlibeyt'imdir. Benden sonraki bu iki halefime nasıl davranacağınıza bakın.”

2- Resul-i Ekrem (s.a.a):

“Allah-u Teâla cenneti, benim Ehlibeyt'ime zulüm ve ihanet edenlere, onlarla savaşanlara ve onlara sövenlere haram kılmıştır.”

Zemahşeri'nin el-Keşşaf adlı tefsirinde “**De ki: Buna karşılık sizden yakınlarımı (Ehlibeyt'imi) sevmekten başka bir mükâfat istemem.**”⁽¹⁾ ayetini tefsir ederken naklettiği rivayette şu ifade de yer almıştır:

“...cenneti... itretilimi inciterek bana eziyette bulunanlara haram kılmıştır.

۳- قال النبي لأنس:

يَا أَنَسُ، إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى أَعْطَانِي الْكَوْثَرَ اللَّيْلَةَ طَوْلُهُ سِتْمَاءُ عَامٍ وَعَرْضُهُ مَا بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا يَشْرَبُ مِنْهُ أَحَدٌ قَبْلِي وَلَا يَطْعُمُهُ مَنْ خَفَرَ ذِمَّتِي وَوَتَرَ عِثْرَتِي وَقَتَلَ أَهْلَ بَيْتِي.^(١)

۴- اخرج المحافظ ابو نعيم في «حلية الأولياء» بسنده عن ابن عباس أنه قال: قال رسول الله (ص):

مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَحْيِيَ حَيَاتِي وَيَمُوتَ مَمَاتِي وَيَسْكُنَ جَنَّةَ عَدْنٍ غَرَسَهَا رَبِّي فَلْيُؤَالَ عَلِيًّا بَعْدِي وَلْيُؤَالَ وَلِيِّهِ، وَلْيُقْتَدِ بِالْأَيْمَةِ مِنْ بَعْدِي فَإِنَّهُمْ عِثْرَتِي خَلِقُوا مِنْ طِينَتِي، رُزِقُوا فَهْمًا وَعِلْمًا، وَوَيْلٌ لِلْمُكَذِّبِينَ بِفَضْلِهِمْ مِنْ أُمَّتِي، الْفَاطِعِينَ فِيهِمْ صَلَاتِي، لَا أَنَالَهُمُ اللَّهُ شَفَاعَتِي.^(٢)

۵- اخرج الترمذی في «الجامع الصحيح» عن عبد الله بن مسعود انه قال:

أَتَيْنَا رَسُولَ اللَّهِ (ص) فَخَرَجَ إِلَيْنَا مُسْتَبْشِرًا يُعْرِفُ الشُّرُورُ فِي وَجْهِهِ، فَمَا سَأَلْنَاهُ عَنْ شَيْءٍ إِلَّا أَخْبَرَنَا بِهِ، وَلَا سَكْتْنَا إِلَّا ائْتَدَانَا، حَتَّى مَرَّتْ فِتْيَةٌ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ فِيهِمُ الْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ، فَلَمَّا رَأَاهُمُ التَّرَمَّهُمْ وَأَنَّهُمَلَتْ عَيْنَاهُ، فَقُلْنَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا نَزَالَ نَرَى فِي وَجْهِكَ شَيْئًا نَكْرَهُهُ، فَقَالَ:

۱- كنز العمال، ج ۷، ص ۲۲۵. الدر المنثور في تفسير سورة الكوثر.

۲- حلية الاولياء، ج ۱، ص ۸۴.

3- Enes b. Malik, Resulullah'ın (s.a.a) ona şöyle buyurduğunu rivayet ediyor:

“Ey Enes, Allah bu gece bana Kevser'i ata etti (bağışladı); uzunluğu altı yüz yıllık bir mesafe, genişliği ise doğu ve batının genişliği kadardır. Benden önce (ya Enes) kimse ondan içemez. Bana verdiği ahdi bozarak sözünde durmayanlar, itretimi korkutan ve Ehlibeyt'imi öldürenler Kevser havuzunun suyundan içemezler.”

4- Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a):

“Her kim benim gibi yaşamak, ölümüm gibi ölmek ve Allah'ın bana vadettiği Adn cennetine girmek istiyorsa, benden sonra Ali'yi kendine veli edinsin, dostunu dost edinsin ve benden sonraki imamlara uysun. Onlar benim toprağımdan yaratılmış, ilim ve düşünceden rızıklanmış hanedanımdırlar.

Ümmetimden onların üstünlüklerini inkâr edenlere ve akrabalık bağımı onlar hakkında gözetmeyenlere yazıklar olsun ve Allah benim şefaati onlara nasib etmesin.”

5- Sünen-i İbn Mace kitabında İbn Mes'ud'dan şöyle rivayet edilmiştir:

“Bir gün ashapla Resul-i Ekrem'im yanına gittiğimizde, Resulullah (s.a.a) sevinç dolu güler bir yüzle bizlerin yanına geldi ve bizlerle konuşmaya başladı. Sorduğumuz her soruyu tam bir itina ile cevaphiyordu. Bu sırada Resulullah'ın gözü oradan geçen ve içlerinde Hasan ile Hüseyin'in de bulunduğu Benî Haşim gençlerinden bir gruba ilişti. Onları görür görmez gözleri yaşardı ve ağlamaya başladı.

“Ya Resulallah, size birden ne oldu, yüzünüzde üzüntü belirtti-

إِنَّا أَهْلُ بَيْتِ إِيخْتَارِ اللَّهِ لَنَا الْآخِرَةُ عَلَى الدُّنْيَا، وَإِنَّهُ سَيَلْفِي أَهْلُ بَيْتِي
مِنْ بَعْدِي بَلَاءً وَتَطْرِيدًا وَتَشْرِيدًا فِي الْبِلَادِ.^(١)

٦- عن يعلى بن مرة قال: قال رسول الله (ص):

حُسَيْنٌ مِنِّي وَأَنَا مِنْ حُسَيْنٍ، أَحَبَّ اللَّهُ مَنْ أَحَبَّ حُسَيْنًا، حُسَيْنٌ سِبْطٌ
مِنَ الْأَسْبَاطِ.^(٢)

٧- في حديث عن سلمان الفارسي: قال سمعت رسول الله (ص) يقول:

الْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ ابْنَايَ، مَنْ أَحَبَّهُمَا أَحَبَّنِي، وَمَنْ أَحَبَّنِي أَحَبَّهُ اللَّهُ، وَمَنْ
أَحَبَّهُ اللَّهُ أَدْخَلَهُ الْجَنَّةَ، وَمَنْ أَبْغَضَهُمَا أَبْغَضَنِي، وَمَنْ أَبْغَضَنِي أَبْغَضَهُ اللَّهُ،
وَمَنْ أَبْغَضَهُ اللَّهُ أَدْخَلَهُ النَّارَ... هَذَا ابْنَايَ وَابْنَا ابْنَتِي، اللَّهُمَّ إِنِّي أَحْبَبُهُمَا
فَأَحِبَّهُمَا وَأَحِبَّ مَنْ يُحِبُّهُمَا.^(٣)

٨- عن ابن أبي زياد، انه قال:

إِنَّ النَّبِيَّ (ص) خَرَجَ مِنْ بَيْتِ عَائِشَةَ، فَمَرَّ عَلَى بَيْتِ فَاطِمَةَ، فَسَمِعَ بُكَاءَ
الْحُسَيْنِ فَقَالَ: يَا ابْنَتِي أَلَمْ تَعْلَمِي أَنِّي أُوذِي مِنْ بُكَاءِ الْحُسَيْنِ.^(٤)

١- المستدرک علی الصحیحین، ج ٤، ص ٤٦٤. سنن ابن ماجه، ج ٢، ص ١٣٦٦،
ح ٤٠٨٢.

٢- المستدرک علی الصحیحین، ج ٣، ص ١٦٦.

٣- سنن الترمذی، ج ٢، ص ٢٤٠ و ٣٠٧. المستدرک علی الصحیحین، ج ٣، ص ١٦٦.

٤- مجمع الزوائد، ج ٩، ص ٢٠١. ذخائر العقبی، ص ١٤٣. ینابیع الموده، ج ٢، ص ٢١٤.

leri yoktu, hâlinizin değişmesinin sebebi nedir?" diye sorduğumuzda, şöyle buyurdu:

"Biz öyle bir Ehlibeyt'iz ki Allah, dünyaya karşı bizim için ahireti seçmiştir. Bilin ki, benden sonra Ehlibeyt'im ölüm, sürgünlük, dağınıklık ve çeşitli belalarla karşılaşacaktır..."

6- Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a):

"Hüseyin bendendir ben de Hüseyin'den, Hüseyin'i seveni Allah sever. Hüseyin Peygamber torunlarından bir torundur."

7- Selman-i Farisi, Resul-i Ekrem'in (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir.

"Hasan ve Hüseyin benim çocuklarımdır; onları seven beni sever, beni sevense Allah'ı sever; Allah'ı seveni de Allah cennete koyar.

Onlara buğzeden bana buğzeder, bana buğzeden Allah'a buğzeder, kendisine buğzedeniyse Allah, cehenneme atar...

Bunlar benim ve kızımın çocuğudurlar. Allah'ım, ben onları severim, sen de onları ve onları sevenleri sev."

8- İbn Ebi Ziyad şöyle rivayet etmiştir:

"Bir gün Resul-i Ekrem (s.a.a), zevcesi Ayşe'nin evinden çıkıp, kızı Hz. Fatıma'nın (a.s) evinin önünden geçerken oğlu İmam Hüseyin'in ağladığını duydu. Cenab-ı Fatıma'ya (a.s) "Bilmez misin ki Hüseyin'in ağlayışı beni incitir." diye buyurdu."

٩- عن عائشة، أن النبي (ص) قال لها:

لَقَدْ دَخَلَ عَلَيَّ الْبَيْتَ مَلَكٌ لَمْ يَدْخُلْ عَلَيَّ قَبْلَهَا، فَقَالَ لِي: إِنَّ ابْنَكَ هَذَا حُسَيْنًا مَقْتُولٌ، فَإِنْ شِئْتَ أَرَيْتُكَ مِنْ تُرْبَةِ الْأَرْضِ الَّتِي يُقْتَلُ بِهَا. قَالَ (ص): فَأَخْرَجَ إِلَيَّ تُرْبَةً حَمْرَاءَ.^(١)

١٠- عن ابن عباس قَالَ: أوحى الله إلى محمد (ص):

إِنِّي قَتَلْتُ بِيحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا سَبْعِينَ أَلْفًا وَإِنِّي قَاتِلٌ بِابْنِ ابْنَتِكَ سَبْعِينَ أَلْفًا وَسَبْعِينَ أَلْفًا.^(٢)

١١- أخرج السيوطي في «الدار المنثور» عن ابراهيم و زيد بن زياد
أنهما قالوا:

مَا بَكَتِ السَّمَاءُ عَلَيَّ أَحَدٍ إِلَّا عَلَيَّ يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا وَالْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ، وَحُمُرْتَهَا بُكَاءُهَا. إِنَّ يَحْيَى بْنَ زَكَرِيَّا لَمَّا قُتِلَ إِحْمَرَّتِ السَّمَاءُ وَقَطَرَتْ دَمًا، وَإِنَّ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ يَوْمَ قُتِلَ إِحْمَرَّتِ السَّمَاءُ.^(٣)

١٢- اخرج ابن المغازلي في «المناقب» والطبري في «ذخائر العقبى»
عن جعفر بن محمد الصادق (ع) أنه قال:

إِنَّ حَوْلَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ أَرْبَعِينَ (وفي رواية: سَبْعُونَ) أَلْفَ مَلَكٍ شَعْنًا غَبْرًا يَبْكُونَ عَلَيْهِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ.^(٤)

١- مسند احمد بن حنبل، ج ٦، ص ٢٩٤. النهاية والبداية، ج ٨، ص ٢١٧. الصواعق المحرقة، ص ١٩٢.

٢- المستدرک علی الصحیحین، ج ٣، ص ١٧٨. تهذيب التهذيب، ج ٢، ص ٣٥٣. الدر المنثور، ج ٥، ص ٤٩٢.

٣- الدر المنثور، ج ٥، ص ٤٩٢ و ج ٧، ص ٤١٣.

٤- ذخائر العقبى، ص ١٥١. مقتل الخوارزمي، ج ٢، ص ١٦٩.

9- Ayşe, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

“Bir gün asla yanıma gelmeyen bir melek ziyaretime gelerek, “*Senin bu oğlun Hüseyin öldürülecektir, istersen onun öldürüleceği yerin toprağını sana göstereyim.*” dedi.

Daha sonra elini uzatarak (kan rengi) kırmızı bir toprak çıkartıp bana gösterdi.”

10- İbn Abbas, Allah Teâla'nın Resulullah'a (s.a.a) şöyle vah-yettiğini naklediyor:

“Yahya b. Zekeriyya'nın kanı için yetmiş bin kişi öldürdüm; kızın Fatıma'nın oğlu Hüseyin'in katli içinse bunun iki misli kişi öldüreceğim.”

11- Celaleddin Suyutî, İbrahim ve Zeyd b. Ziyad'dan nakletmiştir ki:

“Gökyüzü yalnız Hz. Yahya b. Zekeriya Peygamber (a.s) ve İmam Hüseyin b. Ali (a.s) için ağladı. Ağlaması ise onda bulunan kırmızılıktır.

Hz. Yahya b. Zekeriya (a.s) öldürüldüğünde, gökyüzü kırmızılaştı ve gökten kan damladı; Hz. Hüseyin b. Ali (a.s) de öldürüldüğünde, gökyüzü kırmızılaştı.”

12- İmam Cafer b. Muhammed Sadık (a.s):

“Hz. Hüseyin'in (a.s) kabri etrafında dört bin melek (bir başka rivayete göre ise yetmiş bin melek) toza bulanmış ve mahzun bir hâlde kıyamete kadar Hz. Hüseyin'e (a.s) ağlayacaklar.”

١٣- أخرج الحافظ أحمد بن الحسين البيهقي عن أسماء بنت عميس أنها قالت:

قبلت فاطمة (عليها السلام) بِالْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ فَلَمَّا وُلِدَ الْحَسَنُ... (الحديث يطول إلى قولها:) فَلَمَّا وُلِدَ الْحُسَيْنُ فَجَاءَنِي النَّبِيُّ (ص) فَقَالَ: يَا أَسْمَاءُ هَاتِي ابْنِي فَدَفَعْتُهُ إِلَيْهِ فِي خِرْقَةٍ بَيْضَاءَ، فَأَذَّنَ فِي أُذُنِهِ الْيُمْنَى، وَأَقَامَ فِي الْيُسْرَى، ثُمَّ وَضَعَهُ فِي حُجْرِهِ وَبَكَى.

قَالَتْ أَسْمَاءُ فَقُلْتُ: فَدَاكَ أَبِي وَأُمِّي مِمَّ بُكَوْكَ؟ قَالَ: عَلَيَّ ابْنِي هَذَا. قُلْتُ: إِنَّهُ وُلِدَ السَّاعَةَ. قَالَ: يَا أَسْمَاءُ، تَقْتُلُهُ الْفِتْنَةُ الْبَاغِيَّةُ، لَا أَنَالَهُمُ اللَّهُ شَفَاعَتِي.

ثُمَّ قَالَ: يَا أَسْمَاءُ، لَا تُخْبِرِي فَاطِمَةَ بِهَذَا، فَإِنَّهَا قَرِيبَةٌ عَهْدٍ بَوْلَادَتِهِ.^(١)

١٤- أخرج الحافظ الحاكم النيشابوري في «المستدرک علی الصحیحین»

عن أبي عمارة شداد بن عبد الله عن أم الفضل بنت الحارث:

أَنَّهَا دَخَلَتْ عَلَيَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص) فَقَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنِّي رَأَيْتُ حُلْمًا مُنْكَرًا اللَّيْلَةَ، قَالَ: مَا هُوَ؟ قَالَتْ: إِنَّهُ شَدِيدٌ، قَالَ: مَا هُوَ؟ قَالَتْ: رَأَيْتُ كَأَنَّ قُطْعَةً مِنْ جَسَدِكَ قُطِعَتْ وَوُضِعَتْ فِي حُجْرِي.

13- Esmâ bint-i Ümeys şöyle naklediyor:

“Ben Fatıma (a.s) oğulları Hasan ve Hüseyin’in ebesiydim. Hz. Hasan dünyaya geldiğinde... (Hz. Hasan’ın (a.s) doğumu ile ilgili bir kaç şeyi dile getirdikten sonra şunları ekliyor:)

Hz. Hüseyin (a.s) dünyaya geldiğinde, Resulullah (s.a.a) yanıma gelerek “Ey Esmâ, çocuğumu bana getir.” diye buyurdu. Ben Hüseyin’i beyaz bir kundağa sararak Resulullah’a (s.a.a) verdim. Resul-i Ekrem (s.a.a) sağ kulağına ezan, sol kulağına ikamet okuduktan sonra, Hüseyin’i bana verdi ve ağlamaya başladı.

Esmâ diyor ki: “Resulullah’a (s.a.a) “Anam, babam sana feda olsun ey Allah’ın Resulü, ağlamanızın sebebi nedir?” diye sorduğumda, aemlere rahmet olarak gönderilen Peygamber “Bu çocuğuma (ağlıyorum)” diye cevap verdi. “Bu çocuk dünyaya daha yeni geldi” diyen Esmâ’ya, Hz. Peygamber “Ey Esmâ, bu yavrumu zalim ve azgın bir grup öldürecektir. Allah-u Teâla benim şefaati onlara nasib etmesin.” diye cevap verdi. Daha sonra “Ey Esmâ, bunu kızım Fatıma’ya söyleme, çünkü o daha yeni doğum yapmıştır (ve bu haberi duymaya hazırlıklı değildir.)” buyurdu.”

14- Hakim Nişaburî şöyle rivayet etmiştir:

“Ümmü Fazl Resulullah’ın (s.a.a) yanıma gelerek “Ey Allah’ın Resulü, dün kötü bir rüya gördüm.” dedi. Peygamber ne gördüğünü sorunca, Ümmü Fazl “Çok kötü bir rüya gördüm. Sanki senin bedeninden bir parça kesilip benim eteğime bırakılıyordu.” diye anlattığında, Resulullah (s.a.a) “Çok iyi bir rüya görmüşsün.” dedi. “İnşallah kızım Fatıma yakında bir erkek çocuğu dünyaya getirecek ve o çocuk da senin eteğinde büyüyecek (sen onun dadısı olacaksın).”

فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص): رَأَيْتِ حَبِيرًا، تَلِدُ فَاطِمَةَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ غُلَامًا،
فَيَكُونُ فِي حُجْرِكَ.

فَوَلَدَتْ فَاطِمَةُ الْحُسَيْنَ فَكَانَ فِي حُجْرِي كَمَا قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص)،
فَدَخَلْتُ يَوْمًا إِلَى رَسُولِ اللَّهِ (ص) فَوَضَعْتُهُ فِي حُجْرِهِ، ثُمَّ حَانَتْ مِنِّي
الْتِفَاتَةُ، فَاذًا عَيْنَا رَسُولِ اللَّهِ (ص) تُهْرِيقَانِ مِنَ الدُّمُوعِ، قَالَتْ: فَقُلْتُ: يَا
نَبِيَّ اللَّهِ، يَا أَبِي أَنْتَ وَأُمِّي، مَا لَكَ؟

قَالَ: أَتَانِي جَبْرَائِيلُ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ فَأَخْبَرَنِي أَنَّ أُمَّتِي سَتَقْتُلُنِي
هَذَا.

فَقُلْتُ: هَذَا! فَقَالَ: نَعَمْ، وَأَتَانِي بِتُرْبَةٍ مِنْ تُرْبَتِهِ حَمْرَاءَ.^(١)

١٥- أخرج الحافظ الخوارزمي في «مقتل الإمام السبط الشهيد» بعد
نقل الرواية السابقة عن أمّ الفضل أنها قالت:

حِينَ أَدَخَلْتُ حُسَيْنًا عَلَى رَسُولِ اللَّهِ فَأَخَذَهُ رَسُولُ اللَّهِ (ص) وَبَكَى
وَأَخْبَرَنِي بِقَتْلِهِ... (إِلَى أَنْ قَالَتْ:)

ثُمَّ هَبَطَ جَبْرَائِيلُ فِي قَبِيلِ مِنَ الْمَلَائِكَةِ قَدْ نَشَرُوا أَجْنِحَتَهُمْ يَبْكُونَ حَزْنًا
عَلَى الْحُسَيْنِ، وَجَبْرَائِيلُ مَعَهُ قَبْضَةٌ مِنْ تُرْبَةِ الْحُسَيْنِ، تَفُوحُ مِسْكًَا أَذْفَرًا،

١- المستدرک علی الصحیحین، ج ٣، ص ١٧٦. مقتل الخوارزمی، ج ١، ص ١٥٨.

Böyle de oldu. Hz. Fatıma, Hüseyin'i dünyaya getirdi ve onun dadılık iftiharını bana verdiler. Bir gün Hüseyin'i Resulullah'ın (s.a.a) yanına götürdüm ve onun kucağına verdim. Aniden Hz. Peygamber'in yüzünü diğer tarafa çevirerek ağladığımı gördüm. "Ya Resulallah, annem babam sana feda olsun; size ne oldu? (Niçin ağlıyorsunuz?)" diye sorduğumda şöyle buyurdu:

"Cebrâil şimdi yanıma gelerek, ümmetimin bu çocuğumu öldüreceğini bana haber verdi. Cebrâil'e "Bu çocuğumu mu (öldürecekler)?" diye sorduğumda, "Evet" dedi. Daha sonra Hüseyin'in katligâhından kan renginde bir avuç toprak bana getirdi."

15- Harezmî önceki hadisi naklettikten sonra, Ümmü Fazl'dan şöyle rivayet etmiştir:

"Ben Hüseyin'i (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) nezdine götürdüğümde, onu benden alıp ağlamaya koyuldu ve bana onun ölümünü haber verdi."

Ümmü Fazl devamında şunları ekledi: *"Cebrâil bir grup meleklerle kanatları açık bir hâlde Resulullah'ın (s.a.a) yanına gelip, hepsi Hz. Hüseyin'in musibetine ağladılar. Cebrâil, Hz. Hüseyin'in şehit düşeceği yerin toprağından bir avuç getirmişti ki etrafa misk kokusu saçıyordu. Bu toprağı Peygamber'e verdiğiğinde, "Ey Allah'ın Habibi, bu oğlun Hüseyin'in üzerinde şehit düşeceği topraktır. Allah'ın rahmetinden uzak düşen bir grup Kerbela denen yerde oğlunu şehid edeceklerdir." dedi. Hz. Peygamber de "Ey benim dostum Cebrâil, benim ve kızım Fatıma'nın oğlunu katleden grup acaba kurtuluşu erer mi?" diye sordu. Cebrâil "Hayır, Allah onları (bu yaptıklarından sonra) birbirlerine düşürecek ve ömür boyu kalp ve dilleri arasında ayrılık ve nifak bırakacaktır." dedi."*

فَدَفَعَهَا إِلَى النَّبِيِّ (ص) وَقَالَ: يَا حَبِيبَ اللَّهِ، هَذِهِ تُرْبَةٌ وَلَدِكَ الْحُسَيْنِ بْنِ فَاطِمَةَ، وَسَيَقْتُلُهُ اللَّعْنَاءُ بِأَرْضِ كَرْبَلَاءَ.

فَقَالَ النَّبِيُّ: حَبِيبِي جَبْرِئِيلُ، وَهَلْ تُفْلِحُ أُمَّةٌ تَقْتُلُ فَرْخِي وَفَرْخَ ابْنَتِي؟
فَقَالَ جَبْرِئِيلُ: لَا، بَلْ يَضْرِبُهُمُ اللَّهُ بِالْإِخْتِلَافِ فَتَخْتَلِفُ قُلُوبُهُمْ وَالسِّنْتُهُمْ
آخِرَ الدَّهْرِ.^(١)

١٦- أخرج المحافظ جمال الدين الزرندي في «نظم الدرر» عن هلال بن خباب انه قال:

إِنَّ جَبْرِئِيلَ كَانَ عِنْدَ النَّبِيِّ (ص) فَجَاءَ الْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ فَوَثَبَا عَلَى ظَهْرِهِ
فَقَالَ النَّبِيُّ (ص) لِأُمَمَهُمَا: أَلَا تَشْغَلِينِ عَنِّي هَذَيْنِ؟ فَأَخَذَتْهُمَا ثُمَّ أَفَلَتْ فَجَاءَا
فَوَثَبَا عَلَى ظَهْرِهِ فَأَخَذَهُمَا فَوَضَعَهُمَا فِي حُجْرِهِ فَقَالَ لَهُ جَبْرِئِيلُ: يَا مُحَمَّدُ،
إِنِّي أَظُنُّكَ تُحِبُّهُمَا؟ فَقَالَ: كَيْفَ لَا أُحِبُّهُمَا وَهُمَا رِيحَانَتَايَ مِنَ الدُّنْيَا. فَقَالَ
جَبْرِئِيلُ: إِنَّ أُمَّتَكَ تَقْتُلُ هَذَا -يعني حسيناً- فَخَفَقَ بِجَنَاحِهِ خَفَقَةً
فَجَاءَ بِتُرْبَةٍ فَقَالَ: أَمَا إِنَّهُ يُقْتَلُ عَلَى هَذِهِ التُّرْبَةِ، فَقَالَ: مَا اسْمُ هَذِهِ
التُّرْبَةِ؟ قَالَ: كَرْبَلَاءَ. قَالَ هِلَالُ بْنُ خَبَابٍ:

فَلَمَّا أَصْبَحَ الْحُسَيْنُ فِي الْمَكَانِ الَّذِي أُصِيبَ فِيهِ وَأُحِيطَ بِهِ أَتَى بِنَبِطِي
فَقَالَ لَهُ الْحُسَيْنُ (ع): مَا اسْمُ هَذِهِ الْأَرْضِ؟ قَالَ: أَرْضُ كَرْبَلَاءَ. قَالَ (ع):

١- المستدرک علی الصحیحین، ج ٣، ص ١٧٦. مقتل الخوارزمی، ج ١، ص ١٥٨.

(Bilindiği kadarıyla bu, İslam tarihinde İmam Hüseyin için Resulullah'ın evinde düzenlenen ilk yas töreniydi. Dünya, o güne kadar daha yeni doğmuş bir çocuğa sevinç yerine üzüntü duyulmasına, göz aydınlığı yerine ölüm haberi verilmesine ve öleceği yerin toprağı hediye getirilip, ağlanılmasına şahit olmamıştı. Demek ki Hz. Hüseyin'in doğum günü, Allah indinde başka bir özellik taşıyordu. Allah, bu günü Resulullah'a (s.a.a) ve onun tertemiz Ehlibeyt'ine hüznü ve musibetli bir gün kılmıştır.)

16- Hafız Cemaluddin Zerendi, Hilâl b. Hübab'dan şöyle rivayet ediyor:

“Cebrâil Hz. Peygamber'in yanında olduğu bir sırada, Hasan ve Hüseyin Resulullah'ın yanına gelerek Hazretin mübarek sırtına çıkıp onunla oynamaya başladılar. Resul-i Ekrem (s.a.a), anneleri Fatıma'ya (a.s) “Niçin bunları bir şeyle meşgul etmiyorsun?” dediğinde, Hz. Fatıma onları aldı, ama çok geçmeden çocuklar annelerinden ayrılıp, Hz. Peygamber'in yanına gelerek onunla tekrar oynamaya başladılar.

Resulullah (s.a.a) onları kucağına aldı ve dizleri üzerine oturttu. Bu sırada Cebrâil arzetti: “Ey Allah'ın Resülü, yavrularınızı çok sevdiğinizi görüyorum.” Peygamber Cebrâil'e “Elbetteki çok severim, onlar yaşantımın iki güzel (fesleğen) gülleridir.” diye cevap verdi. Cebrâil Hüseyin'e işaret ederek şöyle dedi: “Bil ki ümmetin bu oğlunu öldürecektir.” Daha sonra kanatlarıyla uçarak elinde biraz toprakla geri döndü ve Resulullah'a “Yavrun bu toprağın üzerinde öldürülecektir.” dedi. Hz. Muhammed (s.a.a) toprağın adını sorduğunda Cebrâil adının “Kerbela” olduğunu söyledi.”

Hilâl devamında şunları söylüyor:

صَدَقَ رَسُولُ اللَّهِ (ص) أَرْضُ كَرْبٍ وَبَلَاءٍ.

ثُمَّ قَالَ لِأَصْحَابِهِ: ضَعُوا رِحَالَكُمْ، هَهُنَا مَنَاخُ الْقَوْمِ وَمُهْرَاقُ دِمَائِهِمْ.^(١)

١٧- أخرج ابن سعد صاحب «طبقات الكبرى» عن عائشة أنها قالت:

بَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ (ص) رَاقِدٌ إِذْ جَاءَ الْحُسَيْنُ يُحِبُّو إِلَيْهِ فَحَنَيْتُهُ عَنْهُ ثُمَّ قُمْتُ لِبَعْضِ أَمْرِي فَدَنَا مِنْهُ (ع) فَاسْتَيْقِظَ يَبْكِي، فَقُلْتُ: مَا يُبْكِيكَ؟ قَالَ (ص): إِنَّ جِبْرَائِيلَ أَرَانِي الثَّرْبَةَ الَّتِي يُقْتَلُ عَلَيْهَا الْحُسَيْنُ، فَاسْتَدَّ غَضَبُ اللَّهِ عَلَيَّ مَنْ يَسْفِكُ دَمَهُ.

وَبَسَطَ يَدَهُ فَإِذَا فِيهَا قَبْضَةٌ مِنْ بَطْحَاءٍ فَقَالَ (ص): يَا عَائِشَةُ، وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ إِنَّهُ لِيَحْزُنُنِي، فَمَنْ هَذَا مِنْ أُمَّتِي يُقْتَلُ حُسَيْنًا بَعْدِي.^(٢)

١٨- أخرج المحافظ ابو القاسم الطبراني في «المعجم الكبير» عن أبي

أمامة، انه قال:

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص) لِنِسَائِهِ: لَا تُبْكِينَ هَذَا الصَّبِيَّ يَعْنِي حُسَيْنًا.

قَالَ: وَكَانَ يَوْمٌ أُمَّ سَلَمَةَ، فَنَزَلَ جِبْرَائِيلُ فَدَخَلَ رَسُولُ اللَّهِ (ص) الدَّاخِلَ وَقَالَ لِأُمَّ سَلَمَةَ: لَا تَدْعِي أَحَدًا أَنْ يَدْخُلَ عَلَيَّ، فَجَاءَ الْحُسَيْنُ فَلَمَّا نَظَرَ إِلَى النَّبِيِّ (ص) فِي الْبَيْتِ أَرَادَ أَنْ يَدْخُلَ فَأَخَذَتْهُ أُمَّ سَلَمَةَ فَاحْتَضَتْهُ

١- نظم الدرر، ص ٢١٥.

٢- مسند احمد بن حنبل، ج ٦، ص ٢٩٤. الخصائص الكبرى، ج ٢، ص ١٢٥. مجمع

الزوائد، ج ٩، ص ١٨٧. الصواعق المحرقة، ص ١١٥.

"Hz. Hüseyin (a.s), musibetlere uğrayacağı ve düşmanları tarafından etrafı sarılacağı yere vardığında, yanına yakın bölgede yaşayan birisini getirdiler. Hz. Hüseyin o şahıstan buldukları yerin ismini sorduğunda, "**Kerbela**" cevabını aldı. Hz. Hüseyin (a.s) "Allah Resulü'nün buyruğu doğrudur. Burası hüznün ve bela yeridir." diye buyurdu. Daha sonra ashabına hitap ederek şöyle buyurdu: "İnin artık, sefer yükümüzü indireceğimize ve kanlarımızın döküleceği yer burasıdır."

17- İbn Sa'd, Ayşe'den şöyle rivayet etmiştir:

Resulullah'ın (s.a.a) uyuduğu bir sırada, Hüseyin içeriye girdi ve Resul-i Ekrem'e (s.a.a) doğru yürümek istedi. Ben onu Resulullah'tan (s.a.a) uzaklaştırıp, işimin başına döndüm. Hüseyin tekrar iki alem serverinin yanına yaklaşınca, Hz. Muhammed (s.a.a) ağlar bir şekilde uyandı. Ben "Niçin ağlıyorsunuz, bir şey mi oldu?" diye sorduğumda, "Cebrâil bana Hüseyin'in şehid düşeceği yerin toprağını gösterdi. Allah'ın gazabı onun kanını dökenele çok şiddetlidir." diye buyurdu.

Daha sonra Resulullah (s.a.a) elini açtığında (ince kum) toprağı gördüm. Resulullah (s.a.a) bana hitaben buyurdu ki: "Ey Ayşe, canım elinde olan Allah'a andolsun ki, bu olay beni çok üzüyor. Benden sonra Hüseyin'i ümmetimden kim öldürecek?"

18- Ebu Ümame şöyle rivayet ediyor:

Taberanî Ebu Ümame'den Hz. Resulullah'ın (s.a.a) kendi zevcelerine Hz. Hüseyin'i (a.s) ağlatmamaları hususunda tembihte bulunmuş olduğunu naklediyor. Ravi şöyle rivayet ediyor:

"Resulullah (s.a.a) Ümmü Seleme'nin evinde iken Cebrâil nazil oldu. Peygamber, Ümmü Seleme'ye hiç kimsenin içeriye gir-

وَجَعَلَتْ تُنَاغِيَهُ وَتُسَكِّتُهُ، فَلَمَّا اشْتَدَّ فِي الْبُكَاءِ خَلَّتْ عَنْهُ فَدَخَلَ حَتَّى جَلَسَ فِي حُجْرِ النَّبِيِّ (ص)، فَقَالَ جَبْرِئِيلُ لِلنَّبِيِّ (ص): إِنَّ أُمَّتَكَ سَتُقْتَلُ ابْنَكَ هَذَا، فَقَالَ النَّبِيُّ (ص): يَقْتُلُونَهُ وَهُمْ مُؤْمِنُونَ بِي؟ قَالَ: نَعَمْ يَقْتُلُونَهُ. فَتَنَاولَ جَبْرِئِيلُ تُرْبَةً فَقَالَ: مَكَانَ كَذَا وَكَذَا.

فَخَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ (ص) قَدِ احْتَضَنَ حُسَيْنًا كَاسِفَ الْبَالِ مَهْمُومًا، فَظَنَّتْ أُمُّ سَلَمَةَ أَنَّهُ غَضِبَ مِنْ دُخُولِ الصَّبِيِّ عَلَيْهِ، فَقَالَتْ: يَا نَبِيَّ اللَّهُ جُعِلَتْ لَكَ الْفَدَاءُ، إِنَّكَ قُلْتَ لَنَا: لَا تُبْكُوا هَذَا الصَّبِيَّ، وَأَمَرْتَنِي أَنْ لَا أَدَعَ أَحَدًا يَدْخُلُ عَلَيْكَ، فَجَاءَ فَخَلَّيْتُ عَنْهُ. فَلَمْ يَرُدَّ (ص) عَلَيْهَا، فَخَرَجَ إِلَى أَصْحَابِهِ وَهُمْ جُلُوسٌ، فَقَالَ: إِنَّ أُمَّتِي يَقْتُلُونَ هَذَا.

وَفِي الْقَوْمِ أَبُو بَكْرٍ وَعَمْرٌ وَكَانَا أَجْرًا الْقَوْمِ عَلَيْهِ، فَقَالَا: يَا نَبِيَّ اللَّهُ يَقْتُلُونَهُ وَهُمْ مُؤْمِنُونَ؟ قَالَ: نَعَمْ وَهَذِهِ تُرْبَتُهُ وَأَرَاهُمْ إِيَّاهَا. ^(١)

١٩- أخرج المحافظ ابو القاسم الطبراني في «المعجم الكبير» عن

عائشة، انها قالت:

دَخَلَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ (ص) وَهُوَ يُوحَى إِلَيْهِ فَنَزَا عَلَى رَسُولِ اللَّهِ (ص) وَهُوَ مُنْكَبٌ وَعَلَبَّ عَلَى ظَهْرِهِ، فَقَالَ جَبْرِئِيلُ لِرَسُولِ اللَّهِ (ص): أَتَحِبُّهُ يَا مُحَمَّدٌ؟ قَالَ: يَا جَبْرِئِيلُ، وَمَا لِي لَا أَحِبُّ ابْنِي؟ قَالَ: فَإِنَّ أُمَّتَكَ سَتُقْتَلُهُ مِنْ بَعْدِكَ، فَمَدَّ جَبْرِئِيلُ (ع)

memesini emretti. Bu sırada Hüseyin (a.s) geldi ve Resulullah'ı odada görünce içeri girmek istedi. Ümmü Seleme, Peygamber'in torununu kucağına alarak bir takım sözlerle meşgul edip içeri girmesine engel olmak istedi. Fakat Hüseyin'in şiddetli ağlamasıyla karşılaşınca, onu bıraktı ve Hüseyin Peygamber'in olduğu odaya girerek kucağına oturdu.

Cebrâil, Resul-i Ekrem'e (s.a.a) "Senin ümmetin bu çocuğunu öldürecektir" diye arzetti. Peygamber "Bana iman ettikleri hâlde mi onu öldürecekler?" diye sorduğunda, Cebrâil (a.s) "Evet, onu öldürecekler" dedi. Daha sonra bir avuç toprağı Resulullah'a (s.a.a) göstererek Hüseyin'in ölüm yerinden haber verdi. Hz. Peygamber Hüseyin'i bağrına basarak hüznü bir hâlde dışarıya çıktı.

Resulullah'ın bu hâlini gören ve çocuğı içeri bıraktığından dolayı kızgın olduğunu zanneden Ümmü Seleme "Ya Resulallah, senin yoluna feda olayım. Gerçi siz kimseyi içeriye almamam söylemişsiniz, ama sizin bizden bu çocuğı ağılatmamamızı istediğinizden dolayı onu içeriye aldım." dedi.

Hz. Peygamber (s.a.a) onun cevabını vermeden ashabının yanına giderek "Benim ümmetim bu çocuğumu (Hüseyin'i) öldürecektir." diye buyurdu.

Ashabın içerisinde bulunan Ebu Bekir ve Ömer "Ya Resulallah, mümin oldukları hâlde mi onu öldürecekler?" diye sorduklarında, Hz. Peygamber, Hüseyin'in şehid düşeceği toprağı onlara göstererek "Evet, bu toprak da onun üzerinde şehid düşeceği topraktır." diye buyurdu."

19- Ayşe şöyle rivayet etmiştir:

"Resulullah'a vahyin geldiği bir sırada, Hüseyin b. Ali içeri girdi ve sıçrayarak kendisini Resulullah'ın omuzuna attı. Cebrâil "Ey

يَدَهُ فَأَتَاهُ بِتُرْبَةٍ بَيْضَاءَ، فَقَالَ: فِي هَذِهِ الْأَرْضِ يُقْتَلُ ابْنُكَ هَذَا يَا مُحَمَّدُ
وَأَسْمُهَا الطَّفُّ.

فَلَمَّا ذَهَبَ جَبْرَائِيلُ (ع) مِنْ عِنْدِ رَسُولِ اللَّهِ (ص) وَالتُّرْبَةُ فِي يَدِهِ يَبْكِي فَقَالَ:
يَا عَائِشَةُ، إِنَّ جَبْرَائِيلَ (ع) أَخْبَرَنِي أَنَّ الْحُسَيْنَ ابْنَ مَقْتُولٍ فِي أَرْضِ
الطَّفِّ، وَأَنَّ أُمَّتِي سَتَفْتَنُ بَعْدِي.

ثُمَّ خَرَجَ إِلَى أَصْحَابِهِ، فِيهِمْ عَلِيُّ وَأَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ وَحُدَيْفَةُ وَعَمَّارٌ وَأَبُو
ذَرٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَهُوَ يَبْكِي، فَقَالُوا: مَا يُبْكِيكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ فَقَالَ:
أَخْبَرَنِي جَبْرَائِيلُ أَنَّ ابْنَ الْحُسَيْنِ يُقْتَلُ بَعْدِي بِأَرْضِ الطَّفِّ وَجَاءَنِي بِهِذِهِ
التُّرْبَةَ وَأَخْبَرَنِي أَنَّ فِيهَا مَضْجَعُهُ.^(١)

٢٠- أخرج الإمام أحمد في «المسند» عن ثابت عن أنس بن مالك،

أنه قال:

إِنَّ مَلَكَ الْقَطْرِ اسْتَأْذَنَ رَبَّهُ أَنْ يَأْتِيَ النَّبِيَّ (ص) فَأَذِنَ لَهُ فَقَالَ لِأُمِّ سَلَمَةَ
إِمْلِكِي عَلَيْنَا الْبَابَ لَا يَدْخُلُ عَلَيْنَا أَحَدٌ.

قَالَ وَجَاءَ الْحُسَيْنُ لِيَدْخُلَ فَمَنْعَتْهُ، فَوَثَبَ فَدَخَلَ فَجَعَلَ يَقْعُدُ عَلَى ظَهْرِ
النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَعَلَى مَنْكِبِهِ وَعَلَى عَاتِقِهِ.

قَالَ: فَقَالَ الْمَلِكُ لِلنَّبِيِّ ص: أَتُحِبُّهُ؟ قَالَ: نَعَمْ. قَالَ: أَمَا إِنَّ أُمَّتَكَ سَتَفْتَنُ،
وَإِنْ شِئْتَ أَرَيْتُكَ الْمَكَانَ الَّذِي يُقْتَلُ فِيهِ. فَضْرَبَ بِيَدِهِ فَجَاءَ بِطِينَةٍ

١- المعجم الكبير للطبراني في فضل حياة الامام الحسين (ع) أعلام النبوة، ص ٨٣.

Muhammed, bunu seviyor musun?" dedi. Resulullah (s.a.a) "Nasil sevmem, o benim çocuğumdur" dediğinde, Cebrâil "Senden sonra ümmetin onu öldürecektir." dedi. Sonra Cebrâil elini uzatarak beyaz bir toprak getirdi ve "Oğlun bu yerde şehid edilecektir. Bu yerin ismi ise Taff (Kerbela)'dır." dedi.

Cebrâil gittikten sonra Resulullah, toprak elinde olduğu hâlde ağlıyordu. Sonra "Ey Ayşe, Cebrâil bana oğlum Hüseyin'in Taff denilen yerde şehid edileceğini bildirdi. Benden sonra ümmetim saptırılacaktır." dedi.

Sonra ağlayarak ashabının yanına gitti. Onların arasında Ali, Ebu Bekir, Ömer, Hüzeyfe, Ammar ve Ebuzer de vardı. Onlar aceleyle Resulullah'ın yanına gelerek "Ya Resulallah, niçin ağlıyorsunuz?" dediler. Resulullah "Cebrâil bana oğlum Hüseyin'in benden sonra Taff denilen yerde şehid edileceğini haber verdi ve bu toprağı getirerek mezarının orada olacağını bildirdi." dedi."

20- Sabit, Enes b. Malik'den şöyle naklediyor:

"Yağmur meleği Peygamber'in yanına gelmek için Allah'tan izin istedi. Allah-u Teâla izin verdi. Resulullah (s.a.a) Ümmü Seleme'den bu melekle konuştuğu sürede kimsenin içeri girmemesi için dikkatli olmasını istedi.

Bu sırada (Resulullah'ın (s.a.a) yağmur meleği ile konuştuğu anda) Hüseyin içeriye girdi ve Peygamber'in yanına gitmek istedi. Ümmü Seleme engel olmak için çaba harcarken Hüseyin onun elinden kurtulup Resul-i Ekrem'in bulunduğu odaya girdi ve Resulullah'ın üzerine çıkarak oynamaya başladı.

Yağmur meleği Peygamber'e (s.a.a) "O'nu seviyor musun?" diye sorduğunda, Hz. Muhammed (s.a.a) "Evet" diye cevap

حَمْرَاءَ، فَأَخَذَتْهَا أُمُّ سَلْمَةَ فَصَرَّتْهَا فِي حُمْارِهَا.

قال: قَالَ ثَابِتٌ: بَلَّغْنَا أَنَّهَا كَرَبْلَاءُ.^(١)

٢١- أخرج المحافظ أبو القاسم الطبراني في «المعجم الكبير» والحاكم النيسابوري في «المستدرک علی الصحیحین» والمحافظة ابو بكر البيهقي في «دلائل النبوة» عن أم سلمة انها قالت:

إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص) اضْطَجَعَ ذَاتَ يَوْمٍ فَاسْتَيْقَظَ وَهُوَ خَائِرُ النَّفْسِ، وَفِي يَدِهِ تُرْبَةٌ حَمْرَاءُ يُقْبَلُهَا، فَقُلْتُ: مَا هَذِهِ التُّرْبَةُ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟
فَقَالَ: أَخْبَرَنِي جَبْرِئِيلُ (عليه السلام) أَنَّ هَذَا -يعني الحسين- يُقْتَلُ بِأَرْضِ الْعِرَاقِ: فَقُلْتُ لِجَبْرِئِيلَ (عليه السلام): أُرِنِي تُرْبَةَ الْأَرْضِ الَّتِي يُقْتَلُ بِهَا، فَهَذِهِ تُرْبَتُهَا.^(٢)

٢٢- أخرج المحافظ ابو القاسم الطبراني في «المعجم الكبير» عن أم سلمة أنها قالت:

كَانَ الْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ يَلْعَبَانِ بَيْنَ يَدَيْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فِي بَيْتِي، فَنَزَلَ جَبْرِئِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ، فَقَالَ: يَا مُحَمَّدُ، إِنَّ أُمَّتَكَ تَقْتُلُ ابْنَكَ هَذَا مِنْ بَعْدِكَ، فَأَوْمَأَ بِيَدِهِ إِلَى الْحُسَيْنِ، فَبَكَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى

١- كز العمال، ج ٦، ص ٢٢٣. الفصول المهمة، ص ١٥٤. مسند احمد بن حنبل، ج

٣، ص ٢٤٢. المستدرک علی الصحیحین، ج ٤، ص ٣٩٨. دلائل النبوة، لابي نعيم،

ج ٣، ص ٢٠٢. ذخائر العقبى، ص ٢٤٦-٢٤٧.

٢- المستدرک علی الصحیحین، ج ٤، ص ٣٩٨. تاريخ الشام، فصل حياة الامام

الحسين (ع). المعجم الكبير، فصل حياة الامام الحسين (ع).

verdi. Melek arzetti ki: "Bil ki senin ümmetin onu katledecektir."

Daha sonra "O'nun öldürüleceği yeri bilmek istersen sana göstereyim." dedi ve (eliyle bir yere işaret ederek) kırmızı renkte bir çamur (toprak) getirdi. Ümmü Seleme o toprağı aldı ve kendi elbisesinin köşesinde bir yere bıraktı."

Sabit diyor ki: "Sonraları biz oranın Kerbela olduğunu öğrendik."

21- Ümmü Seleme şöyle rivayet etmiştir:

"Bir gün Resulullah (s.a.a) uyumuştı. Aniden üzgün bir şekilde uyandığını, elinde kırmızı bir toprağın olduğunu ve onu öptüğünü gördüm. "Bu toprak nedir, ya Resulullah?!" diye sorduğumda, şöyle buyurdu:

"Cebrâil bana oğlum Hüseyin'in Irak'ta öldürüleceğini haber verdi. Öldürüleceği yerin toprağından bana getirmesini istedim. İşte bu, o yerin toprağıdır."

22- Ümmü Seleme'den şöyle rivayet edilmiştir:

"Hasan ile Hüseyin'in benim evimde Resulullah'la oynadıkları sırada, Cebrâil nazil oldu. Eliyle Hüseyin'e işaret ederek "Ey Muhammed, ümmetin bu çocuğunu öldürecekler." dedi."

Ümmü Seleme diyor ki: "Bu sırada Peygamber ağlamaya başladı ve Hüseyin'i bağrına basarak, bana hitaben şunu söyledi: "Bu toprak senin yanında emanet kalsın." Daha sonra Peygamber (s.a.a) o toprağı koklayarak, "Bu toprak bela ve musibet kokuyor." dedi."

Ümmü Seleme devamında şunları söylüyor:

اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ وَضَمَّهُ إِلَى صَدْرِهِ، ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ لِي: وَدَيْعَةٌ عِنْدَكَ هَذِهِ التُّرْبَةُ، فَشَمَّهَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: رِيحُ كَرْبٍ وَبَلَاءٍ.

قَالَتْ: وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: يَا أُمَّ سَلَمَةَ، إِذَا تَحَوَّلَتْ هَذِهِ التُّرْبَةُ دَمًا فَأَعْلَمِي أَنَّ ابْنِي قَدْ قُتِلَ.

قَالَتْ: فَجَعَلْتُهَا فِي قَارُورَةٍ، ثُمَّ جَعَلْتُ تَنْظُرُ إِلَيْهَا كُلَّ يَوْمٍ وَتَقُولُ: إِنَّ يَوْمًا تَحْوَلِينَ دَمًا لِيَوْمٍ عَظِيمٍ.

و اخرج ابن حجر في «الصواعق» عن أم سلمة أنها قالت: فَلَمَّا كَانَتْ لَيْلَةَ قَتْلِ الْحُسَيْنِ سَمِعْتُ قَاتِلًا يَقُولُ (وفي رواية: سَمِعْتُ نُوحَ الْجِنِّ):

أَيُّهَا الْقَاتِلُونَ جَهْلًا حُسَيْنًا ابْشِرُوا بِالْعَذَابِ وَالتَّذَلِيلِ

قَدْ لُعِنْتُمْ عَلَى لِسَانِ ابْنِ دَاوُدَ وَ مُوسَى وَحَامِلِ الْإِنْجِيلِ

قَالَتْ: فَبَكَيْتُ وَ فَتَحْتُ الْقَارُورَةَ فَإِذَا الْخُصِيْمَاتُ قَدْ جَرَتْ دَمًا.^(١)

٢٣- أخرج المؤيد الخوارزمي في «مقتل الإمام السبط الشهيد» من رواية:

لَمَّا أَتَتْ عَلَى الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مِنْ وِلَادَتِهِ سَنَةً كَامِلَةً هَبَطَ عَلَى

رَسُولِ اللَّهِ (ص) اثْنَا عَشَرَ مَلَكًا... مُحَمَّرَةً وَجُوهُهُمْ، قَدْ نَشَرُوا أَجْنِحَتَهُمْ

وَهُمْ يَقُولُونَ: يَا مُحَمَّدُ، سَيُنزَلُ بِوَلَدِكَ الْحُسَيْنِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) مَا نَزَلَ

١- الكفاية للحافظ الكنجي، ص ٢٧٩. الخصائص الكبرى، ج ٢، ص ١٢٥. مجمع

الزوائد، ج ٩، ص ١١٩-١١٨.

“Resulullah (s.a.a) bana “Ey Ümmü Seleme, bu toprak kan rengini aldığıında bil ki Hüseyin, o toprak üzerinde şehit olmuştur.” diye buyurdu.”

Ravi diyor ki: *“Ümmü Seleme o toprağı bir cam kâsenin içine koyarak onu her gün koklar ve şöyle derdi: “Ey toprak, senin kan rengini alacağın gün çok büyük bir gündür.”*

Bir başka hadiste de Ümmü Seleme'den şöyle nakledilmiştir: *“Hz. Hüseyin'in (a.s) şehadete erdiği gece şu sözleri (şiiir hâlinde) söyleyen birisinden duydum:*

“Ey cahillikleri yüzünden Hüseyin'i öldürenler

Zelil olmak ve azaba düşer olmakla müjdelenin.

Sizler lanetlenmişsiniz Davud'un oğlu (Süleyman'ın),

Musa ve İncil sahibi (İsa'nın) diliyle.”

Ümmü Seleme diyor ki:

“Bunları duyduğumda ağlamaya başladım ve cam kâsenin içindeki toprağın kan rengine dönüştüğünü gördüm.”

23- Ebu'l-Müeyyid Harezmi şöyle naklediyor:

“Hz. Hüseyin'in (a.s) doğumundan bir yıl geçtikten sonra on iki melek Resulullah'a (s.a.a) nazil olup şöyle dediler:

“Kâbil'in, Hâbil'in başına getirdiğı şeyin aynısı, oğlun Hüseyin'in başına gelecek, Hâbil'e verilen sevabın aynısı Hüseyin'e verilecek, Kâbil'e verilen azabın aynısı da Hüseyin'in katiline verilecektir.”

Devamla şöyle diyor: *“Gökteki bütün melekler, Resulullah'a (s.a.a) nazil olarak başsağlığı diliyor, Hüseyin'in (a.s) şehid dü-*

بِهَابِيلَ مِنْ قَابِيلَ، وَسَيُعْطَى مِثْلَ أَجْرِ هَابِيلَ، وَيُحْمَلُ عَلَى قَاتِلِهِ مِثْلُ وَزْرِ قَابِيلَ. وَلَمْ يَبْقَ فِي السَّمَوَاتِ مَلَكٌ إِلَّا نَزَلَ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، يُعْرِضُهُ فِي الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ، وَيُخْبِرُهُ بِثَوَابِ مَا يُعْطَى، وَيُعْرِضُ عَلَيْهِ تُرْبَتَهُ، وَالنَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ يَقُولُ: اللَّهُمَّ اخْذُلْ مَنْ خَذَلَهُ، وَاقْتُلْ مَنْ قَتَلَهُ، وَلَا تُمَّتِّعْهُ بِمَا طَلَبَهُ.^(١)

٢٤- أخرج أيضا الخوارزمي في كتابه بعد نقل الرواية السابقة ما هذا لفظه:

وَلَمَّا أَتَتْ عَلَى الْحُسَيْنِ مِنْ مَوْلِدِهِ سَنَتَانِ كَامِلَتَانِ خَرَجَ النَّبِيُّ فِي سَفَرٍ فَلَمَّا كَانَ فِي بَعْضِ الطَّرِيقِ وَقَفَ فَاسْتَرْجَعَ وَدَمَعَتْ عَيْنَاهُ، فَسُئِلَ عَنْ ذَلِكَ فَقَالَ: هَذَا جَبْرَائِيلُ يُخْبِرُنِي عَنْ أَرْضِ بِشَاطِئِ الْفُرَاتِ يُقَالُ لَهَا: كَرْبَلَاءُ يُقْتَلُ فِيهَا وَلَدَى الْحُسَيْنِ بْنِ فَاطِمَةَ.

فَقِيلَ: مَنْ يَقْتُلُهُ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ فَقَالَ: رَجُلٌ يُقَالُ لَهُ يَزِيدُ، لَا بَارَكَ اللَّهُ فِي نَفْسِهِ، وَكَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى مُنْصَرَفِهِ وَمَدْفَنِهِ بِهَا، وَقَدْ أُهْدِيَ رَأْسُهُ، وَاللَّهُ مَا يُنْظَرُ أَحَدٌ إِلَى رَأْسِ وَلَدِي الْحُسَيْنِ فَيَفْرُحُ إِلَّا خَالَفَ اللَّهُ بَيْنَ قَلْبِهِ وَلِسَانِهِ - يَعْنِي لَيْسَ فِي قَلْبِهِ مَا يَكُونُ بِلِسَانِهِ مِنَ الشَّهَادَةِ -.

قَالَ: ثُمَّ رَجَعَ النَّبِيُّ مِنْ سَفَرِهِ ذَلِكَ مَعْمُومًا فَصَعِدَ الْمُنْبِرَ فَخَطَبَ وَوَعَّظَ وَالْحُسَيْنُ بَيْنَ يَدَيْهِ مَعَ الْحَسَنِ، فَلَمَّا فَرَغَ مِنْ خُطْبَتِهِ وَضَعَ يَدَهُ الِئْمْنَى عَلَى رَأْسِ الْحُسَيْنِ وَرَفَعَ رَأْسَهُ إِلَى السَّمَاءِ وَقَالَ: اللَّهُمَّ إِنِّي مُحَمَّدٌ عَبْدُكَ وَنَبِيِّكَ

şceği toprağı ona gösteriyorlardı. Resulullah (s.a.a) da şöyle dua ediyordu:

“Ey Allah’ım, Hüseyin’e yardımda bulunmayanları zelil et, onu öldürenleri öldür ve onları dilediklerinden mahrum kıl.”

24- Yine Harezmi rivayet etmiştir ki:

“Hz. Hüseyin’in (a.s) doğumunun II. yıldönümünde Resulullah (s.a.a) yolculuğa çıkmıştı. Bir süre sonra aniden durarak ağlar bir gözle İstirca (İnna lillahi ve inna ileyhi raciun) ayetini okudu.

*Sebebini soranlara “Cebrâil bana Fırat nehrinin kenarında bulunan **Kerbela** adlı yerde oğlum Hüseyin’in öldürüleceğini haber verdi.” diye buyurdu. “O’nu kim öldürecek?” sorusuna cevaben ise Hz. Muhammed (s.a.a) şöyle buyurdu:*

“Yezid denen bir şahıs (onu öldürecek). Orada bedeninin defnedilip, başının da armağan götürüldüğünü görür gibiyim. Allah’a andolsun ki Allah, oğlum Hüseyin’in başını görüp de sevinişi nifaka düşer eder ve kalbiyle dilini ihtilafa düşürür.”

Resulullah (s.a.a) bu yolculuğundan döndükten hemen sonra, üzgün bir hâlde camiye giderek, içlerinde Hasan ve Hüseyin’in de bulunduğu bir topluluğa hitaben, sağ elini Hz. Hüseyin’in başına koyup, başını gökyüzüne doğru çevirerek şunları söyledi:

“Allah’ım, ben senin kulun ve peygamberin Muhammed’im ve bu iki çocuk da benim temiz itretimden ve neslimin seçilmişlerindendirler. Ey Rabb’im, Cebrâil bana oğlum Hüseyin’in yardımcısız kalıp öldürüleceğini haber

وَهَذَانِ أَطَائِبُ عِثْرَتِي وَخِيَارُ ذُرِّيَّتِي وَأَرْوَمَتِي وَمَنْ أَخْلَفَهَا بَعْدِي.
 اللَّهُمَّ وَقَدْ أَخْبَرَنِي جِبْرِئِيلُ بَأَنَّ وَلَدِي هَذَا -يَعْنِي الْحُسَيْنَ- مَقْتُولٌ مَخْدُولٌ.
 اللَّهُمَّ فَبَارِكْ لِي فِي قَتْلِهِ وَاجْعَلْهُ مِنْ سَادَاتِ الشُّهَدَاءِ، إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
 قَدِيرٌ. اللَّهُمَّ وَلَا تُبَارِكْ فِي قَاتِلِهِ وَخَاذِلِهِ. قَالَ: فَضَجَّ النَّاسُ فِي الْمَسْجِدِ
 بِالْبُكَاءِ، فَقَالَ النَّبِيُّ: أَتَبْكُونَ وَلَا تَنْصُرُونَهُ؟ اللَّهُمَّ فَكُنْ لَهُ وَلِيًّا وَنَاصِرًا.^(١)

٢٥- اخرج ابن الأثير في «أسد الغابة» و المحب الطبري في «ذخائر
 العقبى» عن أنس بن الحارث عن أبيه أنه قال:

قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (ص) يَقُولُ: إِنَّ ابْنِي هَذَا -يَعْنِي الْحُسَيْنَ- يُقْتَلُ
 بِأَرْضٍ يُقَالُ لَهَا كَرْبَلَاءُ، فَمَنْ شَهِدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ فَلْيَنْصُرْهُ.

قَالَ: فَخَرَجَ أَنَسُ بْنُ الْحَارِثِ إِلَى كَرْبَلَا فَقَتَلَ بِهَا مَعَ الْحُسَيْنِ.^(٢)

٢٦- أخرج المحافظ ابو القاسم الطبراني في «المعجم الكبير» عن عبد
 الله بن عمرو بن العاص أن معاذ بن جبل أخبره وقال:

خَرَجَ عَلَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ (ص) مُتَغَيِّرَ اللَّوْنِ فَقَالَ:

أَنَا مُحَمَّدٌ أُوْتِيَتْ فَوَاتِحُ الْكَلَامِ وَخَوَاتِمُهُ، فَاطِيعُونِي مَا دُمْتُ بَيْنَ
 أَظْهَرِكُمْ. فَإِذَا أَدْهَبَ بِي فَعَالِيكُمْ بِكِتَابِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، أَحْلُوا حَلَالَهُ
 وَحَرِّمُوا حَرَامَهُ، أَتَتُّكُمْ الْمَوْتَةَ بِالرُّوحِ وَالرَّاحَةِ، أَتَتُّكُمْ فَتَنٌ كَقَطْعِ اللَّيْلِ

١- الخصائص الكبرى، ج ٢، ص ١٢٥. كنز العمال، ج ٦، ص ٢٢٣. الفصول المهمة،
 ص ١٥٤.

٢- الإصابة لابن الأثير، ج ١، ص ٦٨. ينابيع المودة، ج ٣، ص ٨ و ٥٢. البداية
 والنهاية، ج ٨، ص ٢١٧.

verdi. Onun ölümünü benim için mübarek kıl, onu şehitlerin efendisi karar ver.”

Ebu'l Müeyyid Harezmi devamında şunları naklediyor: *“Camide bulunan halk, bu sözleri duyunca ağlamaya başladı. Bunu gören Resulullah (s.a.a) onlara “Ağlıyorsunuz da, yardımcısı olmuyorsunuz!” diye buyurdu ve şöyle dua etti:*

“Allah'ım, sen kendin onun velisi ve yardımcısı ol.”

25- Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a):

Enes b. Haris Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

“Benim bu oğlum -Hüseyin- Kerbela denen yerde öldürülecektir. Sizlerden o zamanı idrak edenler, Hüseyin'in yardımına koşsunlar.”

Bunun üzerine hadisi rivayet eden Enes, Hz. Hüseyin'in kıyam ettiğini duyar duymaz o Hazret'in kervanına katılır ve Eba Abdillahi'l-Hüseyin'le birlikte şehadet makamına erişir.”

26- Muaz b. Cebel şöyle naklediyor:

“Resulullah (s.a.a) rengi soluk bir şekilde bizim yanımıza geldi ve buyurdu ki: “Ben geçmiş ve gelecek bütün insanların ilminin verildiği Muhammed'im. Aranızda olduğum müddetçe bana itaat edin, aranızdan göçtüğümde Allah'ın Kitabına sarılın; helalini helal ve haramını haram bilin. Böyle yaparsanız ölüm sizleri güler yüzle ve rahatlıkla karşılar. Benden sonra fitneler karanlık gece parçaları gibi sizlere yüz çevirecektir.

İlahi elçilerden (peygamberler ve imamlardan) bir kısmı

الْمُظْلِمِ، كُلَّمَا ذَهَبَ رُسُلٌ جَاءَ رُسُلٌ، تَنَاسَخَتِ التُّبُوَّةُ فَصَارَ مُلْكًا، رَحِمَ اللَّهُ مَنْ أَخَذَهَا بِحَقِّهَا، وَخَرَجَ مِنْهَا كَمَا دَخَلَهَا.

أَمْسِكْ يَا مُعَاذُ وَاحِصٍ. قَالَ: فَلَمَّا بَلَغَتْ خَمْسَةَ قَالَ: يَزِيدُ، لَا بَارَكَ اللَّهُ فِي يَزِيدَ.

ثُمَّ ذَرَفَتْ عَيْنَاهُ، ثُمَّ قَالَ: نُعَى إِلَى حُسَيْنٍ وَ أُوْتِيْتُ بِتُرْبَتِهِ وَ أُخْبِرْتُ بِقَاتِلِهِ. وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَا يُقْتَلُ بَيْنَ ظَهْرَانِي قَوْمٌ لَا يَمْنَعُوهُ إِلَّا خَالَفَ اللَّهُ بَيْنَ صُدُورِهِمْ وَ قُلُوبِهِمْ، وَسَلَّطَ عَلَيْهِمْ أَشْرَارَهُمْ وَ أَلْبَسَهُمْ شَيْعًا.

ثُمَّ قَالَ: وَهَا لِفِرَاحِ آلِ مُحَمَّدٍ مِنْ خَلِيفَةٍ مُسْتَخْلِفٍ مُتْرِفٍ يَقْتُلُ خَلْفِي وَخَلْفُ الْخَلْفِ.^(١)

٢٧- أخرج ابو الحسين العقيقى فى كتابه «أخبار المدينة» عن طريق

مولانا أمير المؤمنين أنه قال:

زَارَنَا رَسُولُ اللَّهِ (ص) فَعَمِلْنَا لَهُ خَزِيرَةً وَأَهْدَتْ أُمُّ أَيْمَنٍ قَعْبًا مِنْ لَبَنٍ وَصَحِيفَةً مِنْ تَمْرٍ، فَأَكَلَ رَسُولُ اللَّهِ وَأَكَلْنَا مَعَهُ، ثُمَّ وَصَّأَ رَسُولُ اللَّهِ فَمَسَحَ رَأْسَهُ وَجَبْهَتَهُ وَوَحْيَتَهُ بِيَدِهِ، ثُمَّ اسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ فَدَعَا اللَّهَ بِمَا شَاءَ، ثُمَّ أَكَبَّ عَلَى الْأَرْضِ بِدُمُوعٍ غَزِيرَةٍ، يَفْعَلُ ذَلِكَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ.

فَتَهَيَّبْنَا رَسُولُ اللَّهِ (ص) أَنْ نَسْأَلَهُ، فَوَتَبَ الْحُسَيْنُ عَلَى ظَهْرِ رَسُولِ اللَّهِ

gittiğinde, diğer bir kısmı onların yerini alıyordu, ama bilahere durum değişerek nübüvvetin yerini saltanat aldı. Allah'ın rahmeti, nübüvveti (ilahî mesajları) olduğu gibi alıp doğru ve sağlam bir şekilde yerine getirenin üzerine olsun..."

Muaz diyor ki: *"Resul-i Ekrem (s.a.a) onları (sultanları) birer birer saymaya başladı. Beşinciye yetiştiğinde buyurdu: "O da Yezid'dir. Allah ona uğur ve bereket vermesin."*

Sonra gözleri yaşardı ve şöyle devam etti: "Hüseyin'in şehadet haberini bana verdiler ve onun türbetinden (şehid düşeceği topraktan) bana getirip katilinin de kim olduğunu söylediler.

Allah'a andolsun ki, Hüseyin aralarında öldürüldüğü hâlde, öldürülmesini önlemeye çalışmayan insanların Allah, göğüsleri ve kalpleri arasına ihtilaf düşürür, kötülerini onlara musallat eder ve onları tefrikaya düşürür eder."

Sonra devamla şöyle buyurdu:

"Ah! Ne de üzücüdür Al-i Muhammed'in durumu! Ne kadar ağırdır başlarına getirilecek iş, azizlerine yetişecek musibet; benim evladımı (Hüseyin'i) ve onun evlatlarını öldürecekler."

27- Hz. Ali (a.s):

"Resulullah (s.a.a) bir gün bizleri görmek için eve gelmişti. Hazırladığımız yemeği ve Ümmü Eymen'in bize gönderdiği bir kâse sütü ve bir kap hurmayı da yemek için ortaya bıraktık. Resulullah (s.a.a) yedi, biz de yedik. Daha sonra (yemekten sonra) Hazret abdest alıp ellerini başına, yüzüne ve sakalına sürdükten sonra Kible'ye doğru oturdu ve istediği duaları etti. Sonra

(ص) فَبِكِي، فَقَالَ لَهُ: يَا أَبَى وَأُمِّى مَا يُبْكِيكَ؟ قَالَ: يَا أَبَتِ تَصْنَعُ شَيْئًا مَا رَأَيْتُكَ تَصْنَعُ مِثْلَهُ.

فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص): يَا بُنَيَّ سَرَرْتُ بِكُمْ الْيَوْمَ سُورًا لَمْ أُسِّرْ مِثْلَهُ قَطُّ، وَإِنَّ حَبِيبِي جِبْرِئِيلَ أَتَانِي وَأَخْبِرَنِي أَنَّكُمْ قَتَلْتُمْنِي وَأَنْ مَصَارِعَكُمْ شَتَّى فَأَحْزَنَنِي ذَلِكَ، وَدَعَوْتُ اللَّهَ لَكُمْ بِالْخَيْرَةِ.^(١)

٢٨- أخرج إمام الحنابلة أحمد بن حنبل في «المسند» عن عبد الله بن نجى عن أبيه:

إِنَّهُ جَاؤَا نَيْنَوَى وَهُوَ مُنْطَلِقٌ إِلَى صِفِّينَ، فَنَادَى عَلِيٌّ:
إِصْبِرْ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ! إِصْبِرْ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ بِشَطِّ الْفُرَاتِ.
قُلْتُ: وَمَاذَا؟

قَالَ: دَخَلْتُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ (ص) ذَاتَ يَوْمٍ وَعَيْنَاهُ تَفِيضَانِ. قُلْتُ: يَا نَبِيَّ اللَّهِ! أَغْضَبَكَ أَحَدٌ؟ مَا شَأْنُ عَيْنَيْكَ تَفِيضَانِ؟ قَالَ: بَلْ قَامَ مِنْ عِنْدِي جِبْرِئِيلُ قَبْلُ، فَحَدَّثَنِي: أَنَّ الْحُسَيْنَ يُقْتَلُ بِشَطِّ الْفُرَاتِ.
قَالَ: فَقَالَ: هَلْ لَكَ إِلَيَّ أَنْ أُشَمِّكَ مِنْ تَرْبَتِهِ؟ قَالَ: قُلْتُ: نَعَمْ.

فَمَدَّ يَدَهُ فَقَبِضَ قَبْضَةً مِنْ تُرَابٍ فَأَعْطَانِيهَا، فَلَمْ أَمْلِكْ عَيْنِي أَنْ قَاضَتْ.^(٢)

١- الصراط السَّوَّى، ص ٩٥. مقتل الخوارزمي، ج ٢، ص ٥٢.
٢- مسند أحمد بن حنبل، ج ٢، ص ٦٠-٦١. الجامع الصغير، ج ١، ص ١٣. الصواعق المحرقة، ص ١١٥. ذخائر العقبى، ص ١٤٨.

(yağmur gibi) gözyaşı dökerek kendisini üç defa yere vurdu. Biz yaptığı bu işin sebebini sormaktan çekiniyorduk.

Bu esnada Hüseyin, o Hazret'in omuzuna çıktı ve Resulullah tekrar ağlamaya başladı. Hüseyin durumu böyle görünce, "Anam, babam sana feda olsun (ya Resulallah), ağlamanızın sebebi nedir? Şimdiye kadar sizde şahit olmadığım bir davranış gördüm." diye sordu.

Hazret ise şöyle buyurdu: "Evladım, bu gün sizleri ziyaret etmekle o kadar sevindim ki, şimdiye kadar öylesine sevinmemiştim. Ama Habibim Cebrâil yanıma gelerek sizlerin ölümünüzü ve ölüm yerlerinizin değişik yerler olduğunu bana haber verdi. İşte bu haber beni çok üzdü. Allah'tan sizin için hayır ve iyilik dilerim."

28- Abdullah b. Neci babasından (Neci'den) şöyle naklediyor:

"Hz. Ali (a.s) ile Sıffin savaşıma gidiyorduk. Neyneva denilen yere vardığımızda, Hz. Ali (şiddetle ağladı ve gözünden akan yaşlar yeri ıslattı, sonra) şöyle seslendi: "Ey Eba Abdillah, Fırat nehri kenarında sabırlı ol. Sabırlı ol ey Eba Abdillah!"

Neci diyor ki: "Meselenin ne olduğunu sorduğumuzda, Ali (a.s) şöyle buyurdu: "Bir gün Resulullah'ın (s.a.a) yanına vardığımda, onun ağladığını gördüm. "Ey Allah'ın Resülü, Niçin ağlıyorsunuz, sizi ağlatan nedir? Yoksa birisi mi sizi kızdırdı?" diye sordum. O da şöyle buyurdu: "Hayır, Cebrâil sen gelmeden biraz önce buradaydı ve Hüseyin'in Fırat nehrinin yanında şehid olacağı haberini verdi."

Daha sonra Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdu: "Cebrâil bana "Onun (Hüseyin'in) türbetini görmek ister misin?" dediğinde, "Evet" dedim. O da elini uzattı ve bana bir avuç toprak verdi. İşte bu yüzden ağlıyorum."

٢٩- أخرج نصر بن مزاحم في كتابه «صفين» عن الحسن بن كثير عن أبيه، والحافظ أبو نعيم في «دلائل النبوة» عن أصبغ ابن نباته:

أَنَّ عَلِيًّا عَلَيْهِ السَّلَامُ أَتَى كَرْبَلَاءَ فَوَقَفَ بِهَا، فَقِيلَ: يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ! هَذِهِ كَرْبَلَاءُ، قَالَ: ذَاتُ كَرْبٍ وَبَلَاءٍ.

ثُمَّ أَوْمَأَ بِيَدِهِ إِلَى مَكَانٍ فَقَالَ: هَاهُنَا مَوْضِعُ رِحَالِهِمْ، وَمَنَاخُ رِكَابِهِمْ، أَوْ مَأً بِيَدِهِ إِلَى مَكَانٍ آخَرَ، فَقَالَ: هَاهُنَا مُهْرَاقُ دِمَائِهِمْ.

و في رواية أصبغ بن نباته أنه قال: فَلَمَّا أَتَيْنَا مَعَ عَلِيٍّ مَوْضِعَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ فَقَالَ: هَاهُنَا مَنَاخُ رِكَابِهِمْ وَ مَوْضِعُ رِحَالِهِمْ وَ مُهْرَاقُ دِمَائِهِمْ، فَنِيَّةٌ مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ يُقْتَلُونَ بِهَذِهِ الْعُرْصَةِ، تَبْكِي عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ.^(١)

٣٠- أخرج القندوزي الحنفى في كتابه «ينابيع المودة لذوى القربى» عن ابراهيم النخعي أنه قال:

خَرَجَ عَلِيٌّ فَجَلَسَ فِي الْمَسْجِدِ وَاجْتَمَعَ أَصْحَابُهُ، فَجَاءَ الْحُسَيْنُ فَوَضَعَ يَدَهُ عَلَى رَأْسِهِ فَقَالَ: يَا بُنَيَّ، إِنَّ اللَّهَ ذَمَّ أَقْوَامًا فِي كِتَابِهِ، فَتَلَا ﴿فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَ مَا كَانُوا مُنظَرِينَ﴾ وَقَالَ:

يَا بُنَيَّ لَتُقْتَلَنَّ مِنْ بَعْدِي، ثُمَّ تَبْكِيكَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ، وَمَا بَكَتِ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ إِلَّا عَلَى يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا وَعَلَى الْحُسَيْنِ ابْنِي.^(٢)

١- دلائل النبوة، ج ٣، ص ٢١١. الخصائص الكبرى، ج ٢، ص ١٢٦. شرح نهج

البلاغة لابن أبي الحديد، ج ١، ص ١٠١.

٢- ينابيع المودة، ج ٣، ص ١٠١.

29- Esbağ b. Nübate ve Hasan b. Kesir şöyle rivayet etmişler:

*“Sıffin savaşı yolculuğunda Neyneva denen yere vardığımızda, Hz. Ali'ye oranın **Kerbela** olduğu söylenince, (ağladı) “Bela ve üzüntü yeridir.” diye buyurdu.*

Daha sonra eliyle bir yere işaret ederek “Burası bineklerinden inip yüklerini indirecekleri ve develerinin çökeceği yerdir.”

Başka bir yere de işaret ederek “Burası da kanlarının akıtılacağı yerdir.” diye buyurdu.

Esbağ b. Nübate kanalıyla aktarılan rivayette ise, Hz. Ali'nin (a.s) daha sonra şöyle buyurduğu yer almıştır:

“Resulullah'ın hanedanından bir grub bu alanda öldürülecek; onların hâline yer ve gök ağlayacaktır.”

30- İbrahim Nahaî şöyle rivayet etmiştir:

“Bir gün Hz. Ali (a.s) camide ashabıyla birlikte oturmuşlardı. Bu esnada Hüseyin (a.s) içeri girip babasının yanına oturdu. Hz. Ali (a.s) elini onun başına koyarak herkesin duyabileceği bir şekilde oğluna hitaben şöyle buyurdu:

“Ey evladım, Allah-u Teâla kendi kitabında bazılarını kınararak buyurmuştur ki:

“Gök ve yer onların ardından ağlamadı; onlara mühlet de verilmedi.”

Yavrucuğum, insanı yaratan ve tohumu çatlatan Allah'a andolsun ki, benden sonra sen öldürüleceksin; yer ve gök sana ağlayacaktır. Bilin ki yer ve gök, Yahya b. Zekerriyya ve oğlum Hüseyin'in dışında hiç kimseye ağlamamıştır.”

٣١- أخرج القندوزى الحنفى فى كتابه «ينابيع المودة» عن أبى مخنف
انه قال:

أَتَى الْحُسَيْنُ قَبْلَ أَنْ خَرَجَ مِنَ الْمَدِينَةِ إِلَى قَبْرِ جَدِّهِ وَبَكَى وَقَالَ:
يَا جَدِّى! إِنِّى أَخْرُجُ مِنْ جَوَارِكَ كَرْهًا، لِأَنَّى لَمْ أَبَايَعْ يَزِيدَ شَارِبَ
الْحُمُورِ وَمُرْتَكِبَ الْفُجُورِ...

فَبَيْنَا هُوَ فِى بُكَائِهِ أَخَذَتْهُ النَّعْسَةُ، فَرَأَى جَدَّهُ (ص) وَإِذَا هُوَ قَدْ ضَمَّهُ
إِلَى صَدْرِهِ، وَقَبَّلَ مَا عَيْنَيْهِ، وَقَالَ:

يَا وَلَدِى، يَا حَبِيبِى! إِنَّ أَبَاكَ وَأُمَّكَ وَجَدَّتَكَ وَأَخَاكَ وَعَمَّكَ وَعَمَّ أَبِيكَ
وَأَخْوَالَكَ وَحَالَاتِكَ وَعَمَّتَكَ هُمْ مُشْتَاقُونَ إِلَيْكَ. وَإِنَّ لَكَ فِى الْجَنَّةِ
دَرَجَةٌ لَنْ تَنَالَهَا إِلَّا بِالشَّهَادَةِ.^(١)

٣٢- أخرج المحافظ الترمذى فى «الجامع الصحيح» عن رزين انه
قال: حدثنى سلمى -إمرأة من الانصار- أنها قالت:

دَخَلْتُ عَلَى أُمِّ سَلَمَةَ وَهِيَ تَبْكُى، فَقُلْتُ: مَا يُبْكِيكِ؟ قَالَتْ: رَأَيْتُ رَسُولَ
اللَّهِ (ص) -تَعْنِى فِى الْمَنَامِ- وَعَلَى رَأْسِهِ وَلِحْيَتِهِ التُّرَابُ، فَقُلْتُ: مَا لَكَ
يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: شَهِدْتُ قَتْلَ الْحُسَيْنِ آتِفًا.^(٢)

١- ينابيع المودة، ج ٣، ص ٥٤.

٢- الجامع الصحيح للترمذى، ج ١٣، ص ١٩٣. ينابيع المودة، ج ٣، ص ٨٥.

31- Kunduzî Hanefî, Ebu Mihnef'den şöyle rivayet ediyor:

"Hz. Hüseyin (a.s) Medine'den hareket etmeden önce son bir defa Resulullah'ın (s.a.a) kabrinin ziyaretine gitti ve ağlayarak "Ey dedeciğim, ben zorla sana komşu olmaktan ayrılıyorum. (Bütün bu başıma gelenlerse) şarap içen ve her pislikten çekinmeyen Yezid'e biat etmediğimdir." dedi.

Bu esnada birden hafif bir uykuya daldı. Uykusunda Resulullah'ı (s.a.a) gördü. Resulullah (s.a.a) Hüseyin'i kucaklayıp gözlerinden öptükten sonra şöyle buyurdu:

"Ey Habibim, yavrucuğum! Ben senin yakın bir zamanda Kerbela denen bir yerde kanına bulanmış olduğunu ve susuz bir hâlde başının enseden kesildiğini görüyorum. Senin düşmanların benim şefaati umut ediyorlar, ama Allah onlara bunu nasib etmesin.

Ey sevgili yavrucuğum, baban, annen, deden, kardeşin, amcan (Cafer-i Tayyar), babanın amcası (Hamza), halalarının ve teyzelerin hepsi seni arzulayıp özlemişler.

Ve bil ki, senin için cennette bir makam ve derece vardır ki ona, ancak şehadetle ulaşabilirsin..."

32- Rezin, Ensardan olan Selma isimli kadından rivayet etmiştir ki:

"Bir gün Ümmü Seleme'yi ziyaret etmek amacıyla evine gittim. İçeriye girdiğimde, (uykudan yeni uyandığını ve) ağladığını gördüm. Ben "Niçin ağlıyorsun, seni ağlatan nedir?" diye sorduğumda, "Biraz önce Resulullah'ı (s.a.a) rüyamda gördüm; başları, sakalları toz toprak içindeydi." dedi. "Ya Resulallah, sana ne oldu böyle?!" diye sorduğumda, "Biraz önce (Kerbela'daydım ve) Hüseyin'in şehid edilmesine şahid oldum." diye buyurdu."

٣٣- أخرج المحافظ ابن عساكر في «تاريخ الشام» عن علي بن زيد بن جذعان أنه قال:

اسْتَيْقَظَ ابْنُ عَبَّاسٍ مِنْ نَوْمِهِ فَاسْتَرْجَعَ، وَقَالَ: قُتِلَ الْحُسَيْنُ وَاللَّهِ. فَقَالَ لَهُ أَصْحَابُهُ: كَلَّا يَا ابْنَ عَبَّاسٍ! قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ (ص) وَمَعَهُ زُجَاجَةٌ مِنْ دَمٍ، فَقَالَ: أَلَا تَعْلَمُ مَا صَنَعَتْ أُمَّتِي مِنْ بَعْدِي، قُتِلَ ابْنِي الْحُسَيْنُ، وَهَذَا دَمُهُ وَدَمُ أَصْحَابِهِ، أَرْفَعُهَا إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ. قَالَ: فَكُتِبَ ذَلِكَ الْيَوْمُ الَّذِي قَالَ فِيهِ ذَلِكَ وَتِلْكَ السَّاعَةَ. قَالَ: فَمَا لَبِثُوا إِلَّا أَرْبَعَةً وَعِشْرِينَ يَوْمًا حَتَّى جَاءَهُمْ خَبْرٌ بِالْمَدِينَةِ أَنَّهُ قُتِلَ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ وَتِلْكَ السَّاعَةِ. (١)

٣٤- أخرج القنذرى الحنفى في «ينابيع المودة» عن ابن عباس أنه قال: إِنَّ يَوْمَ قَتْلِ الْحُسَيْنِ قَطَرَتِ السَّمَاءُ دَمًا وَإِنَّ هَذِهِ الْحُمْرَةَ الَّتِي تُرَى فِي السَّمَاءِ ظَهَرَتْ يَوْمَ قَتْلِهِ وَلَمْ تُرَ قَبْلَهُ وَإِنَّ أَيَّامَ قَتْلِهِ لَمْ يُرْفَعِ حَجَرٌ فِي الدُّنْيَا إِلَّا وَجَدَ تَحْتَهُ دَمًا.

و أخرج الطبرى فى «ذخائر العقبى» عن أم سلمة -رضى الله عنها- أنها قالت:

لَمَّا قُتِلَ الْحُسَيْنُ نَاحَتْ عَلَيْهِ الْجِنَّ وَمُطِرْنَا دَمًا. (٢)

١- الصراط السَّوَّى، خ ٩٦. تاريخ الشام، فصل حياة الامام الحسين (ع).

٢- ينابيع المودة، ج ٣، ص ١٠٢. ذخائر العقبى، ص ١٢٤.

33- Ali b. Zeyd b. Cez'an'dan şöyle rivayet edilmiştir:

“İbn Abbas (Aşura günü) uykudan uyandığında, İstirca (Biz Allah'tanız ve şüphesiz O'na dönücüleriz) ayetini okudu ve “Andolsun Allah'a, Hüseyin öldürüldü.” dedi.

Yanıdakiler “Hayır, nasıl böyle bir şey olur, nerden bunu söylüyorsun?” dediklerinde, İbn Abbas şöyle dedi:

“Resulullah'ı rüyamda elinde bir kâse dolu kanla gördüm ki bana şöyle dedi:

“Ümmetimin benden sonra neler yaptığını bilmiyor musun? Oğlum Hüseyin öldürüldü. Bu da onun ve ashabının kanlarıdır; ben şimdi o kanları Allah'ın huzuruna götürüyorum.”

Ravi diyor ki: “Biz İbn Abbas'ın dediği günün tarihini ve saatini yazdık. 24 gün geçmeden Hz. Hüseyin'in (a.s) aynı gün ve aynı saatte öldürüldüğü haberi Medine'ye ulaştı.”

34- İbn Abbas (r.a):

“Hüseyin öldürüldüğünde, gökten kan yağdı, gökte görülen kırmızılık da onun katledildiği gün görüldü; ondan önce görülmemiştir.

Hüseyin'in şehadet günü dünyanın her yerinde, kaldırılan her taşın altında kan bulundu.”

Taberî de Ümmü Seleme'den rivayet etmiştir ki:

“Hz. Hüseyin'in öldürüldüğü gün, cinler ağıt yakıp, ona ağladılar ve o gün bizlere gökten kan yağdı.”

٣٥- قَالَ ابْنُ حَجْرٍ الْهَيْتَمِيُّ فِي «الصَّوَاعِقِ الْمَحْرَقَةِ»:

وَلَمَّا كَانَتْ الْحَرَسُ عَلَى الرَّأْسِ كُلَّمَا نَزَلُوا مَنَزِلًا وَضَعُوهُ عَلَى رَمْحٍ
وَحَرَسُوهُ فَرَأَهُ رَاهِبٌ فِي دَيْرٍ فَسَأَلَ عَنْهُ، فَعَرَّفُوهُ بِهِ، فَقَالَ: بَسَّ الْقَوْمُ
أَنْتُمْ، لَوْ كَانَ لِلْمَسِيحِ وَلَدٌ لَأَسْكَنَاهُ عَلَيَّ أَحَدًا قَنَا، هَلْ لَكُمْ فِي عَشْرَةِ
آلَافٍ دِينَارٍ وَيَبَيْتِ الرَّأْسِ عِنْدِي هَذِهِ اللَّيْلَةَ؟ قَالُوا نَعَمْ.

فَأَخَذَهُ وَعَسَلَهُ وَطَيَّبَهُ وَوَضَعَهُ عَلَى فِخْذِهِ وَقَعَدَ يَبْكِي إِلَى الصُّبْحِ، ثُمَّ
أَسْلَمَ لِأَنَّهُ رَأَى نُورًا سَاطِعًا مِنَ الرَّأْسِ إِلَى عِنَانِ السَّمَاءِ، ثُمَّ خَرَجَ عَنِ
الدَّيْرِ وَمَا فِيهِ وَصَارَ يَخْدُمُ أَهْلَ الْبَيْتِ.^(١)

٣٦- قَالَ ابْنُ حَجْرٍ فِي «الصَّوَاعِقِ الْمَحْرَقَةِ»:

لَمَّا أَنْزَلَ رَأْسَ الْحُسَيْنِ وَأَصْحَابِهِ جَهَّزُوهَا مَعَ سَبَايَا آلِ الْحُسَيْنِ إِلَى
يَزِيدٍ وَأَنَّهُ لَمَّا جَاءَ رَأْسَ الْحُسَيْنِ جَمَعَ أَهْلَ الشَّامِ وَجَعَلَ يَبْكِي الرَّأْسَ
الشَّرِيفَ بِالْخَيْرِ زَانَ وَيَقْرَعُ تَنَائِيَهُ بِقَضِيبٍ فِي يَدِهِ وَيُنْشِدُ أُبَيَاتًا:
إِنَّ أَشْيَاخِي بِيَدْرِ لَوْ رَأَوْا

مَضْرَعِ الْخَزْرَجِ مِنْ وَقَعِ الْأَتْلِ

لَأَهْلُوا وَاسْتَهَلُّوا فَرَحًا

ثُمَّ قَالُوا يَا يَزِيدُ لَا تَسَلْ

١- الصَّوَاعِقِ الْمَحْرَقَةِ، ص ١٩٩. يَنْبِيعِ الْمَوْدَّةِ، ج ٣، ص ٩٠.

35- İbn Hacer Heytemî şöyle naklediyor:

“Kerbela esirleri ile şehitlerin kesik başlarını Şam’a götürmekle görevlendirilen Yezid’in askerleri, vardıkları her menzil ve durakta Hz. Hüseyin’in mübarek başını bir mızrağa saplayarak koruyorlardı. (Bir gün konaklamak için menzil bulamayınca, sahrada bir manastır gördüler ve geceyi geçirmek için o manastıra yüz tuttular.) Manastırda ibadetle meşgul olan rahip, onları yanlarındaki mızrak ve süngülerin ucuna dizilmiş kesik başlarla görünce, hayretle esirlerin ve başların kime ait olduğunu onlara sordu. Esirlerin ve kesik başların kimler olduğunu anlattıklarında, rahip onlara *“Ne kadar da kötü insanlarmışsınız sizler, size on bin dinar para veririm, o başın bu gece benim yanımda kalmasına izin verir misiniz?”* dediğinde *“Evet, niçin olmasın?”* dediler.

Rahip Hz. Hüseyin’in (a.s) başını alıp yıkadı, temizledi ve bağrına basarak sabaha kadar ağladı. O gece Hz. Hüseyin’in başından gökyüzüne saçan nurları görünce de Müslüman oldu. Sabah olduğunda, askerler toparlanıp gitmek istediklerinde, o da manastırından çıkarak Ehlibeyt’e katıldı ve ömrünün sonuna kadar o hanedanın hizmetçisi oldu.”

36- Yine Heytemî rivayet etmiştir ki:

“Esirler ve şehidlerin mızraklara dizilmiş kesik başları Şam’a getirildiğinde, Hz. Hüseyin’in mübarek başları, bir tabak içinde zaferlerini kutlamak amacıyla hayli kalabalık bir topluluk tertipleyen Yezid’in önüne getirilip konunca, yabancı ülkelerin elçileri ve hatta kafirlerin bile bulunduğu bir mecliste Yezid elindeki değnek ile Hz. Hüseyin’in başını oynatıyor, dudaklarına vuruyor ve zafer sevincini dile getiren şu (küfrüne delil olan) şiirleri okuyordu:

“Keşki Bedir’de bulunan büyüklerim sağ olsalardı da bu hâli görselerdi

قَتَلْتُ فِتْيَانَنَا سَادَتُهُمْ

وَقَتَلْنَا فَارِسَ الْقَوْمِ الْبَطْلُ

لَعِبَتْ هَاشِمٌ بِالْمُلْكِ فَمَا

مَلَكٌ جَاءَ وَلَا وَحَى نَزَلَ

لَسْتُ مِنْ خِنْدَفٍ إِنْ لَمْ أَنْتَقِمْ

مِنْ بَنِي أَحْمَدَ مَا كَانَ فَعَلُ

وَلَمَّا فَعَلَ يَزِيدُ بِرَأْسِ الْحُسَيْنِ مَا مَرَّ كَانَ عِنْدَهُ رَسُولٌ قَيْصِرٍ، فَقَالَ
مُنْعَجِبًا:

إِنَّ عِنْدَنَا فِي بَعْضِ الْجَزَائِرِ فِي دَيْرٍ حَافِرٍ حِمَارِ عَيْسَى، فَنَحْنُ نَحُجُّ إِلَيْهِ
كُلَّ عَامٍ مِنَ الْأَقْطَارِ، وَنَنْدُرُ لَهُ النُّدُورَ، وَنُعْظِمُهُ كَمَا تُعْظِمُونَ كَعْبَتَكُمْ،
فَأَشْهَدُ أَنْكُمْ عَلَى بَاطِلٍ.

وَقَالَ ذِمِّي آخِرُ:

بَيْنِي وَبَيْنَ دَاوُدَ سَبْعُونَ أَبًا وَإِنَّ الْيَهُودَ تُعْظِمُنِي وَتَحْتَرِمُنِي وَأَنْتُمْ قَتَلْتُمْ
إِنَّ نَبِيَّكُمْ.^(١)

١- يناير المودة، ج ٣، ص ٣٢-٣١. الصواعق المحرقة، ص ١٩٩. البداية والنهاية،
ج ٨، ص ٢٠٩.

Ve sonra da bana, sevinerek, elin vâir olsun diye seslenselerdi.

Toplumun ulularını öldürdük, Bedir savaşının öcünü aldık;

Haşimoğulları saltanatla oynadılar; yoksa ne gelen bir haber var, ne de inen bir vahiy.

Ben de anamın oğlu olmayayım, Ahmed oğullarının yaptıkları işlerin öcünü almazsam.”

Mecliste hazır bulunan Kayser elçisi ve Roma temsilcisi, Yezid'in kendi peygamberlerinin torununa yaptığı bunca ihanet ve küstahlıkları görünce, şaşkınlığını içeren bu sözleri demekten kendini alamadı:

“Ey Yezid, biz hıristiyanlara göre, adaların birinde bulunan bir manastırda Hz. İsa'nın bineğine ait bir tırnak bulunmaktadır. Bizler Hz. İsa'ya olan saygımızdan her yıl onun ziyaretine gider, sizin Kâbe'ye verdiğiniz önemin aynısını bizler ona veririz. (Ama sizlerse peygamberinizin kızının oğluna bu hakaretleri yapıyor ve onu feci bir şekilde öldürüyorsunuz). Ben şahadet ederim ki sizler batıl üzeresiniz.”

Mecliste bulunan başka zımmî bir gayrimüslim de Yezid'e hitap ederek şöyle dedi:

“Ey Yezid, benimle Davud peygamber arasından yetmiş nesil geçmiştir; Yahudîler hâla bana saygı duyarlar, Hürretimi gözetirler. Ama sizler henüz dün ölen peygamberinizin oğlunu öldürüyorsunuz! (Bu neden böyle?)”

(Rivayetlerde olduğuna göre, bu sözleri söyleyen Yahudî hemen orda Müslüman olur ve Yezid ile yaptığı tartışmadan sonra Yezid'in emriyle ölüm emri verilir ve acımasızca öldürülür. Böylece daha yeni Müslüman olan bu insan da Kerbelâ şehidleri kervanına katılır. Allah ona rahmet eylesin.)

٣٧- أخرج القندوزى الحنفى فى «ينابيع المودة» عن أبى مخنف عن
بشير بن حذلم أنه قال:

لَمَّا وَصَلْنَا قَرِيبًا مِنَ الْمَدِينَةِ أَمَرَنِي الْإِمَامُ زَيْنُ الْعَابِدِينَ (ع) أَنْ أُخْبِرَ
أَهْلَ الْمَدِينَةِ، فَدَخَلْتُ الْمَدِينَةَ فَقُلْتُ:

أَيُّهَا الْمُسْلِمُونَ! إِنَّ عَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ قَدْ قَدِمَ إِلَيْكُمْ مَعَ عَمَّاتِهِ وَأَخَوَاتِهِ.
فَمَا بَقِيَتْ مُخَدَّرَةً إِلَّا بَرَزْنَ مِنْ خُدُورِهِنَّ، مَخْمَشَةً وَجُوهَهُنَّ، لَاطِمَاتٍ
خُدُودَهُنَّ، يَدْعُونَ بِالْوَيْلِ وَالشُّبُورِ... فَلَمْ يَبْقَ بِالْمَدِينَةِ أَحَدٌ فَخَرَجُوا
يَضْجُونَ بِالْبُكَاءِ.

و أخرج الواقدى فى «جواهر العقدين» أنه قال:

وَخَرَجَتْ زَيْنُبُ بِنْتُ عَقِيلِ بْنِ أَبِي طَالِبٍ كَاشِفَةً وَجْهَهَا، تَصِيحُ وَاحْسِينَاهُ،
وَإِخْوَاتَاهُ، وَأَهْلَاهُ، وَأُمَحَمَّدَاهُ، وَأَعْلِيَّاهُ، وَحَسَنَاهُ، ثُمَّ قَالَتْ شِعْرًا:
مَاذَا تَقُولُونَ غَدًا إِنْ قَالَ النَّبِيُّ لَكُمْ

مَاذَا فَعَلْتُمْ وَأَنْتُمْ آخِرُ الْأُمَّمِ

بِأَهْلِ بَيْتِي وَأَوْلَادِي أَمَا لَكُمْ

عَهْدٌ؟ أَمَا أَنْتُمْ تُوْفُونَ بِالذِّمَمِ

ذُرِّيَّتِي وَبَنُو عَمِّي بِمَضِيعَةٍ

مِنْهُمْ أُسَارَى وَقَتْلَى ضُرِّجُوا بِدَمٍ

37- Ebu Mihnef, Beşir b. Hazlem'den şöyle rivayet ediyor:

“Kerbela esirleri ile Medine'ye yaklaştığımızda, İmam Zeynülabidin (a.s) gidip Medine halkına haber vermeme buyurdu. Ben Medine'ye girdim ve şöyle dedim: *“Ey Müslümanlar, Ali b. Hüseyin kardeşleri ve halaları ile birlikte buraya geliyorlar.”*

Bunun üzerine kadınlar yüzlerini tırmalayıp yanaklarına vurarak ağladılar ve üzüntülü bir şekilde evlerinden dışarıya çıktılar. Şehirde kimse kalmadı. Herkes dışarı çıkıp ağlıyor ve sızlıyordu.”

Vakidî devamında şöyle rivayet etmiştir:

“İçlerinde Ebu Talib'in oğlu Akil'in kızı Zeyneb de vardı. Yüzünü açmış ve hep *“Ya Muhammed, ya Ali, ya Hasan, Hüseyin'im, kardeşlerim”* deyip ağlıyordu. Bir müddet ağladıktan sonra sustu ve şu şiiri okudu:

“Cevabınız ne olacak acaba, (kıyamet günü) Peygamber size sorarsa;

Sizler son ümmet olarak neler yaptınız;

Benim evladıma ve Ehlibeyt'ime?

Acaba sizlerden ahd-ü peyman alınmamış mıydı; sizlerde ahde vefa etmek yok mu?

Benim zürriyetlerim, çocuklarım ve amca oğullarım telef oluyor, hakları payümal ediliyor;

Bazıları esir alınmış, bazıları ise kana bürünmüş ölüler.

Bana vereceğiniz karşılık bu olmamalıydı, sizlere yaptığım nasihat ve tavsiyelerden sonra,

مَا كَانَ هَذَا جَزَائِي إِذَا نَصَحْتُ لَكُمْ

أَنْ تَخْلِفُونِي بِسُوءٍ فِي ذَوِي رَحِمِي.

قال أبو مخنف: فَخَرَجَ الإِمَامُ مِنَ الخَيْمَةِ وَيَدِهِ مُنْدِيلٌ يَمْسُحُ بِهِ دُمُوعَهُ فَجَلَسَ عَلَى كَرْسِيِّ وَحَمِدَ اللّٰهَ وَأَثْنَى عَلَيْهِ، ثُمَّ قَالَ:

أَيُّهَا النَّاسُ! إِنَّ اللّٰهَ لَهُ الحَمْدُ وَ لَهُ الشُّكْرُ، قَدْ ابْتَلَانَا بِمَصَائِبَ جَلِيلَةٍ وَ مُصِيبَاتِنَا ثُلْمَةٌ عَظِيمَةٌ فِي الإِسْلَامِ وَ رَزِيَّةٌ فِي الأَنَامِ. قُتِلَ أَبِي الحُسَيْنِ وَ عِزَّتُهُ وَ أَنْصَارُهُ وَ سُبَيْتُ نِسَاؤُهُ وَ ذُرِّيَّتُهُ وَ طَيْفَ بِرَأسِهِ فِي البُلْدَانِ عَلَى عَالِي السِّنَانِ. فَهَذِهِ الرِّزِيَّةُ تَعْلُو عَلَى كُلِّ رَزِيَّةٍ، فَلَقَدْ بَكَتِ السَّبْعُ السِّدَادُ لِقَتْلِهِ وَ السَّبْعُ الطَّبَاقُ لِفَقْدِهِ وَ بَكَتِ البِحَارُ بِأَمْوَاجِهَا وَ الأَرْضُونَ بِأَرْجَائِهَا... وَ المَلَائِكَةُ المُقَرَّبُونَ وَ السَّمَوَاتُ وَ الأَرْضُونَ.

أَيُّهَا النَّاسُ! أَيُّ قَلْبٍ لَا يَنْصَدِعُ لِقَتْلِهِ، وَلَا يَحْزَنُ لِأَجْلِهِ. أَيُّهَا النَّاسُ! أَصْبَحْنَا مُشْرَدِينَ مَطْرُودِينَ مُذَوِّدِينَ شَاسِعِينَ عَنِ الأَوْطَانِ، مِنْ غَيْرِ جُرْمٍ اجْتَرَمْنَاهُ، وَلَا مَكْرُوهٍ ارْتَكَبْنَاهُ، وَلَا ثُلْمَةً فِي الإِسْلَامِ تُلْمَنَاهَا، وَلَا فَاحِشَةً فَعَلْنَاهَا.

فَوَاللّٰهِ لَوْ أَنَّ النَّبِيَّ (ص) أَوْصَى إِلَيْهِمْ فِي قِتَالِنَا لَمَا زَادُوا عَلَيَّ مَا فَعَلُوا بِنَا، فَإِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ.^(١)

Aranızda bıraktığım zürriyetim hususunda (sizlere iyi davranın dedim ama) sizler onlara kötü davrandınız.”

Daha sonra Ebu Mihnef şöyle naklediyor:

“(Halk toplandıktan sonra) İmam Zeynulabidin (a.s) elindeki bir mendil ile göz yaşlarını silerek çadırdan dışarıya çıktı, kürsiye oturup Allah’a hamdüsena ettikten sonra şöyle buyurdu:

“Ey insanlar, hamdolsun Allah’a ki, bizleri İslam’ı savunmak yolunda büyük musibetlere ve belalara düşürdü. Bizim musibetimiz İslam’da büyük bir gedik açmış ve halkın arasında acı bir olay olmuştur.

Babam Hüseyin, ehlibeyti ve ashabı şehadete ulaştılar. Kadın ve kızları esir edildiler. Onun başını mızrağın başına geçirerek şehir şehir gezdirdiler. Bu, tarihte eşi olmayan acı bir olaydır.

(Hangi göz ona ağlamayacak?) Halbuki onun şehadetine yedi kat gök, dalgalı denizler, tüm yeryüzü, ağaçlar, denizlerdeki balıklar, Allah’ın mukarreb melekleri ve tüm gök sakinleri ağladılar.

Hangi kalp onun ölümüne mahzun olmaz ve parçalanmaz?

Ey insanlar, hiçbir suçumuz olmadan, hiçbir kötülük işlemeyen ve İslam’a herhangi bir darbe vurmaktan evimizden, yurdumuzdan uzaklaştırılıp, kovulup, dağıtıldık.

Andolsun Allah’a, eğer Resul-i Ekrem (s.a.a) biz Ehlibeyt’in hakkında yaptığı (bunca iyi) tavsiyelerin yerine bizimle savaşılmasını emretseydi, bu yaptıkları cinayetlerden fazlasını yapamazlardı. Ve gerçekten biz Allah’ın kullarıyız ve O’na döneceğiz.”

٣٨- أخرج القندوزى في «ينابيع المودة عن كتاب المودة القربى» و ابن المغازلى في «المناقب» عن على أنه قال: قال رسول الله:

إِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَامَةِ نَادَى مُنَادٍ مِنْ بَطْنَانِ الْعَرْشِ:

يَا أَهْلَ الْقِيَامَةِ غُضُّوا أَبْصَارَكُمْ لِتَجُوزَ فَاطِمَةُ بِنْتُ مُحَمَّدٍ. فَتَجُوزُ مَعَ قَمِيصٍ مَخْضُوبٍ بِدَمِ الْحُسَيْنِ فَتَحْتَوِي عَلَى سَاقِ الْعَرْشِ فَتَقُولُ: أَأَنْتَ الْجَبَّارُ الْعَدْلُ، إِقْضِ بَيْنِي وَ بَيْنَ مَنْ قَتَلَ وَلَدِي.

فَيَقْضِي اللَّهُ لِابْنَتِي وَرَبِّ الْكَعْبَةِ.

ثُمَّ تَقُولُ: اللَّهُمَّ اِسْفَعْنِي فِيمَنْ بَكَى عَلَى مُصِيبَتِهِ. فَيَسْفَعُهَا اللَّهُ فِيهِمْ. (١)

٣٩- أخرج المحافظ جمال الدين الزرندي المدنى في كتابه «معراج الوصول في معرفة آل الرسول» عن أبى القاسم بن الطيب

أنه قال:

بَلَّغْنِي أَنَّ الشَّافِعِيَّ أَنْشَدَ هَذِهِ الْأَبْيَاتَ:

وَمِمَّا نَفَى نَوْمِي وَ شَيَّبَ لَمْتِي تَصَارِيْفُ أَيَّامٍ لَهُنَّ حُطُوبُ

تَزَلَّزَلَتِ الدُّنْيَا لِأَلِ مُحَمَّدٍ وَكَادَتْ لَهُنَّ صُمُّ الْجِبَالِ تَذُوبُ

فَمِنْ مُبْلِغِ عَنِّي الْحُسَيْنِ رِسَالَةً وَإِنْ كَرِهَتْهَا أَنْفُسٌ وَ قُلُوبُ

38- Hz. Ali (a.s), Hz. Resul-i Ekrem'in (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

“Kıyamet günü Arş'ın içinden biri mahşerdekilere seslenerek şöyle diyecek: “Ey kıyamet ehli, gözlerinizi kapatın; Muhammed'in (s.a.a) kızı Fatıma geçecektir.” Sonra Fatıma elinde oğlu Hüseyin'in kanlı gömleği ile mahşere gelir ve Arş'a asılarak Allah'a “*Sen âdil ve cabbar olan Allah'sın, benimle oğlum öldürenlerin arasında hükmet.*” diye şikayette bulunur.

Resulullah (s.a.a) daha sonra şöyle buyurdu:

“Andolsun Kâbe'nin Rabb'ine ki Allah, kızım Fatıma'ya hakkı vererek (zalimlere) hükmünü gösterecektir. Daha sonra kızım Allah'a yönelerek “*Ey Allah'ım, benim şefaati oğlum Hüseyin'in musibetlerine ağlayanlar hakkında kabul buyur.*” diye istekte bulunacak ve Allah-u Teâla da onun şefaati Hüseyin'e ağlayanlar hususunda kabul edecek (ve böylece onları cennete yerleştirecektir.)”

39- İmam Şafî'nin Ehlibeyt'in mazlumiyetini içeren şu şiirleri okuduğu rivayet edilmiştir:

“Günlerin geçmesiyle onlara yapılanlar uykumu kaçırmış, saçımı ağartmıştır. Dünya, Al-i Muhammed için (karşılaştıkları musibetlerden dolayı) sarsıldı, dağların sertliği bile onlar için eridi.

Bazıları hoşlanmasa dahi, birileri ulaştırırsın benden taraf Hüseyin'e bir mektup (mesaj). (O Hüseyin ki) suçsuz yere öldürülmüş, gömleği Erguvan suyuyla boyanmış, kınalanmış sanki. (Erguvan; eflatunla kırmızı arası renkte çiçek açan bir süs ağacıdır.)

ذَبِيحٌ بِلَا جُرْمٍ كَأَنَّ قَمِيضُهُ صَبِيغٌ بِمَاءِ الْأَرْجَوَانِ خَضِيبُ
 نُصَلِّي عَلَى الْمُخْتَارِ مِنْ آلِ هَاشِمٍ وَتُوذَى بِنَيْهِ إِنَّ ذَاكَ عَجِيبُ
 لَئِنْ كَانَ ذَنْبِي حُبُّ آلِ مُحَمَّدٍ فَذَلِكَ ذَنْبٌ لَسْتُ عَنْهُ أَتُوبُ
 هُمْ شُفَعَائِي يَوْمَ حَشْرِي وَ مَوْفِي وَبَعْضُهُمْ لِلشَّافِعِي ذُنُوبُ.

ومما أنشده الحاكم أبو عبد الله النيسابورى وغيره لبعض المتقدمين فى مقتل الحسين:

جَاؤَا بِرَأْسِكَ يَا بَنَ بْنْتِ مُحَمَّدٍ مُتْرَمَلًا بِدِمَائِهِ تَرْمِيلاً
 وَكَأَنَّ بِكَ يَا بَنَ بْنْتِ مُحَمَّدٍ قَتَلُوا جِهَارًا عَامِدِينَ رَسُولًا
 قَتَلُوكَ عَطْشَانًا وَلَمْ يَتَدَبَّرُوا فِي قَتْلِكَ الْقُرْآنَ وَالتَّنْزِيلَا
 وَيُكَبِّرُونَ بِأَنْ قُتِلْتَ وَإِنَّمَا قَتَلُوا بِكَ التَّكْبِيرَ وَالتَّهْلِيلَا^(١)

٤٠- أخرج الزمخشري فى كتابه «الكشاف» فى تفسير قوله تعالى:

﴿ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى ﴾ قال: قال

رسول الله:

مَنْ مَاتَ عَلَى حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ مَاتَ شَهِيدًا.
 آلا وَمَنْ مَاتَ عَلَى حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ مَاتَ مَغْفُورًا لَهُ.

١- ينابيع المودة، ج ٣، ص ٤٩-٤٨. معراج الوصول فى معرفة الرسول، ص ٢١٥.
 البداية والنهاية، ج ٨، ص ٢١٦.

Nasıl olur da Al-i Haşim'den (peygamberliğe) seçilene, salat-u selam ve rahmet okuyoruz, ama çocuklarına eziyetler ediyor, incitiyoruz onları. Doğrusu bu çok tuhaf ve şaşılacak bir şeydir.

Eğer benim günahım Al-i Muhammed'i sevmekse, bu bir günahtır ki, ondan tövbe etmem. (Zira) kıyamet gününde bana şefaath eden onlardır; bana göre onlara buğzetmek aslında günahtır.”

Hakim Nişaburî'nin nakline göre de, ülemadan birisi Hz. Hüseyin'in (a.s) mateminde şu şiirleri okumuştur:

“Ey Muhammed'in kızının oğlu, senin başını kana bulanmış bir hâlde getirdiler.

Seni öldürmekle ey peygamberin oğlu, âşikare ve bilerek sanki Resulullah'ı öldürdüler.

Seni susuz öldürdüler, öldürdüklerinde de hakkında inen Kur'an ve ayetleri hususunda düşünmediler.

Sen öldürüldün diye (semaya) Tekbir sedalarını yükselttiler, oysa seni öldürmekle Tehlil (La ilahe illellah) ve Tekbiri öldürdüler.”

40- Zemaşerî “el-Keşşaf” kitabında “De ki: Ben buna (risaletime) karşılık sizden akrabamı (Ehlibeyt'imi) sevmenizden başka bir ücret istemiyorum.”⁽¹⁾ ayetinin tefsirinde Resul-i Ekrem'in (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

“Her kim Al-i Muhammed sevgisi üzere ölürse, şehid olarak ölmüştür.

1- Şura/23.

أَلَا وَمَنْ مَاتَ عَلَى حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ مَاتَ تَائِبًا.

أَلَا وَمَنْ مَاتَ عَلَى حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ مَاتَ مُؤْمِنًا مُسْتَكْمِلَ الْإِيمَانِ.

أَلَا وَمَنْ مَاتَ عَلَى حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ بَشَرَهُ مَلَكَ الْمَوْتِ بِالْجَنَّةِ ثُمَّ مُنْكَرٌ
وَنَكِيرٌ.

أَلَا وَمَنْ مَاتَ عَلَى حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ يُرْفُ إِلَى الْجَنَّةِ كَمَا تُرْفُ الْعُرُوسُ
إِلَى بَيْتِ زَوْجِهَا.

أَلَا وَمَنْ مَاتَ عَلَى حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ فُتِحَ لَهُ فِي قَبْرِهِ بَابٌ إِلَى الْجَنَّةِ.

أَلَا وَمَنْ مَاتَ عَلَى حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ جَعَلَ اللَّهُ قَبْرَهُ مَزَارًا لِمَلَائِكَةِ
الرَّحْمَانِ.

أَلَا وَمَنْ مَاتَ عَلَى بُغْضِ آلِ مُحَمَّدٍ جَاءَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَكْتُوبًا بَيْنَ عَيْنَيْهِ
أَيْسٌ مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ.

أَلَا وَمَنْ مَاتَ عَلَى بُغْضِ آلِ مُحَمَّدٍ مَاتَ كَافِرًا.

أَلَا وَمَنْ مَاتَ عَلَى بُغْضِ آلِ مُحَمَّدٍ لَمْ يَشُمَّ رَائِحَةَ الْجَنَّةِ. ^(١)

Bilin, her kim Al-i Muhammed sevgisi üzere ölürse, bağışlanmış bir hâlde ölmüştür.

İyi bilin ki, her kim Al-i Muhammed sevgisi üzere ölürse, tövbe ederek ölmüştür.

İyi bilin ki, her kim Al-i Muhammed sevgisiyle ölürse, imanını tamamlamış mümin olarak ölmüştür.

İyi bilin ki, Al-i Muhammed sevgisi üzere ölen kimseyi, öldüğünde ilk olarak ölüm meleği, daha sonra da Nekir ile Münker cennetle müjdeler.

İyi bilin ki, Al-i Muhammed sevgisi üzere ölen kimse, gelinin bezenip güvey evine götürüldüğü gibi cennete götürülür.

İyi bilin ki, her kim Al-i Muhammed sevgisi üzere ölürse, kabrinde cennete doğru iki kapı açılır.

İyi bilin ki Allah, Al-i Muhammed sevgisi üzere ölen kimsenin kabrini meleklerin ziyaretgâhı kılar.

Ve iyi bilin ki, her kim Al-i Muhammed buğzu (düşmanlığı) üzere ölürse, kıyamete gözlerinin arasına "Allah'ın rahmetinden uzak ve umudu kesilmiştir" yazılmış bir hâlde gelecektir.

İyi bilin ki, Al-i Muhammed buğzu üzere ölen kimse kâfir olarak ölmüştür.

İyi bilin ki, her kim Al-i Muhammed'e buğzederek ölürse, cennet kokusunu asla alamaz."

VARİS ZİYARETİ

Burada sözlerimize, bu ilahî insana hitaben “Vâris Ziyareti”nde yer alan şu sözlerle son veriyoruz:

Selam olsun sana ey peygamberlerin varisi Hüseyin.

Selam olsun sana ey Muhammed Habibullah’ın varisi.

Selam olsun sana ey Emîre’l-Müminin Veliyyullah’ın varisi.

Selam olsun sana ey Muhammed Mustafa’nın torunu.

Selam olsun sana ey Ali Murtaza’nın oğlu.

Selam olsun sana ey Fatıma-ı Zehra’nın evladı.

Selam olsun sana ey Hatice-i Kübra’nın torunu.

Selam olsun sana ey Allah’a intisab edilen şehid, ey Allah’a intisab edilen şehidin oğlu ve ey intikamı alınmayan şehid.

Şehadet ederim ki, sen namazı ayakta tuttun, zekât verdin, iyilikleri emrettin, kötülüklerden nehyettin ölünceye dek Allah’a ve Resul’üne itaat ettin.

Allah lanet etsin seni öldüren zümreye. Allah lanet etsin sana zülmeden zümreye. Allah lanet etsin bütün bunları duyup da razı olan zümreye.

Ey Mevlam, Ey Ebâ Abdillah, şehadet ederim ki yüce sulb-larda ve pâk rahimlerde bulunan bir nur idin sen. Cahili-

yet devri, kirlilikleriyle seni kirletmedi ve kirli elbiselerini giydirdi sana.

Şehadet ederim ki sen, dinin direklerinden ve iman ehlinin rükünlerindensin.

Şehadet ederim ki sen iyi, takvalı, beğenilmiş, pâk, hidayete erişmiş ve halkı doğru yola hidayet eden bir imamsın.

Şehadet ederim ki, evlatlarından imam olanların hepsi takva nişaneleri, hidayet bayrakları, sağlam kulp ve insanlara hüccetindirler.

Allah'ı, meleklerini, peygamberlerini ve elçilerini şahid tutuyorum ki, ben size ve döneceğinize (rec'at edeceğinize) inanmışım.

Amelimin sonuçlarına ve dinimin ahkâmına yakinim vardır. Kalbim kalbinize bağlıdır, amelim amelinize tabidir.

Allah'ın salat ve selamı üzerinize, ruhlarınıza, cesetlerinize, cisimlerinize, aşikâr ve gizlinize, zahir ve batınıza olsun."

Ve selam olsun "Kurtuluş Gemisi" olan Hüseyin'in gemisine binenlere ve "Hidayet Çerağı" olan Hüseyin'in yolunu takip edenlere; Hüseyin'e ağlayanlara, ağlatanlara, hüzünlenip sızlayanlara.

Selam olsun Hüseyinîlere; Yezidîlere karşı mücadele verenlere, kan verip şehid düşenlere, Kerbela mesajını cihana duyuranlara.

"Her Yer Kerbela ve Her Gün Aşura" inancıyla zalimlerin canına korku salanlara, Hüseyin aşkıyla doğanlara, yaşayanlara ve ölenlere selam olsun...

KAYNAKLAR

“Ehlibeyt Hadislerinde Hz. Hüseyin’e (a.s) Ağlamak”la İlgili Bölümün Kaynakları

- 1- Biharü'l-Envar, *Allame Meclisî*, c. 44, s. 257.
- 2- Emali, *Şeyh Saduk*, s. 115.
- 3- Camiu Ahadisi'ş-Şia, c. 12, s. 556.
- 4- Biharü'l-Envar, c. 44, s. 304.
- 5- Vesail-uş Şia, *Şeyh Hürr-i Amilî*, c. 1, s. 469.
- 6- Gururu'l-Hikem ve Dureru'l-Kelim, c. 1, s. 235. Biharü'l-Envar, c. 44, s. 287.
- 7- Biharü'l-Envar, c. 44, s. 290.
- 8- el-Emali, *Şeyh Müfid*, s. 338.
- 9- Camiu Ahadisi'ş-Şia, c. 12, s. 554.
- 10- Biharü'l-Envar, c. 44, s. 278.
- 11- el-Gadir, c. 2, s. 202.
- 12- Sevabu'l-A'mal. s. 339. Kamilu'z-Ziyarat, s. 100.
- 13- el-Emali, *Şeyh Saduk*, s. 111. Biharü'l-Envar, c. 44, s. 283.
- 14- Biharü'l-Envar, c. 44, s. 280.

- 15- Usul-i Kafi, c. 1, s. 465.
- 16- Biharul'Envar, c. 45, s. 65.
- 17- Biharul'Envar, c. 44, s. 292.
- 18- Rical-i Keşşi, c. 2, s. 574-575.
- 19- Biharul'Envar, c. 44, s. 303. el-Avalim, c. 17, s. 602.
- 20- Biharul'Envar, c. 101, s. 8.
- 21- Biharul'Envar, c. 44, s. 285-286. el-Emali, Şeyh Saduk, s. 112. Camiu Ahadisi's-Şia, c. 12, s. 549.
- 22- İlelu's-Şerayi, c. 2, s. 145. Biharul'Envar, c. 44, s. 269.
- 23- Biharul'Envar, c. 44, s. 284. el-Emali, Şeyh Saduk, s. 112.
- 24- Biharul'Envar, c. 44, s. 287. el-Emali, Şeyh Saduk, s. 128.
- 25- Kamilu'z-Ziyarat, s. 175. Biharul'Envar, c. 101, s. 290.
- 26- Biharul'Envar, c. 46, s. 108. el-Maktel, Mukarrem, s. 477.
- 27- Nefesu'l-Mehmum, s. 18. Kurbu'l-İsnad, Himyerî. Biharul'Envar, c. 44, s. 302.
- 28- Uyunu Ahbar'r-Rıza, c. 2, s. 51. Biharul'Envar, c. 44, s. 300.
- 29- ed-Dürrü's-Semin, Bakara Suresi'nin 37. ayetinin tefsiri. Biharul'Envar, c. 44, s. 245.
- 30- Mecmau'l-Bahreyn, c. 3, s. 405-406. Müstedreku Vesaili's-Şia, c. 10, s. 318.
- 31- el-Luhuf ala Katile't-Tufûf, Seyyid İbn Tavus, s. 139.
- 32- Biharul'Envar, c. 44, s. 301-302.
- 33- Biharul'Envar, c. 101, s. 106.
- 34- Sevabu'l-A'mal, s. 318-319. el-Menakıb, İbn Şehraşub, c. 4,

s. 128. *Biharu'l-Envar*, c. 101, s. 2.

35- *Sevabu'l-A'mal*, s. 312.

36- *Sevabu'l-A'mal*, s. 321.

37- *el-Menakıb, İbn Şehraşub*, c. 4, s. 128.

38- *Sevabu'l-A'mal*, s. 313.

39- *el-Emali, Şeyh Saduk*, s. 111.

40- *el-Emali, Şeyh Tusî. el-Menakıb, İbn Şehraşub*, c. 4, s. 86.
Biharu'l-Envar, c. 45, s. 218.

“Ehlisünnet Hadislerinde Hz. Hüseyin’e (a.s) Ağlamak”la İlgili Bölümün Kaynakları

- 1- Sünen-i Tirmizî, c. 5, s. 663.
- 2- Zehairu’l-Ukba, s. 20. el-Keşşaf Tefsiri, Şura Suresi 23. ayetin tefsiri.
- 3- Kenzü’l-Ümmal, c. 7, s. 225. ed-Dürrü’l-Mensur, Kevser suresinin tefsiri.
- 4- Hilyetü’l-Evliya, c. 1, s. 84.
- 5- Müstedrekü’s-Sahihayn, c. 4, s. 464. Sünen-i İbn Mace, c. 2, s. 1366, Hadis: 4082.
- 6- Müstedrekü’s-Sahihayn, c. 3, s. 177.
- 7- Sünen-i Tirmizî, c. 2, s. 240 ve 307. Müstedrekü’s-Sahihayn, c. 3, s. 166.
- 8- Zehairu’l-Ukba, s. 143. Mecmau’z-Zevaid, c. 9, s. 201. Yena-biu’l-Mevedde, c. 2, s. 214.
- 9- Müsned-i Ahmed b. Hanbel, c. 6, s. 294. es-Savaiku’l-Muhrika, s. 192. en-Nihaye ve’l-Bidaye, c. 8, s. 217.
- 10- Müstedrekü’s-Sahihayn, c. 3, s. 178. Tehzibu’t-Tehzib, c. 2, s. 353. ed-Dürrü’l-Mensur, c. 5, s. 492.
- 11- ed-Dürrü’l-Mensur, c. 5, s. 492 ve c. 7, s. 413.

- 12- Zehairu'l-Ukba, s. 151. Maktelu'l-İmam es-Sibtu's- Şehid, c. 2, s. 169. el-Menakıb, *İbn Meğazilî Vasitî*.
- 13- Zehairu'l-Ukba, s. 119. Maktelu'l-İmam es-Sibtu's- Şehid, *Harezmî*, c. 1, s. 87-88.
- 14- Müstedreku's-Sahihayn, c. 3, s. 176. Maktelu'l-İmam es-Sibtu's- Şehid, *Harezmî*, c. 1, s. 158.
- 15- Maktelu'l-İmam es-Sibtu's- Şehid, c. 1, s. 158. Müstedrekü's-Sahihayn, c. 3, s. 176.
- 16- Nezmu'd-Dürer, s. 215.
- 17- Müsned-i Ahmed b. Hanbel, c. 6, s. 294. es-Savaiku'l-Muhrika, s. 115. el-Hasaisu'l-Kubra, c. 2, s. 125. Mecmau'z-Zevaid, c. 9, s. 187.
- 18- Mecmau'z-Zevaid, c. 9, s. 189.
- 19- el-Mu'cemu'l-Kebir, *Taberanî*, Hz. İmam Hüseyin'in Hayatı Faslı. A'lamu'n-Nübüvve, s. 83.
- 20- Kenzü'l-Ümmal, c. 6, s. 223. el-Fusulu'l-Mühimme, s. 154. Müstedrekü's-Sahihayn, c. 4, s. 398. Müsned-i Ahmed b. Hanbel, c. 3, s. 242. Delailü'n-Nübüvve, *Ebu Nuaym*, c. 3, s. 202. Zehairu'l-Ukba, s. 246 ve 247.
- 21- el-Mu'cemu'l-Kebir, İmam Hüseyin'in Hayatı faslı. Müstedrekü's-Sahihayn, c. 4, s. 398. Tarihu's-Şam, Hz. Hüseyin'in Hayatı faslı.
- 22- el-Kifaye, *Hafız Genci*, s. 279, Zehairu'l-Ukba, s. 147. el-Hasaisu'l-Kubra, c. 2, s. 125. es-Sıratu's-Seviyy, s. 94. Mecmau'z-Zevaid, c. 9, s. 118-119.
- 23- Kenzu'l-Ümmal, c. 6, s. 223. el-Fusulu'l-Mühimme, s. 154. es-Saviku'l-Muhrika, s. 115. Maktelü'l-İmam es-Sibtu's-Şehid, s. 163.

- 24- el-Hasaisu'l-Kubra, c. 2, s. 125. es-Savaiku'l-Muhrika, s. 115. Kenzü'l-Ümmal, c. 6, s. 223. el-Fusulu'l-Mühimme, s. 154.
- 25- el-İsabe, c. 1, s. 68. Yenabiu'l-Mevedde, c. 3, s. 8 ve 52. el-Bidaye ne'n-Nihaye, c. 8, s. 217.
- 26- Kenzü'l-Ümmal, c. 6, s. 224. el-Mu'cemu'l-Kebir, Hz. Hüseyin'in Hayatı Bölümü.
- 27- es-Sıratu's-Seviyy, s. 95. Maktelü'l-İmam es-Sıbtı's-Şehid, c. 2, s. 162.
- 28- Müsned-i Ahmed b. Hanbel, c. 2, s. 60-61. Camiu's-Sağir, c. 1, s. 13. es-Savaiku'l-Muhrika, s. 115. Zehairu'l-Ukba, s. 148.
- 29- Delailü'n-Nübüvve, c. 3, s. 211. el-Hasaisu'l-Kubra, c. 2, s. 126. Siffin, *Nasr b. Mezahim*, s. 158. Şerhu Nehci'l-Belağa, *İbn Ebi'l-Hadid el-Mutezili*, c. 1, s. 178.
- 30- Yenabiu'l-Mevedde, c. 3, s. 101.
- 31- Yenabiu'l-Mevedde, c. 3, s. 54.
- 32- Sahih-i Tirmizî, c. 13, s. 193.
- 33- Tarihu's-Şam, Hz. İmam Hüseyin'in (a.s) Hayatı Bölümü. es-Sıratu's-Seviyy, s. 96.
- 34- Yenabiu'l-Mevedde, c. 3, s. 102.
- 35- es-Savaiku'l-Muhrika, s. 199. Yenabiu'l-Mevedde, c. 3, s. 90.
- 36- Yenabiu'l-Mevedde, c. 3, s. 31-32. es-Savaiku'l-Muhrika, s. 199. el-Bidaye ve'n-Nihaye, c. 8, s. 209.
- 37- Yenabiu'l-Mevedde, c. 3, s. 47 ve 93. Cevahiru'l-Akdeyn, c. 2, s. 333.

- 38- Meveddetu'l-Kurba, s. 32. Yenabiu'l-Mevedde, c. 2, s. 323.
el-Menakıb, *İbn Meğazilî*.
- 39- Yenabiu'l-Mevedde, c. 3, s. 48-49 ve 100. Mi'racu'l-Vusul,
Cemaleddin Zerendî, s. 215. el-Bidaye ve'n-Nihaye, c. 8, s.
216.
- 40- Tefsir-i Keşşaf, Şura Suresi, 23. ayetin tefsiri.

İÇİNDEKİLER

Yayıncının Ön Sözü.....7

Takdim9

1. Bölüm

Aşura Günü Ne Oldu?19

2. Bölüm

Ehlibeyt Hadislerinde Hz. Hüseyin'e (a.s) Ağlamak65

3. Bölüm

Ehlisünnet Hadislerinde Hz. Hüseyin'e (a.s) Ağlamak109

Varis Ziyareti.....163

“Ehlibeyt Hadislerinde Hz. Hüseyin'e (a.s) Ağlamak”la
İlgili Bölümün Kaynakları165

“Ehlisünnet Hadislerinde Hz. Hüseyin'e (a.s) Ağlamak”la
İlgili Bölümün Kaynakları169

